சிவமயம

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஸமபந்ததீர்த்தசரணாயநம:.

சிவாதிக்யரத்நாவளி.

இரண்டாவது பாகம்.

இஃது

உபயவேதாந்தபிரவர்த்தகாசாரியரும்

சிவாகமசித்தாந்தஞானநிஷ்டருமாய்

ஸ்ரீகாஞ்சியிலெழுந்தருளியிருக்கும்

ஸ்ரீமத்,

முத்தூர் [illegible]பேசுவரசிவாசாரியஸ்வாமிகளது

திருவருள்பெற்றுவிளங்கும்

ஸ்ரீ @ ஸ்ரீ

சூ. சோமசுந்தரநாயகரவர்களால்

இயற்றப்பட்டு,

திருவண்ணாமலைத்தேவஸ்தானம், தர்மகர்த்தரும்

சென்னைக்கமிசெரிஜனரல் ஆபீசுமானேஜா

ம-ா-ா-ஸ்ரீ,

ஆ. ஆறுமுகமுதலியார்சுபுத்திரருமாகிய

ஸ்ரீமாந்,

ஆ. அனுக்கோடிமுதலியாரவர்கள்

பேருதவியால் வெளியிடப்பட்டது.

MEMORIAL PRESS.

Madras. 1881.

சிவமயம்.

யாழ்ப்பாணம், ம-ா-ா-ஸ்ரீ,

சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையவர்கள்

இயற்றியபாடல்கள்.

பூவெங்கும போற்றாரோ பொய்ப்பாஞ்ச ராத்திரிக
ளாவடங்கத் தாகக நயந்தயங்கத - தாவில்சிவ
சுந்தரனார் சொல்சிவா திக்யரத் நாவளியைச்
சிந்தையினா வல்லோர் தெளிந்து.

சூட்டுவர்புன் வைணவப்பொய்ச் சூதார் * கடையி
மாட்டு வினையை மறித்தரபி-யோட்டுஞ்
சிவாதிக்ய ரத்நா வளியைச் சிரமேற்
றவாது தலைப்புலவர் தாம.

திருச்சிற்றம்பலம்.

* வைணவருள்ளாரு தலைப்புலவர் சிவநிந்தை புரிந்தில
விற் கடையிலிடையர் தொழிலே இஃதாயிற்று.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீசம்பந்ததீர்த்தசரணாயநம:

சிவாதிக்யரத்நாவளி

இரண்டாவது பாகம்.

காப்பு.

(சுப்பிரமணியக்கடவுளியற்றது.)

నమామిసాంబంకరుణాకరంపరం
వాగీశలక్ష్మీశసురేశపూజితం
శ్రీరామకృష్ణాద్యవతారవందితం
యోగీశహృద్యంవరచంద్రశేఖరం॥

(ஞானசம்பந்தநாதனியற்றது)

సర్వజ్ఞత్వముఖాఖిలాద్భుతగుణోపేతోగుహోయత్తనుం
సంప్రాప్తోగిరిజాస్తనామృతరసాస్వాదేనసంవర్ధితః
శైవేషుక్షపణాన్బహూన్ శుచరితానారోప్యపాండ్యంప్రజా
శ్చారక్షత్తమహన్నమామిసుగురుంసజ్జ్ఞానసంబంధినం॥

(அப்பயதீக்ஷிதேந்திரரியற்றது.)

విష్ణుశ్చాంశితదంశాహయవదనముఖాశ్చైతరేయస్యశిష్యా
శ్చిన్ముద్రోత్ఫుల్లపాణేస్సితభసితతనోస్సద్గురోశ్చంద్రమౌళేః
అంశోద్భూతాంచరాత్రప్రబలగురుశిరోన్యస్తవామాంఘ్రిపద్మ
శ్రీమానప్పయ్యయజ్వాజయతిఖలుతరాంసద్గురుంతన్నమామి॥

வேறு.

எவனுயிர்கவுணியர் தவமுதலெனவரும்
எவனுமைதருமுலை யமுதுணவெழுதரும
எவனொளிசிவமறி பெறவுளமிசைதரும்
அவனருள்பெறும்வகை யடைதிநனமனனே.

நூல்.

ஸ்ரீமதுபயவேதாந்த பிரவாததகாசாரியரும, சிவாகம சிததாந்த ஞானநிஷ்டருமா யெழுந்தருளி யிருந்த காட்டாலூர் **ஸ்ரீசுந்தர சிவாசாரிய சுவாமிகளால்** (சிவாதிகய ரதநாவளி முதற்பாகம்) என்னும் பெயா புனைந்து சைவகிரந்தமொனறு செய்யபபடடது. அது, நன்மதிவிளககம் என்னும் போலிப்பெயரிட்டு ஓபாஞ்சராத்திரி வெளியிட்ட சைவநிந்தையைப பரிகரிகக வெழுந்த நூலென வெளிப்படுகின்றது. அந்தநூலை யெமது ஆபதரத்னமாயிருந்த பரசமய கோளரியாராகிய ஸ்ரீமாந, சூளை, சபாபதிமுதலியாரவாகள அச்சிட்டு வெளிபபடுததினா. அந்தநூலாலுண்டாகிய பெரும்பயனை நோககுஙகா லதனிரண்டாவது பாகத்தை விவேகிகள் பலரும விரும்புகின்றனா. இஙஙனமாக, அவ்விரண்டாம்பாகம் ஷை சைவாசாரிய மூர்ததிகளால் செய்யப்பட்ட விஷயமொன்றும் புலப்படவிலலை. அதனால், சிவநேசர் பலருடைய வேண்டுகோளால யாமிந நூல்செய்ய நேரிட்டதெனவறிக.

சிவாதிக்யரத்நாவளி, முதற்பாகத்திற் பரிகரிக்கப்பட்டன வெல்லாம நன்மதிவிளக்கப் போலிச் சுவடியின் பாதியளவேயாகையால், மற்றைப் பாதியையும பரிகரித்துக்கொள்வதே யதனிரண்டாம்பாகமாதலமையும். இதனால், அக்கபோதிததிரட்டில் ஷை சைவாரிய மூர்த்திகள் பரிகரித்தபாகம்போக வெஞ்சிநின்ற பாகத்தையே யாமிப்போது பரிகரிக்கத் தொடங்கினோம்.

இரண்டாவது பாகம்.

அவ்வழூவாசகத்திரட்டில், பிரணவத்தின் பிரதமாட்சரமான அகரம் விஷ்ணுவுக்குப் பிரதானமான திருநாமமெனவும், அதற்குப் பிரமாணம் (அகாரோ விஷ்ணோத் பிரதமநாமோச்யதே) என்று சுருதியிலும், (அட்சராணும் அகாரோஸ்மின்) என்று கீதையிலும் பெறப்பட்டதோம், அவ்வுண்மையையே (அகரமுதல வெழுதெல்லாம் ஆதி, பகவன்முதற்றேயுலகு) எனத் திருவள்ளுவ நாயனார் கூறினொளிவும, அப்படியே, "மனனகமலமறமலர்மிசை யெழுதரும" என்று கூறிய சடகோபர்கருத்தை "மலர்மிசையேகினான் மாணடிசேர்ந்தார், நிலமிசைநீடுவாழ்வார்" எனக் கூறி, அந்தமிசை நிலம் (தாமரைக்கண்ணனுலகு) என்றும், அவன் (அடியளந்தான) என்றும் ஐகண்டமாக வந்நாயனார் அருளிசசெய்திருப்பதை யறிமாமல் (எண்குணத்தானருளை வணங்காத்தலை) என்றதற்கு இந்த அஷ்டகுணம் சைவாகமத் துண்டென்று சைவாகூறுவது மேருவினோறியாதவாகள் வேறொருவெற்பை வியந்து மகிழ்வதையொக்குமெனவு மமமலபந்தவாசகர் கூறி மகிழ்ந்தனர்.

இதனை முறையேகளந்தெறிவாம். நானார்த்த ரத்நமாலையில "అకారార్థః ప్రభుః శ్రీకేశవః" என்று கூறுமாற்றால் அகாரத்துக்குப பொருள் பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன், ஆமையெனப பெறப்படுதலால, அது விஷ்ணுவுக்கே யுரித்தென்பது பிரஸ்தம். அன்றியும், காலாகனிருத்ரோபநிஷத்தில் திரிபுண்டர விவரணங் கூறுமிடத்தில், "యస్య ప్రథమా రేఖా" என்னும் வாக்கிய முதல் "ఇచ్ఛాశక్తిర్ ... దేవతేతి" என்னு மிறுதியாக ரேகாத்ரய நிருபணஞ்செய்து, முதலிரேகை அகாரமென்றும், அதற்கு அக்னி ஆஹவநீயமும், குணம்ரஜசும், அதிதேவதை பிரமனுமாகு மென்றபடியே யிரண்டாவது மூன்றாவது ரேகைகளுக்கு உகார மகாரங்களை விளக்கி, அவற்றிற்கு முறையே அக்னிகள் தக்ஷிணகார்

ஹுபத்யங்களும், குணங்கள் சத்வதமசுகளும், அதிதேவதைகள் விஷ்ணுருத்ரர்களு மாகும்படியை யினிது பிரவசனம் பண்ணலால், ஈண்டு அகாரம் பிரமன் பரம் சாதிக்கப்பட்டது. இனி, "అకారాదిక్షకారాంతా స్వరాస్తు శివశక్తయః" என்னுரு சாரதாதிலகவசனப்படி அகாரம் பிரகிருதி ரூபிணியான சக்தி பரம் சமர்த்திக்கப்பட்டது. இங்ஙனநிற்க, "అకారో వై సర్వా వాక్" என்னுஞ் சுருதி பரியாலோசனையில் சர்வவர்ணப் பிரதமமான அகாரம் சர்வசப்த ரூபிணியான சரஸ்வதிபரம் சாதிக்கப்பட்டது. இதுநிற்க, சிவாஷ்டோத்தர சதநாமங்களில் "సామప్రియస్స్వరమయః" என்று படிதமா யிருத்தலால் (ஸாமப்ரியஃ) என்னு நாமபூர்வத்வ சம்பந்தத்தால் (ஸ்வரமயஃ) என்னு நாமம் அநுதாத்தாதி ஸ்வரமயனெனவும், அகாராதி விஸர்ககாந்தஸ்வரமயனெனவும் பரசிவ சமபந்தமாகப் பெறபபடுகின்றது. இன்னும, சிவதர்மரதநாகரத்தில் "అకారస్సర్వవర్ణాగ్ర్యః ప్రకాశః పరమశ్శివః" என்னும் வாக்கியத்தால் ஸ்வபரப்பிரகாச ரூபராகிய சிவபெருமானே அகாரவாசய ரென்பது வெளிப்பட்டது. இபபடி யநந்தப் பிராகாரமாய்ப் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட அகாரம் விஷ்ணுவுக்கே மானியம்விடப்பட்ட தென்பது சாட்சி விசாரபலத்தால் தடுமாறிப் போய்விட்டதெனவறிக. மேல்விவகாரத்தால் அகாரத்துக்குப் பொருளாவார் பிரமனும், சக்தியும், சரஸ்வதியும், பரமேசுவரனுமாக வெண்ணப்பட்ட படியே, விஷ்ணுவு மதற்குப் பொருளாத லிழுக்காமையால் மேலப்பேதை காட்டிய வசனங்களா லெமக்கொரு பாதையுமின்றென்க. இப்படிப்பலரை யதற்குப் பொருளாகச் சொல்வதென்னையெனினவர்பரனது தநுவுஞ்சத்திகளு மாகிய சம்பந்தம் பாராட்டியெனவறிக.

ஆகவே, "అకారం బ్రహ్మణో నాభౌ ఉకారం విష్ణుహృదయే మకారం రుద్రం భ్రూమధ్యే" என்றற் றொடக்கத்தால் நாபிஹ்ரு

தயபுருமத்யங்களில் அகாராதிமாத்திராத்திரய வாச்யர்களான பிரம்ஹ விஷ்ணு ருத்ரர்களுக்கு உபாசனாவிதானஞ்சொல்லியபின்னர் "ఓంకారం సర్వేశ్వరం ద్వాదశాంతే" என்று சமஷ்டிப் பிரணவ வாச்யமாயும், துவாதசாந்தோபாஸ்யமாயும், சர்வைசுவரிய சாலியாயும், மூர்த்தித்தி யாதீதமாயும் பிரதி பாதிக்கப்பட்டு விளங்குந் துரியவஸ்துவைப் பிரகாசப்படுத்துந்தாபநீயோபநிஷத்வாக்கிய வுண்மையால திரிமூர்த்தி யுததீர்ணமாகிய பரசிவமூர்த்தியே உகாரமகாரங்களுட னகாரத்துக்கும் வியஷ்டியந்தர்ப்பூதராய்ப் பொருளாவரொனபதுசொல்லாமேயமையும். அகாரவுகாரமகாரங்கள் கூடிய சமஷ்டியேபிரணவஸ்வரூபமாகையால், பிரணவாதிதேவதையாகிய பரசிவமூர்த்திகடு அப்பிரணவைக தேசமாகிய அகாரம் சொந்தமாகாதென்ப தென்னபேதமை? மேலவியவஸ்தாரூபத்தில் பிரகாசிபபித்தஅகாரவாச்யத்வம, மகாரவாசயராகியருத்ரரிடத்திலுஞ சமர்த்திக்கபபட்டதாகையால,உகாரவாச்யராகியவிஷ்ணுவினிடத்தின்மாத்திரமதுகூடாதெனயாம் கூறுவதெங்ஙனம்? உண்மையிலது பிரமன்பரம கிரகிப்பதே வேதசம்மதம். வியஷ்டியிலது யாவர் பரமாயினும, சமஷ்டியில்துரியமூர்த்தியாகிய பரசிவப பிரபுவினிடஞ் சார்தல் திண்ணமாகையால் அகாரவாச்யர் சிவபெருமானென்பதே பசுமரத்தாணி யறைந்தாலென்ன நாட்டப்பட்டது. பிரணவார்த்த ஸ்வரூபியாயுள்ளவர் சிவபெருமானே யென்பதை மேலிடம்வந்துழி விஸ்தரித்துக் கூறுவாம்.

மேல்விஸ்தரித்துக் காட்டிய நியாயங்களால் (அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி, பகவன் முதற்றே யுலகு) என்றருளிய திருவள்ளுவதேவர்வாக்கு மப்பேதை கொண்ட கருத்தை யுதைத்ததென்க. அன்றியும், அந்த வாக்கியத்தின்பொருளை யுணருங்கால் உலகுயிர்களில்விரவி

யியங்கப்பண்ணும் பரனதுபூரணத்தையே விளக்கலா
லபூரண பரமாகிய விஷ்ணுவின்பரமத்திருவாக்கைச்சா
தித்தல் கூடாது! கூடாது!! அகரம் எல்லாவெழுத்துக
ளையும் விரவி யியங்கப்பண்ணுதலே யதற்கெடுத்துக்
கொண்ட நிதரிசனமாதலால். இவ்வுண்மையை யாம்
வெளியிட்டிருக்கும(சிவபாரம்யப்பிரதரிசினி)யில் (சிவ
பூரணரெனபது) என்னும் பகுதியில் விஸ்தரித்திருக்கின்
றேமாகையா லாண்டுகண்டுணர்க. முதற்குறளவனை
மோசஞ் செயதுவிட்டதா விரண்டாவது காட்டிய
(மலர்மிசையேகினான் மாணடிசேர்ந்தார், நிலமிசைநீடுவாழ்வார்)
என்னுங் குறளாவதவருக்குபகரிக்குமோ வெனபதைச
சற்றே யோசிபபாம். இந்தககுறள (மனனகமலமற மலர்
மிசையெழுதரும) என்றுகூறிய சடகோபர்கருத்தையுடன்
கொண்ட தொன்றுமொனறுர். ஹிருதயகமலததிற் பர
னுக்கிருபபெனறு சடகோபன்றுனெ சொன்னவன்? அந
ததுப்பற்ற நூலைத் தானு நாயனூர் தேடிக்கொள்ள
வேண்டும்? வேதமும் பிறபடப்பிரகாசிக்கு மப்பெரி
யோன் றிருவாக்கைப் பசுபாரம்யநூலாகிய சடகோ
பன் வாக்கில் வியாப்பியங் கூறுவது கேவலமசங்கத
மென்க. இனியுண்மைவிசாரத்திலது வேதபபிரமாணத்
தையே கொண்டு வெளிப்பட்ட தென்பதை விரித்
தோதுவாம்.

சாந்தோக்கிய உபநிஷத்தில் "பிரமபுரமாகிய இச்சரீர
த்தில் உள்ளதகரமாகியபுண்டரீக வீட்டினுள்ளே யிருக்கும் ஆகா
சம்" என்பது முதலாகத் தகரவித்தை கூறப்பட்டது.
இங்கே ஆகாசம் என்றது பிரமமாகிய சிவத்தையென்க.
புறத்துமிவ்வாறே யிப்பிரமாண்டம் பிரமபுரமெனவும்
இப்பிரமாண்டத்தி னுளளேயிருக்குந் தில்லைவனம்புண்
டரீகவீடு எனவும, இத்தில்லைவனத்தில் நிருத்தஞ்செய்
யுஞ்சிவம் ஆகாசம் எனவுங்கூறப்படும். இத்தகரவித்தை

யையுபாசிக்குமுறைமை கைவல்யோபநிஷத்தில் சிவனது தஹரோபாசனவிதிப்பிரகரணத்திலே "ஏகாந்தஸ்தானங்களிலே சுகாசனத்திலிருந்து சுத்தனாகி நேராகிய கழுத்து தலையுடம்புகளை யுடையனாய், அத்தியாச்சிரமஸ்தனாய், இந்திரியங்களனைத்தையு மடக்கிப்பத்தியால் தனது ஆசிரியனை யிறைஞ்சி யிதய புண்டரீகத்தைத் தூளற்ற சுத்தமாகக்கருதி, அதன் மத்தியிலே, தெளிவுடையவராய், சோகமில்லாதவராய், எண்ணப்படாதவராய், வெளிப்படாதவராய், அனந்தரூபராய், சிவனாய், அமிர்தராய், பிரமயோனியராய், ததபதமாய், ஆதிமத்தியாந்த விகினராய், ஏகராய், விபுவாய, சிதானந்தரூபராய், அரூபராய், அற்புதராய, உமாசகாயராய், பரமேசுவரராய், பிரபுவாய, முக்கண்ணராய, நீலகண்டராய, பிரசாந்தராய, பூதயோனியாய், சமஸ்தசாட்சியாயிருப்பவனாத தியானித்து, அதனால் முனியாகி யிருளின்மேற்போவான. அவர்பிரமஹா, அவர்சிவன, அவர் இந்திரன, அவர்அழிவற்றவா, மேலானவர், சுயம்பிரகாசர், அவரேவிஷ்ணு, அவர் பிராணன, அவர்காலன், அக்னி, அவர்சந்திரன, அவரே யிருந்ததுமிருப்பதுமாகியவெல்லாமானவா, னெறும் உளளவா, அவரையறிந்துஅதனாலிருந்தியுவைக்கடபபன முத்திக்கு வேறுவழியில்லை" என்று கூறபபடடது.

தாவரமாகிய அண்டமும், ஜங்கமமாகிய பிண்டமுமாக சமமாதலால் பிண்டமாகிய சரீரத்திலிடைக்கும பிங்கலைக்குநடுவிலுள்ள சுழுமுனை நாடியும், பிரமாண்டத்திலுள்ள விபபரதகண்டத்தில இலங்கைக்குமிமயமலைக்குநடுவிலுள்ள தில்லையும் சிவன் ஆனந்தநிருத்தஞ்செய்யுந் தானமா மென்றபடி விசாரித்துணராமலென்னோ வவ்வந்த சிரோமணி புலம்பிய தாசசரியம்! ஆசசரியம் !! இம்மட்டேயன்றி, நாராயணோபநிஷத்தில் நாராயணருடைய ஹ்ருதயகமலத்தையும், அக்னிமுதலினோருடைய ஹ்ருதயகமலத்தையுமவற்றாடெழுந்தருளியிருக்கும்பரசிவதர்மாரோபணங்களால் வர்ணித்துத்தத் விசிஷ்டரூபிகளைப்பரப்பிரம்ஹமென்றுபடிக்கப்பட்டிருக்கதலுஞ்சான்றும். இதனால், ஹ்ருதயகமல வாசியாயுள்ள

வர் பரசிவ மூர்த்தியென்றே துணியப்பட்டமையால் ஹ்ருதயதாரிகளாகிய வுபாசகர்நாராயணர் முதலினோரும், ததுபாஸ்யமானராயுள்ளவர் சிவபெருமானு மென்றுநிச்சயிப்பதே வைதிகநிஷ்டராயுள்ள பிரம்ஹவித்துக்கள துணிபாம். இதனைப்பின்னர் நாராயணோபநிஷத் விஷயமான விசாரம்வந்துழித் தெளிவுபெறக் கூறுவாம். இப்படி விசாரித் தறிவதொழிந்து ஹ்ருதயகமலத்திலுபாஸ்யரா யுள்ளவர் நாராயணரெனவும், அவ்வுண்மையைச சடகோபன் பாட்டால் பொய்யாமொழியாரொடுததாண்டனெனவும புலமப வந்தது புண்பட்டழிந்ததென்க. திருவீரட்டானம் போற்றித்திருத் தாண்டகத்தில், "புநதியாயப் புணடரிகத்துளளாயபோற்றி" எனவும, திருவிடைமருது திருததாண்டகத்தில், "எரியாயதாமரைமேலியங்கினரும" எனவுந்திருநாவுக்கரசுசுவாமிகளருளிச செய்திருததலா லிவவருமைத்திருவாககுகளையே "மலர்மிசையேகினன" என நாயனருணாந் துரைத்தா ரென்பது அமையும். அப்பா சுவாமிகளேயன்றி "புண்டரிகத்தவன் மேவியபுகலியே" எனததிருஞானசமபந்த மூர்த்திகளருளிய வாககானுங காண்க. அபபுண்டரிக மினைத்தென்பதுதோன்ற "மணணகத்தான, திருமாலகத்தான" எனவும், "பையஞ்சுடர்விடுநாகப் பள்ளிகொளவானுள்ளத்தானும்) என வுந் தனித்திருவிருத்தங்களிலருளிச்செய்தமையுங் காண்க. மேற்புண்டரிகபுரம் தில்லையென்பது விளங்கப (புண்டரிகபுரததினிறுதாநதமோன போதாநத நடம்புரியும்புனித வாழ்வே" எனத்தாயுமான சுவாமிகள் கூறியவுண்மையையுங்கண்டுணர்க. இவ்வுண்மையொன்று மறியாமலசிவம் பழுத்தொழுகு மஞ்ஞானகிய சடகோபன்பாட்டை ஞானக்கடலாகிய நாயனார் கிரகித்தா ரென்பது துராலுங்காரமென்க. அப்பர்சுவாமிகள் முதலியசமயகுரவர் கருத்தைநாயனாராதரித்தாரென்பதைப் பின் வசனங்களாலுங்காட்டுவோம். "ஆருரைக்கையினுந் றொழாதொழிந்து தனி

யிருக்கக் காய்கவர்ந்தகள்வ னேனே" எனத் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளருளிச்செய்ததையேயன்றோ "இனியவுளவாக வின்னாதகூறல், கனியிருக்கக்காய்கவர்ந்தற்று" என நாயனாரெடுத்தாண்டனர்? இவற்றுட்காயுங்கனியுமென்றுவமிக்கப் பட்டன வின்னாதவு மினியவுமென்றோர்ப்படலாலவற்றை முறையே சமணம், சைவமெனவன்றோ மேலோர் விசேடிப்பர்? இவ்வுண்மைக்கருத்தைத் தழுவினதால் அசிவமின்னாதவும், சிவமினியவுமென்றன்றோ நாயனார் கொண்டு கூறினாரெனபது மமையும? இந்தவிசாரத்தால், நாயனார் சைவாசாரியர் கருத்தையே தழுவியுணர்த்த வந்த சைவரத்னமா யுளளவரென்பதே நாட்டப் பட்டது.

இங்ஙனநிற்க, அம்மிசைநிலம் "தாமரைக்கண்ணானுலகு" எனத்திருக்குறளிற்பெறப்பட்டதாகமயங்கிப்பிதற்றியழுதபாழுரையையுஞ்சற்றே பரியாலோசிப்பாம. "தாம வீழ்வார் மென்றோட்டுயிலினினிதுகொ, றாமரைக்கண்ணானுலகு" என்னுங்குறளே யதுவாகையாலதனை விளக்குதும். "ஐம புலன்களையுங்காவார்க்குத்தாம விரும்புமகளிர மெல்லியதோளின கட்டுயிலுந்துயில்போலவருந்தாம லெய்தலாமோ, அவற்றைத்துறந்தயோகிகளெய்துஞ்செங்கண்மாலுலகம்" எனப்பரிமேலழகர் கூறியவுரையின் விசேடத்தில் "இந்திரனுலகென வுரைப்பாருமுளர், தாமரைக்கண்ணானென்பது அவனுக்குப் பெயரன்மையின், அஃதுரையன்மையறிக." என விதந்தனராகையான்மேற்றிருக் குறளுண்மை வெளிப்பட்டது.

மேல், தாமரைக்கண்ணான்என்பது இந்திரனுக்குப் பெயரன்மையாலென மறுத்துக்கூறலால் நாராயணனேயதற்குரூடிப் பொருளாயினனென்பது வெளிப்படை. அதனால், நாராயணனுலக மெனப்பெறப்பட்டுச்சிற்றின்பத்துக்கெதிரேகமாகிய யோகிகளெய்தும் பேரின்பவீடதுவேயெனவும், அவ்வீட்டுத்தலைவனே பரமபதியா

வனெனவுங்கொள்ளப் பெறுகையாற் பரத்துவனின்ன
யஞ்செய்தமையு மினிதுவிளங்கு மென்பாரைநோக்கிய
வராபாசத்தைக் களைந்தெறிவாம். தாமரைக்கண்ணனு
லகு என்பது நாராயணருலகென்பதெமக்குமொப்பாம்.
இதிற்பெறப்பட்டது மகளிரின்பத்தை மறுத்தபெற்றி
யால் யோகிகளாவரெய்து மதித்த போகத்தைக் குறிப்
பித்த தொன்றேயாம். ஆகவே, வீட்டின்பயனைக் கூறுதற்
பாலதன்று. வீடு என்பது விடுதலென்றமையாற் றாம
ரைக்கண்ணனுலகென்னும் பிரகிருதி நிலத்தைப்பற்று
சப்பெற்றுச் சேறல் வீடாதல் சொல்லாமையினது
பொய்யுரையாம். அல்லதூஉம், "பற்றுகபற்றற்றான்பற்றினைப்
பற்றைப், பற்றுகபற்று விடற்கு" எனக்கூறுந் திருவாக்குமுர
ண்பட்டழியும். இதிற் பற்றற்றா னென்றமையாலமுத
லவற்குப் பரமபதமென்னுமுலகம் பற்றுக்கச்சேறலிழுக்
கெனக் காட்டுவதேயாம். இவ்வுண்மையாற் றாமரைக்
கண்ணனுலகென்றது மறுமைப்போகத்தை நுகருமுலகி
ன்மேம்பட்டதென வறிந்துரைப்பாமேலோர். தீவினை
யொழிவானே நல்வினைகோடலுமதுவுமொழியவருங்கா
லிறைவனதுமெய்ம்மைசேர்ந்த புகழைவிரும்பலுங்கூடும்
பெற்றித்தாய பிரமாணமே மகளிர் தோளிணைக்கட்டுயிலு
மிம்மையின்ப வொழிவே யிந்திரன் முதலினோருலக
வாழ்வைக்கூட்டு மறுமையின்பமா மெனவும், இந்திரன்
முதன்மாயோனீறான கடவுளருலகவின்பமாகுமம்மறு
மையின்பவொழிவே வீட்டின்பமா மெனவுங்காட்டிய
வாறுகாண்க. அதனாலிம்மை மறுமைவீடென்னுமவற்
றிற் றாமரைக்கண்ணனுலகென்றது மறுமையின்பவுல
கின்மேம்பட்ட தென்பது மாத்திரமேயாகி வீடென்
பதில் விரோதம்பயத்தலுண்மை! யுண்மை!!

அங்ஙனமேல், தாமரைக்கண்ணனுலகென்ற திந்
திரனுலகென்பாரைப் பரிமேலழகர் மறுத்தலே னெனி

னவனுலகின் மறுமையின்பமத்தனையுமெய்தவரும்பெற்
றிசேராமையால். அது விண்டுவுலகிற்றானே சேரும்
பெற்றிகண்ட வுண்மையால். அன்றெனில், "இந்திரனுல
கென்றுரைப்பாருமுளர், தாமரைக்கண்ணனென்பது அவனுக்குப்
பெயரன்மையின" எனக்காட்டிய சான்றோமறுக்கும்!
மறுக்கும்!! தாமரைக்கண்ணனுலகுவீடாதலவாகோ
ளென்னினிந்திரனுலகு வீடாதல்செல்லாமையினெனக்
கூறல் வேண்டும். அங்ஙனமின்றித் தாமரைக் கண்
ணனென்பது அவனுக்குப் பெயரன்மையினெனக்காட்
டப்போந்தமையே யவனுக்குப்பெயராதல் சாலுமெனி
னிந்திரனெனவங்கீகரித்தலவர் மதமாதலிழுக்காமென
வெளிப்பட்டது. இதனால், தாமரைக்கண்ணனுலகுவீடு
என்பது அவர்கோளன்றெனத் துணியப்பட்டமையா
லவ்வுலகுக்கிறைவனாகிய தாமரைக்கண்ணனை பதியாத
லுமிழுக்குண்டதெனவறிக.

மேற்காட்டிய (பற்றுகபற்றற்றான் பற்றினை) என்
னுங்குறளுரையில் "கடவுள்வாழ்த்திற்கேற்ப ஈண்டும் பொது
வகைடாற பற்றற்றானென்றார்" எனவுரைக்கப் பட்டமை
யுந் தாமரைக்கண்ணன் பதியல்லாமையை விளக்கிய
தென்க. கடவுள் வாழ்த்தினுந் துறவினும் பொதுவகை
யாற்கூறினொன் றமையிற பின்னர்ச்சிறப்பு வகையாற
றாமரைக்கண்ணனென விதந்தாரென்பது செல்லாமை
யே யமைவுடைத்து. இவ்வுண்மையேயன்றோ "கோளில்
பொறியிற் குணமிலவே யெண்குணத்தான், றாளை வணங்காத்தலை"
என்னுங்குறளினும்பெற்றமையும்? இத்திருக்குறளுரை
யில் "எண்குணங்களாவன தன்வயத்தனாதல், தூயவுடம்பினனாதல்
முற்றுமுணர்தல், இயல்பாகவேபாசங்களினீங்குதல், பேரருளுடை
மை, வரம்பிலின்பமுடைமை எனவிவை. இவ்வாறு சைவாகமத்துக்
கூறப்பட்டது. அணிமாவைமுதலாகவுடையனவெனவும், கடையி
லாவறிவை முதலாகவுடையனவெனவும் உரைப்பாருமுளர்" எனப்
பெறப்பட்டமையை யூகிப்பாம்.

எண்குணங்களாவனவெனத்தொடங்கி யவைசிவா கமத்திற் பெறப்படடபடி விதந்தனராகையால் தமது ஸ்வமதம்வெளிப்பட்டது. அணிமாவைமுதலியவெனவு ம், கடையிலாவறிவைமுதலியவெனவும்பெறுங்கூற்றை ப் பிறர்மதமேலேற்றியுரைத்தமையினவை யுரையாசிரி யர் கோளன்றெனவொதுக்கபபட்டன. அதுவே நூலாசிரியர் கோளெனினும் புறமதத்தாருந் தழுவ விடந்தரலாற் பொதுவகையாற் கூறினமையே யமைதிபெறும். வேதபாகியராகிய புத்தா முதலிஞேர் கூற்றை நாயனா கொள்ளாரென்பது வைதிகமதத்தா பலர்க்குமொபப முடிதலிற், சிவாகமசித்தமான வட்டகுண முடைய பதியே யவாகூறியபரத்துவப்பொருளென்பதுநாடடப் பட்டது. இவ்வடடகுணத்தையுஞ சாதித்துக்கொள்ள வெந்தக்கபோதியாழ்வான் பாட்டு மகபபடவில்லேபோலும். ஐயோபாவம! இன்னும், பற்றற்றானெனக் காட்டிய படியாலுமது விளங்கும். திரிமூர்த்திகளிலொருவராகிய வுருத்திரமூர்த்தி யதிகாரஞ் செலுத்துஞ சுழுத்தியிற பற்றின்றெனல யாவாக்குமநுபவத்தால விளஙகுமாயி னவரையுங் கடந்து விளஙகுந் துரியசிவனிடம் பறறுடைமையாண்டுப் பெறும்? ஆகவே, பற்றற்றானென்ற தேத்யாதி யியலகளாற் பிரதிபாத்யனாகும்பதியின்னே னெனல பசுமரத்தாணி யறைந்தாலெனன நாட்டப பட்டது. இவ்வுண்மையுணராது, சொப்பனத்திற் சுக துக்கவேறு பாட்டான் மொதத்துண்டுழலு மநுபவதிஷ்டமானநாராயணனைப்பற்றற்றானென்று புகழ்தல்யாண்டமையும்? இப்படி விசாரித்தலே விடடுத் திருவள்ளுவ நாயனார் சடகோபன்பாடடைத் தழுவி வெளிப்பபடட பாஞ்சராத்திரி யாவனெனக் கூறவந்த பேடிவாசகம் சபேடிகைசெய்யப்பட்டது. அத்துன்மதியார்க்கு (நாயனார்) என்னும்பரிபாஷை யெச்சஞயச்சார்பினதாகவோ வெடுத்தாளவிடந்தந்தது ? இனிச்சடகோபநாயனார்,

திருமங்கைநாயனார், தொண்டரடிப்பொடிநாயனாரோத் யாதிகளாற்கொண்டு குழறுவாரபோலும். ஐயோபா பாவம்! அவரை யறியாமலே திருக்குறளுரைதத பொய் யாமொழியார் சைவரொன்று முண்மை வெளிப்பட நாயனாரென வவாவாககானே வழஙகப பட்டமையா லவரதுஙகார மேலிட்டுத் தபபிலிததனரு செய்யவந்த தலைமையக்குரை தாடனம பெறறெழுந்தது. இன்னும விரிககிற் பெருகும்.

இனி யொரு விசித்திர விலாசத்தை வேடிக்கை யில விடுப்பாம். இந்நூன முதற்பாகம ஸ்ரீசுந்தரசிவா சாரியசுவாமிகளால செயயபபட்டதறகு நிரசனமென வெளிப்பட்ட பாஷாணடததிரட்டுககும ஷை நனமதி விளககககாரரோ யாசிரியராக வதன முதற் பககததி லெழுதபபட்டிருககின்றது. அதில, (எஉ) வது பககத் தில "தேவாகுறளுந திருநான மறைமுடிவ், மூவர் தமிழு முனி மொழியுங, கோவைத், திருவாசகமுந திருமூலர் சொல்லு, மொரு வாசக மென்றுணா" என ஔவையாரருளிய திருவாக்கை விபரீதமாகப் பொருள்கொண்டபடியை யெடுததுரைப பாம். தேவாகுறளென்றது, மீமாமஸாசூததிரஙகளென வும,திருநானமறைமுடிவென்றது,ரஹஸ்யததிரயமென வும, மூவர் தமிழென்றது, மூவகைபபட்ட ஆழவார்கள் பிரபந்தமெனவும, முனிமொழி யென்றது, சடகோப முனிசெயத திருவாய மொழியெனவும், கோவைத்திரு வாசகமென்றது, கோவையின்றமிழ்பரடிய கவியனுடை யசூக்திகளெனவும், திருமூலர் சொல்லென்றது, மூலத் திறபிறந்த மணவாளமுனிசெய்த நூல்களெனவும்பிதற றியதேயாம். அன்றியும், பூதபவிஷ்யத்வர்த்தமானமெல் லாந்தெரிந்த ஔவையார் பிராம்ஹணுதியராலே யநா தரிக்கப்பட்ட பண்டாரப்பாட்டுகளைச சொல்லிருகக மாட்டாரெனவு நியாயங்காட்டப்பட்டது. இதைப்பரி

யாலோசிக்கி லொரு வாக்கியத்துக் கொருவர் பொரு ளுரைக்குங்கா லுபப்பிரம்மணங்களைக் கொண்டன்றி யமையாது. மேலுரைத்த வியாசப்பொருளைத் தாபித் தற்கு அபபேதைகாட்டிய பிரமாணங்கள் யாவை? அப் பேதையே யன்றி வேறு எந்தப் பாஞ்சராத்திரியோ வதை யங்கீகரித்தவன்? தேவர் குறளும், திருவள்ளுவ தேவர் செய்தருளிய திருக்குறளும், திருநான்மறை முடிவும், உபநிடதங்களும், மூவர்தமிழும், தேவாரத் திருமுறைகளும், முனிமொழியும், வியாசசூத்திரமும், கோவைத்திருவாசகமும், திருக்கோவையார், ஸ்ரீவாசக மென்னுந் திருமுறைகளும், திருமூலர் சொல்லும், திரு மந்திரத் திருமுறையுமெனப் பொருள்கூறுவது தமிழ் வழங்கு நாடுமுழுதும் பிரசுரியப்பட்டிருத்தலி னிதை த்தாபித்தற்கு வேறு பிரமாணந்தேடவேண்டா. இவ் வுண்மை சைவநூல்களைத்திறனுங் கண்டுணரலாமென் க. விரிப்பிற்பெருகும். தமிழ் முனியென்பது அகத்தி யரையேயாயிருக்க வியாசரையென்று கொள்வது குற்ற மென்றுரைத்தவர் மட்டித்தனத்தை யென்னி மாற்றுவா ம். கடலுண்ட முனியென்றால் அகத்தியனெனவும், முலை யுண்ட முனியென்றால் ஞானசம்பந்தனெனவும், திருப் பாற்கடலுண்ட முனியென்றால் உபமன்னியனெனவும், புராணமுனியென்றால் சூதனெனவும், வேதமுனியென றால் வியாசனெனவு மேலோர் கொள்ளுவர். இப்படிச் சந்தர்ப்பங்களை நோக்கிப் பொருள்கொள்வது தமிழரு க்கேயன்றி யாரியர்க்கும் பொதுவாதலறியாது தமிழ கத்தியரையே கொள்வரெனக் குரைத்ததென்ன பேத மை? தமிழகத்தியரையே கொள்வரென்று கூறிய கபோதிமகனார் அதைமறந்து ஆண்டுச்சடகோப முனி யென்று தப்புரையாடிய தென்னை? " శఠకోపమునింవందే " எனக்குழறி முக்யமுனித்வ முள்ளது அவர்க்கேயன் றேயென வழுதவர் அதையும் மறந்து மூலத்திற் பிற

ந்த மணவாள மாமுனிகளென வேறொரு வாழ்முனியைத் தேடிக்கொண்ட தென்னை? "[illegible]" என்று எந்தப்புராணத்தில, அலலது எந்தமஹரிஷிகள் வாக்கிற் பெறப்பட்டது? "முழு மூடமூடர் கொண்டாடியமுறைபோல" என்றபடிப் பாஞ்சராத்திரப் பசுவர்க்கத்து) மாத்திரமே படிக்கப்பட்டு வருமவ்வசங்கதாப் பிரயோகந்தலையெடுக்காதெனவறிக. வீரமாமுனியென விவியபோகதேசமதம்பறறி நிகழுமதுவே யிதறகுநிதரிசனமாம. மேல்நியாயஙகளால்முனியென்பதுவியாசனையே பற்றுமென்க. அகததியரிடங் கொள்வாமெனினவரால்செய்யப்பட்ட வேதாந்தநூலொன்றுமநுடடானத்தில்வராமையாலது செல்லாது. அதவாகிடைப்பினுமஃதேனையநூல்களோடு பரிவசானமபெறுதலினப பேய்த்தாதர்க்குண்டாகிய சாதகம்யாது? ஈண்டெந்தமூனியைத் தேடினும் பரமசாம்பவத்வமே யவர்ககுச சித்திககுமென்க. வியாசர் வேதம, புராணமுதலியவற்றைவெளிபபடுத்தியது போலாது சூத்திரததைத்தாமே செய்தனராகையா லதுவே முனிமொழியென்பது பெறும்.

இதுநிற்க, தேவதைகள் செய்த சூத்திரமேதோதேட வேண்டுமென வபபேதை குழறியது அதிசயம்! அதிசயம்!! எந்தமூடனோ விந்த நிர்மூடருக்கப்படிப் பொருள் விரித்தவன்? தேவர் = தெய்வமாயுள்ளவர், தெய்வத்தன்மை யுடையவரெனத் திருக்குறளை யருளிச்செய்த வள்ளுவனாரிடம் வழங்கும் விசேடங்களை யறியாத மூதேவிமகனாராயினர். இனி "అనన్తావై వేదాః" என்று வேதங்களுக்கு முடிவில்லாதிருக்கத்திருநான்மறைமுடிவென்றலமையாதென்ற வவ்வழியிலி வேதாந்த மென்னுஞ் சொல்லுக்குக் கொண்ட பொருள் யாதோவறிந்திலம். இன்னும் பொருண்முடிவைவாசகமென்னக்கூடாதென்றவத்திருமுண்டச்சான்

ளுர்திருவாய்மொழியெனத்தாம் வழங்குமதற்கெப்பொ ருள்கொண்டனா? பொருண்முடிவு வாசகமென்று எங் கேபெறப்பட்டது? ஸ்ரீமந்மணிவாசகப்பிரபுவினுடைய திருவாககினின்றும் பிறந்தமையாலன்றோதிரு,ஸ்ரீ, என் னு முன்னடைகளோடு திருவாசகமெனவும், ஸ்ரீவாசக மெனவு மேலோர் வழஙகாநின்றனர்? இவ்வுண்மை நியாயங்களா லத்தடிராயர் விபரீதங் தலைக்காட்டா தொ ழிந்தது. அவ்வந்தப்பசு குறைத்தபடியே விபரீதமேற் கொண்டவேறுசிலரின்னும்பலவாறு ஏன்பொருள்கொ ள்ளஇல்லாா? ஒருவாசகமென் றுணரோன்பதை ஒருவா, சகம் எனப்பிரித்து உலகத்தினிலைபேறுயிருக்குமென்ப தொழிய வவை யொருபொருளைக் குறிததமையை யா ண்டு விளக்கியதில்லையென்பாருமுளர். ஒன்றிலொன்று வேறுபட்ட நூலகள் மேலோர்கழகதது புகழோடு நிலைபெறுவாகையா னிலைபேறு கூறினமை கொண்டே யாவுந் தம்முள் வேறுபாடில்லாத வொரோ பொருளை யுணர்த்து முண்மை நூலகளாயின வென்பது பெறும். இதனாலவ்விபரீத வுரையு மெம்முண்மையைப் பாதியா மை வெளிபபட்டது. இன்னபெரும்பேதைகளைத் திரு த்துவது கஷ்டம்! கஷ்டம்!! “நோன பெனபது சொனறுதி ன்னாமை,, என்னும் வாக்கியம் கொன்று தின்பவனுகரு (அல்லாதமாநதாக் கறங்கூறறம்) என்றதற் கேற்பத் தீங்கி ழைத்தலால் நோன்பென்பது, கொன்றுதின்னு, ஆமை யெனவாவது, கொன்றுதின்னு, ஆ,மைஎனவாவதுஏன் பிரித்து அவன் பொருளுணாக்காமற் போவான்? (கல்லா தமாந்தர்க்குக் கறறுணாநதாா சொற்கூறறம்) என்றதற்கேற்ப க்கல்லாதமூடனுகியவொருவன் “கற்றதனாலாயபயனென் கொல்” என.வத்திருக்குறளின் முற்பாதியை மாத்திரங் கொண்டு ஏன் வெளிவராமற் போவான்? இப்படித் தா ந்தரமாக வதிகாரிகளுளராகலினவருண்மூத்தசேயாகிய வக்கபோதிராயர் கூற்றுச் சிதைவுண்டதெனவறிக.

இப்படிவருவனவற்றை நிஸ்புருஹமாத்திரமாய்க் கழிப் பதே மேலோர்மரபாம.

இங்ஙனநிற்க, ஔவையாரைப் பூதபவிஷ்யத்வா த்தமானமெல்லா முணர்ந்தவரெனப்புகழ்ந்தனா. இஃ தெமக்குச் சந்தோஷத்தையே யுண்டுபணணிற்றேனும த்துன்மதியாரொம தன்னையப புகழ்வதற்குண்டான சாதகமாத்திர மீதெனப் புலப்படவிலலே. மேல்விவகரி ததிருவெண்பாவை யவர்களவாடியது கண்டுபிடிககப் பட்டுதைததுப பிடுஙகிகெகாள்ளபபடட தாகையா லக் கலதிமகஞரினி வீணேமனபபால் குடிதது மடியாதொ ழிவாராக. அவாசெய்கை யுலகிலழகுமாபபிள்ளேகளெ ல்லா மென்மாபபிள்ளேகளென வாசைப்படு மவிசாரி செயலோடன்றே கொள்ளவரும் ? ஔவையார்பிராம ஹணாகளா லநாதரிககபபடட பண்டாரப்பாட்டுகளே ச செரலலமாட்டாரெனவும், புளியம் பொநதாழ்வா ா, பாழ்ங்கிணறருழ்வாா, பொட்டைககண்ணுழவார், புதூாநதயஜாழவாா, சூளேயிற பொடிந்தஆழவாா முத லிய பசுஞானச செலவர்களேயே புகழந்தாரெனவு மே லேபிதற்றியவாபாசத்தையு மினியகறறுவாம். இப்பே யாழ்வார்களே ஔவையின் சரணகமலத் தேனுண்டி றுமாந்து வாழுமெமமனேரேசட்டை செய்யாராயினெ மதன்னேயோ வவரை யொருபொருளென மதிப்பவா? தாயுமானவர், ஒழிவிலொடுக்கமுதலியசைவநூல்களேப் போலிவேதாந்திகள் தம்மவாகப் பரிந்தழுவது போல ன்றே வெமதன்னேயையும், அவர் நூலேயு மவ்வஞ்ஞா ன பந்தர் சொந்தம் பாராட்டிக் கொள்கின்றனர் ? மே லே திரிகாலமு முணர்ந்தவராகப் புகழப்படும் ஔவை யார் சுத்தசூனிய முண்டங்களாகிய வப்பேய்த்தாதா களே மதியார் ! மதியார்!! இக்கபோதியாழ்வார் பேரிழ வுக்கட்டுக் கதைகளேக குருபரம்பரையென வவர்புது

மைகாட்டி வரும் அந்தபரம்பரையெனப் பொருட்ருங் குருட்டுப்பரம்பரையிற கண்டுணரலா மென்க. இக்கட டுககதை வடகலையார் புனைந்ததும், தென்கலையாரபுனை ந்ததுந் தம்முண் முரணிக் கிடபபதே மேலுண்மையை க் காட்டும்! காட்டுமே!!

மேல், ஔவையாரால் பண்டாரட பாட்டுகளா தரிககபபடமாட்டாவெனவும, தந்தடிராயா பாட்டு கள் பிராம்ஹண பரிக்ருஹீதமாமெனவுங் காட்டிய வப் பிடைராயர் பிரகடநததைச சற்றேபாரபபோம். தே வாரதிருமந்திரமுதலியன பிராம்ஹணபரிகருஹீத மா காமையாலவை பண்டாரப்பாட்டாயின வெனவும, தம மபாட்டு பிராம்ஹண பரிகருஹீதமாகையா லவை வியந்து துதிக்கும் பெருமை சான்றனவெனவும் வெளிப படுகின்றது. அப்பேரிழ வாளாபாட்டுகளைப பிராம்ஹ ணபரிகருஹீதமெனபதுசாவாபத்தமாம். எஙஙனமெனி ன், பிராம்ஹணா சிவவேதியா, ஆராத்யா, ஸ்மாாத்தா, மாத்துவர், வைஷ்ணவரென்னும பிரிவுடையவராய்க காணப்படுகின்றனா். இவருள, முதறசொலலபபட்ட நால்வகையினரபபேயாழவாா பாட்டுகளைமறந்துந்தொ டாா். கடையராகிய வைணவரோ யவறறைககட்டிககொ ண்டழுவர். அவருளளும் வடகலையாா விசேடம் பாரா ட்டாா். வடகலையாரொன்பதே கீர்வாணிக ளென்பதை விளககலால். தென்கலையாரொன்று மொருசாராரோ யபி மானித்தற் கிடமாகிய வப்பசுப்பாட்டுகளை யெப்படி யோ சர்வபிராம்ஹண பரிகருஹீதமெனக கொள்வது? ஐவிதமாகப் பிரிந்த பிராம்ஹணருள் வைணவர் வெகு அல்பம். அவருட்டென்கலையார் பாதி. இவ்வளவு கேவ லத்வம் பூண்ட வம்மசகபிராய ரங்கீகரிப்பதுகொண் டே யவைசர்வபிராம்ஹண பரிக்ருஹீத மாவதெப்படி? மேற்பிரித்தோதியவைவகையினருண் மாத்துவர் விஷ்

ணுபாரம்ய புத்தியுடையவர்கள். இவர்கட்கு விஷ்ணு மாத்திரமே யங்கீகாரமன்றித் தாதபபாட்டுகளு மவற்றைப்பாடிய புளியோரைககண்டர்களுமங்கீகாரமில்லை. விஷ்ணு சம்பந்திகடகேவழங்க யோகயதைபெறுதவத திருகுவாசகங்கள சாவவைதிகஜன பரிக்ருஹீதமாவதெபபடி? வேதமசர்வவைதிகஜன பரிகருஹீதமானபடியல்லவு மங்கீகரிககப்பட்டா லன்றோ வாயதிறக்ககூடும்? அநாம்ததுராயர்களாற படிககபபட்டு வருதலகொணடோருசிதருமினறும. இந்தவிசாரத்தால் பிராம்ஹணபரிகருஹீதமென்பதொழிந்து பாஞ்சராத்திரபரிகருஹீதமென்பது மாததிரமேபமையும். விஷ்ணுவாதிகயமும், வைஷ்ணவபபிரசாரமு மவற்றுட் பிரதிபாதிககபபடுகையால். இதனல், பரிபாகஹீனததிலுற் பிராம்ஹணன் முதல சூததிர னீறுகசசர்வமூட ஜனஙகளுககு மபபேயபபாடடுக ளநுட்டானமாயின. இப்படிவிசாரிககினன்றோ சைவகுரவரருளிச செயல்களுக்குணடாகியமரியாதை வெளிபபடும? எனவே, சைவருடபரிபாகமுதிர்சசியாற பிராம்ஹணர் முதல சூத்திரிறுதியாகயாவருமநுடடிக்கின்றன ரெனபதுவெளிபபடை.

வைஷ்ணவருள் பிராம்ஹணாபிரசித்தியாயோதிவருவதுபோல்விபூதியிடடபிராமஹணரொருவருஞ் சைவத்திருமுறைசனோயோதககாணோமெனின், இதுவிபரீதகிரஹணமாம். இடதெரியாமலவாயும், வயிறும,காலுங்கையுமிஷ்டம்போலெல்லாமவிபூதியிட்டுத்திரியும்பார்பபார்சிவசம்ஸ்காரிகளல்லாதவசைவரென்பதறியாது அவரையேசைவரெனமயங்கிய தோஷமே யன்றோ மேலவிலுவுக்கிடமுண்டாகச செய்தது? மேலிடத்தில் ஸ்மார்த்தரென் றுரைக்கப்பட்டவரோ யவ்வாபார்சக ராதலாலவரெம்மாசாரிய சூத்திகளைக்கொள்ளாமையெமக்குத் தாழ்வாகாதென்க. அவரோபூர்வத்தின் மஹாசைவராயி

ருந்தவர். அவர்க்குக கௌதமர்சாப மேலிட்டமையே
சைவபாஹ்ய சித்தியைத்தந்தது. அதனு லசைவபிராம்
ஹணர்க்குத திருமுறைகள் யோக்யமன்றுயிற்று. அச
சாபகாலத்திற்றுனே சைவநிஷித்தமும், மாயாவாத பா
ஞசராத்திர பௌத்தார்ஹதபரிகருஹீதமு மவர்களு
ண்டானமையால, மஹாசைவராகிய விபிரர் சிவவே
தியர்நீஙகலாக நாலவகையினராயினர். இவ்வுண்மையா
ல், சைவபிராமஹண ரேனுதுவிதிலலே யென்னுங்க
டா விபரீதநிரோதசஹிதமாய நிரஸ்தமானதால சுதத
சிவஞானசாம்பிராஜ்யாகளாகிய சைவவேதியர் குழூவி
ன் மணம்பெற்றிருத்தல் சத்தியமெனறறிக. சிவவேதி
யர், சிவப்பிராமஹணா, சிவதவிஜா எனவழங்கறபாலா
ராகிய ஆதிசைவா சுத்தபுவனவாசிகளாயச சிவாலயபூ
ஜாதி பிரதிட்டாந்தரு செயயு மதிகாரததை வகித்து
ளளவராவர். "ఆదౌ సదాశివేనైవ దీక్షితాస్తు ద్విజైవరాః । ఆదిశై
వాస్తు తే జ్ఞేయాః సర్వానుగ్రహకాః స్మృతాః" என்னுஞ் சந்தான
சமஹிதாவசனபபடி ஆதியில சதாசிவமூர்த்தியினுல தீ
க்ஷிக்கபபட்டவாக ளாதிசைவரெனவும், அவ்வாதிசை
வர் பிராம்ஹணனமுதல சகலவானததாருக்கும் அநுக
கிரகஞ்செயயு மதிகாரம பெறறவராவரெனவும பெற
ப்படுமுண்மையே சைவத்திருமுறைகளே யநுட்டிககற்
பாலாராகிய வுத்தமவேதியர் தன்மையைக்காட்டும். இ
வரைநோகக மற்றைபபிராம்ஹணர் சாமானியராய் மு
டிதலினவராதரிக்காதது கொண்டே யெம்மாசாரிய சூ
கதிகளுககோ ரபகாஷமு முண்டாகாதென்க. சர்வவே
தாத்மகனுய் விளங்கு நம்பரசிவப்பிரபுவைப் பாஞ்ச
ராத்திரப் பட்டிமாடுகீ ளறிந்தாராதிக்கதது கொண்டே
யவ்வெம் பெருமானுக் சேதாவது தாழ்வுண்டோ? அப்
படியேயன்றே நம்மாசாரிய மூர்த்திகளிடத்து மவரரு
ளிய செயல்களிடத்துங கொள்ளறபாலது? சக்ரவர்த்
தியொருவன்வீதியிற் பவனிவருங்கயிற் குறுக்கேபடுக்

துக்கொண்டிருந்த வெருமைக்கடாவொன்று அவ்வரச னுக்கெழுந்துமரியாதைபண்ணுதுகொண்டேயவனுக் கேதாவது தாழ்வுண்டோ? இப்படிப் பசுபிராயர்களா லநாதரிக்கப்பட்டதுகொண்டேயெம் பெருமக்களிடக் தோஷாரோபணஞ்செய்தல்நிஸ்புருஹமென்க.

ஆயின், சிவாலயங்களில், சிவ வேதியராவது ம ஹோச்சவகாலங்களிற்றிருமுறைகளையோதிவரக் காண் பதின்றேயெனின், திருமுறைகணிறக வேதங்களாவதவ ராலோதப்பட்டுவருகின்றவா? அவரோதாமைகொண்டு வேதங்கள் தாழ்வுபெறுமா? அப்படியேயன்றே திரு முறைகளும்? அவ்விருபகுதியி லொன்றையேனு மவ ரோதிவராத தெனவேயெனின், சுவாமிமுன்னே யோதி வரவேண்டினவர் பெருங்கூடடத்தா ரலலாமையாலநு கூலமின்றென்க. ஓராலயத்தி லதறகுத்தககபடி யொரு வரிருவா அல்லது மூவரிபபடி வேண்டியமட்டுமேயவ ர்க்கிருப் புவைக்கபபடுதலாற பிரநிருதோபயுக்தமான வவையுபய வேதங்களையு மாத்மார்ததபராரத்தங்களில வரநுட்டித்துவருகின்றனென்பது அநுபவசித்தமென்க. பெருங் கூடட முண்டாயிருக்கு மொவ்வோரிடஙகளி லவர் முன்னும், ஸ்மார்த்தர் பின்னுந் தம்மிறபிரிவுதோ ன்றவேதபாராயணஞ்செய்து வருதலுங்கண்டு தெளிக. ஸ்ரீகாஞ்சிமுதலிய க்ஷேத்திரங்களே அவை.

ஆயின், சர்வோத்கர்ஷ பராளாகிய சிவவேதியர் பிரஜாவிர்த்தியிற் குறைவானேனெனின், அதிகவிர்த்தி யவரிலுண்டாகாதென்க. அவர்சிவபெருமானாற் றீக்ஷிக கப்பட்டதெல்லாஞ் சிவபூஜாதிகள் பொருட்டன்றி வே றில்லை. உலகிலாதிசைவ மூர்த்திகளாய்ப்பவித்தவுரடங் கலுஞ்சிவார்ச்சனாதிகளையன்றி வேறு தொழில்களாலு பஜீவனத்தைப் பெறக்காணுமநுபவமின்று. வேண்டிய வளவுக்குமீறி யவர் விர்த்தியுண்டாயினவர்சிவார்ச்சனை

யாதிகளையன்றியிற் சீவிக்கும் யோக்யதையைப் பெறுத போது மேலவர் செய்யத்தக்கது யாது? சோறுவிற்றல, தண்ணீர்ப்பந்தல்வைத்தல, சேவகஞ்செய்தலித்யாதி சாதகங்களாலன்றோ சீவிக்கவேண்டும்? இன்னபேரவதிகளின்மொத்துண்டலைய வவர்க்கென்ன தலையெழுத்தா? அவரென்னசாப கிரஸ்தரா? கண்ணுவ கௌதமாதிகளிட்ட சாபமேற் கொண்டாலன்றோ (உஞ்சவிருத்திமறை விறடருசடையாளவிறயா, என்றபடி யுபசீவனத்தைப்பெற வேண்டி வரும்? அப்படிச்சாபத்தான் மொத்துண்டேயன்றோ விப்பிரகோடிகள் கேட்டற்குஞ்சகிக்கக்கூடா தபாபத தொழில்களி லெல்லாமுழன்று சீவினஞ்செயகின்றனர்? இன்னவசனங்கள் பலவுள்ளவற்றையூகித்தறிவாரக்கே சிவவேதியர் மகிமையினிது பிரகாசப்படுமென்க.

மேற்பிரவசனம்பண்ணிவந்த மஹிமாதிசயம்வகித்தஸ்வயமாசாரிய புருஷர்களாகிய ஆதிசைவர் (శ్రీమంథ నకాళీశమఠేతస్మిఞ్చతుర్ధరాః| ఆమర్దకీగోళకీతద్వత్పుష్పగిరిశ్చ| రణభద్రంచ చత్వారస్సరానాంధినాయకాః) என்னுங்காமிக வசனத்தால் மந்தானகாளீசம் என்னுஞ்க்ஷேத்திரத்தில் நான்கு திக்குகளிலு நாலுமடங்கள் அமர்த்தகி, கோளகி, புஷ்பகிரி, ரணபத்திரம என்னும்பெயர்களாற பிரகாசிக்கு மாற்றுலவற்றைத்தாங்கி யாதிபத்யஞ்செய்கின்ற ஜகதாசாரிய மூர்த்திகளாவரென்று வெளிப்படுகின்றது. இன்னபரசிவாதிக்யசீலராகுஞ் சிவப்பிராம்ஹண சேவ்யமானமாய விளங்குநம்மாசாரியசூகதிகள் பிராம்ஹண பரிக்ருஹீதமானதில்லையென முடைவாயதிறந்ததுமிர்மூலமாய்விட்டது. இன்னும், மஹாசைவருண்மாயாவாதப் படுகுழியில் வீழ்ந்தழியும் வினையேருமலுத்தமோத்தமராளாயுள்ளவர் தேவாரத்திருமுறைகளையிப்போதுமப்யசித்தேவருகின்றனர். இவ்வுண்மை, மான்குடிச்சிவன்களி

டங்கண்டுணர்க. இப்படியநந்த முளவற்றை விரிவஞ்சி விடுத்தாம.

இதுநிறக, அவ்விழுதையார் கொண்ட ரோதனப் பாட்டுகளை பிராமஹணபரிகருஹீதமெனவும, அருட் டிருமுறைகளைப் பண்டாரபபாட்டுகளெனவுமபிதற்றிய விகாரவாயார். வாயிலமண்போடாநிற்பாம. அவருடை யபாட்டுகள்பிராம்ஹணபூஜ்யதவமபெற்றதெனின், அப போதுபிராமஹணேதரஜாதிகளவற்றைப பரிசியா தொழிதலவேண்டும. அங்ஙனமின்றித தபபுககொட்டுந தாதாக ளுமுபபரசசாரததானிகளுந தலைமயகசேரிக குடிவெறி யாற்றுமொழிகதொநதினமபாட்டவு மவைசிறநதுவிளங்கு மெனினவற்றையுரியா தென்றெவெமபெருமககளதிரு வாசகததைபபண்டாரபபாட்டெனறிழிபுரைததது?பண் டாரமென்றுப பொருளறியாதவபபாவிபபுலையா (மூலப பண்டாரம வழங்குகின்றான வந்து முந்துமினே) எனறுந் திருவாச கைகபிலிசியறுஞசிநதிநதுபபிழைபபாராக. வேதமபோ லபிராமஹணேதர ஜாதிகள்வாயாறபடடனயோகயதை யைப பெறுதொழியினன்றோ வவைவாயசருப பூட்டுவ ராது? இதுவாநததாராலுமருட்டிககப்பட்நிலைகருதா து பிராமஹணபரிகருஹீதம, பிராமஹணபரிகருஹீத மெனபபுதுமைபேசித்திரிதலபுலாநதுபோயிற்றென்க.

இதுநிறக, அப்புல்லாநாணிமுறங்கவிழ்ந்துபோக நமமாசாரியர் திருமுறைகளின மாங்மியத்தைச் சற்றே யெடுத்தோதுவாம. (அநந்தா வை வேதா:) என்றதனாலநந்தபிரா காரமாயிருக்கும்வேதம் கீர்வாணம, திராவிடமென்றிரு வகையாலும் விளங்குமென்பதுண்மை. வேதமசிவாகம ததிறபுகழப் படுதலபோறறேவாரமுஞ சிவ பூஜாபபிரக ரணததிலவிசேடம்பெற்றது. வேதாகமங்களோடொபப த்தேவாரமும்பதிவாககாகையால். பதிவாககாகியவேத ம்பிரமன்முகத்தில் வெளிபபட்டவாறே பதிவாக்காகிய

தேவாரம் ஞானசம்பந்தாதிகள் மூகமாய்வெளிவந்தன. ஆகவே, தேவாரமாகிய தமிழ்வேதத்துக்கு வக்தா சிவனென்றே துணியப்பட்டது. அன்றேல், வேதங்கள் சிவாராதனஞ்செய்துபோனவேதாரண்யக்ஷேத்திரத்தில வ்வேதம் கதவைப்பிணித்து விட்டு, இதுயாமே மீண்டு மீண்டடைந்து திறக்கற்பாலதெனச சங்கேதஞ்செய்த துண்மையன்றே! இதனலக்கதவ மொருவராலுந் திறக்கபபடாமல யானைைகக்கட்டியிழுத்தபோது மின்னு மநந்த முயறசிகள் செய்தபோதும வேதத்தின் சங்கேதத்தையே நிலைககபபண்ணிற்றன்றே! இவ்வரியமாட்சியிற் கண்டகதவம அப்பாசுவாமிகளா திருவாக்காற்றிறககபபட்டுமீண்டுந் திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் திருவாககான் மூடப்பட்டதென்னை? இவறறால்வேததநின் சஙகேதம பொய்ப்படட தென்றன்றோ சொல்லவரும்? வேததநிறும் வலிந்தனவெனறன்றோ தேவாரஙகளைக் கொளள வரும்? அல்லது ஷை ஆசாரிய மூர்த்திகளாற் றிறககபபட்டதிலலை யென்றனறோ பிதற்றவரும்? அஙஙனமேல், வேதமே பூசித்துக் கதவடைக்கவிலலை யென்றேன் கூறலமையாது? இன்னும், வேதமென்பதே பொய்யென்று எனவுரைத்தல்சாலாது? இன்ன பல வாபாசங்களைப பயத்தலின், வேதததாற் பந்தித்த கதவைத் தேவாரத்திருமுறை திறந்த தென்பது சாஸ்திரசம்பிரதிபன்னமாதலகாண்க. ஆகவே, வேதம்பந்திதத கதவை யதன்சஙகேதம பிற்பட்டுப்போகத் தேவாரத்திருமுறையாண்டடைந்துதிறந்து அவ்வேதம் பரிபவப்படச்செய்த தென்னை யென்பதே நாம்விசாரிக்கற்பாலதாயிறறு. வேதம் பரிபவம்பெற்றதெனினது வேதமாதலிழுக்காம். அதனால், அதற்குப் பரிபவந்தேடல் பிழையாம். இனியதனுண்மையைச் சமர்த்தனஞ் செய்யப்புகின் வேதம் யாமடைத்த கதவை யாமேயீண்டடைந்து திறக்கக்கடவேமென்றபடி மீண்டுமொண்டெ

ய்தி முன்செய்த சங்கேதங் கெடாவழித் தானேதிறந்த தென்பதேயவுமையும். இதனால் வேதமேமூடியது, வேத மேதிறந்தது என வேதத்திறுதிக்கந்தோன்றக் கூறுவர் மோலோ. முன்மூடியது கீர்வாணவேதமும், பின்றிறந் தது திராமிடவேதமுமெனலமைவுடைத்து. வேதம் கத வைப்பிணித்துச் சங்கேதஞ்செய்துபோனதெல்லாந் தி ரமிடபாகத்தாலாய தனதுவியாபகத்தைப்பின்னர் விள க்கவேண்டியெனவன்றோ மேலோர்கருதாநிற்பர்? இரு விதவேதங்களுஞ் சமநிலையினவேனும் பிரமன், விண்டு, வியாதன் முதலிய பசுவர்க்கமுகங்களா லோராரொரு காலங்களிலாவிர்ப்பவம்பெறறமையேயன்றோ கீர்வாண வேதம் சிவவிபூதிகளாய்விளங்குஞானசம்பந்தப்பிரபுரு திகண்முகமாயாவிர்ப்பவித்ததிராமிடவேதத்திற்றணிந்த னவாயின? இவ்வுணமை பாராட்டியேயன்றோ கீர்வா ணவேதத்தினுந் திராமிடவேதத்திற் சிவபெருமானதிகப்பி ரீதிவைத்தனர்? இவ்வுண்மை கண்டேயன்றோசிவபெரு மான் விஷ்ணுவுக்குச சிவசாரூபபிய மததமிழ்வேதவா யிலாய ஞானசம்பந்தனாக கொணடு கொடுப்பித்தனர்: இன்னும், கீர்வாணவேதமூடியது, திரமிடவேதந திறந தது என்பதைத் திரமிடவேதமே மூடியது, அதுவே மீண்டுந்திறந்தது என்பாருமுளர். வேதாரண்யமெனப படுகண்டோகதியாயத்தமிழவேதத்தையே தெரிவிதத தெனினுமமையும். இபபடிபபட்ட சஹேதுககளை கொ ண்டன்றோவுண்மையை நாட்டவேண்டும்? அஃதின்றித தமிழ்வேதம் தமிழ்வேதமென்று புளியோரைபபாட்டு களையெல்லாம் புலம்பிப் பொயங்கிவழிதல் எங்ஙனந்தலை யெடுக்கும்? விவிலியநூலாா சத்தியவேதமெனப் புது மைகூறித்திரியு மம்மாந்திரமே கிரகித் தொதுககபபடு மென்க. இன்னபலவியாயங்களா லுண்மையாகவே வே தபாகத்திற்சேரும் பெற்றிமைத்தாகவிளங்குந் தேவா ரத்திருமுறைகளின் மான்மியமுணராது அந்தோ! பண்

டாரப்பாட்டுகளென வவற்றைப் பழியுரைத்த புலவாயிற் பச்சைபுழுத்தள்ளியழிக! அழிக!!

இவ்வுண்மையைப் பிரகாசிப்பித்த சேக்கிழார்சுவாமிகள் திருவாக்குகளை யீண்டுவிசாரித்துத்தெளிவிப்பாம். திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் புராணம் (உகூ0) வது பாடலில் "தமிழ்வேதம் பாடினார் தாளம்பெற்றார்" எனவும், (உகூச) வது பாடலில் "பொருவிறப்பனைத்திருந்தார்புகலிவந்த புண்ணியனொண்ணிறந்தபுனிதவேதம்" எனவும் (உஅகூ) வதுபாடலில் "விருப்புடன்பாட லிசைத்தார் வேதநற் றமிழால் விரித்தார்" எனவும், (உ௫அ) வதுபாடலில் "எழுதுமாமறையாம்பதிகத்திசை, முழுதுமபாடி" எனவும, (௩கூஉ) வது பாடலில் "மிக்கசொற்றமிழினல் வேதமும்பாடினார்" எனவும, (கூசக) வதுபாடலில் "ஆகநின்றமிழ்விரகர் சொல்லிறந்த ஞானமறை,தேக்குந்திருவாயாற்செப்பியருள்செய்தார்" எனவும் பெறப்பட்டவுண்மையானுங்கண்டுணர்க. அல்லதூஉம், "தென்னூல்சிவபத்திருக்கு ஐயம்போகவுரைத்தோன" என்னும் திருவாக்கால் தமிழ்நூலாகிய சிவபத்தியை விளக்கும ருக்வேதமாகிய தேவாரத்தைச சந்தேக நிவிர்த்தியுண்டாகவுரைத்தவன் என்று ஞானசமபந்தர்மாங்மியங் கூறப்பட்டமையுங்காண்க. இன்னமஹிமாதிசயவிலாசமெய்து மெம்பெருமக்களமுதவாக்கை ஞமலிகுரைத்தலொப்ப வப்புலைமகனார் புலம்பியது நிஸ்புருஷமென்க. (தொண்டர்நாதனைத் தூதிடைவிடுத்ததுமுதலை, யுண்டபாலனை யழைத்ததுமெலும்பு பெண்ணுருவாச், கண்டதும்மறைக்கதவினைத்திறந்ததுங்கன்னித், தண்டமிழ்ச்சொலோ மறுபுலசசொற்களோசாற்றீர்.) என்றபடியான வற்புதமெய்திற்றுகுந் தமிழ்வேதவாய்மைக்குமுன்ன ரவர்கூறும் புளியோரைப் பாட்டுகளைத்துஞ் சாத்ருசமாகாத மாசசரியமேயன்றோ வவ்வறிவிலிவாயில்வந்தனவந்தன குரைத்துமகிழ்வது? இவ்வற்புதவாயிலாகவேயன்றோ விவர்ரோடு முரணுத திருக்குறண்முதலிய வுண்மைநூல்களையு மொருவாசகமெ

னவெமதன்னையார் புகழ்ந்துரைத்தனர்? இவ்வுண்மைக்கு விரோதமாக வக்கலநிமகனார் கத்துவதெல்லாம் வீண்கண்டசோஷகரமெனவறிக.

இதுநிற்க, முக்காலமு முணர்ந்தவர் ஔவையெனவிண்டவனைப்புகழ்ந்ததை யுடனேமறந்து(எஎ) வது பக்கத்தில் சங்கத்தாரைச சடகோபன் கீழ்ப்படுத்தினானன்றி ஔவை, இடைக்காடர், திருவள்ளுவரிவர்கள் கீழ்ப்படுத்தவில்லையென்றும், அப்படி யச்சடகோபனவரைக கீழ்ப்படுத்துமாற்றலுடையா னென்பதற்கு அவன்பேரால் சடகோபமெனப் பெருமாள்பாத மமைககப்பட்டுக் கோயில்களில் வருகிறவர் போகிறவர்தலைகளில்வைதது வழங்கப்பட்டுவருவதே போதுமெனவும், இந்தப்படிக்குப் பரசிவன் பாதமாக வமைத்துத் திருவள்ளுவர், ஔவை, இடைக்காடரென்னும் பெயர்களால் யாதானுமொன்றைச் சிவாலயங்களி லெந்தக்கேடுண்ட பாரபபான்றலையிலாவது வைத்துப்பார்க்கக் கூடுமானா லப்போதவர்கள் சங்கத்தாரைக் கீழ்ப்படுத்துமாற்றலுடையாராவரெனவும், அவர்கள்பாட்டைக் கள்ளைக்குடித்துழலும் பண்டாரங்கள் கொண்டாடுவரன்றி யெந்தவைதிகருங் கொள்ளமாட்டார்க ளெனவும், இதனானே சிவத்விஜராயுள்ளபெருஞ்சிவாகமத்தையே வேதமென்று கொள்ளலன்றி யவற்றையுங் கொள்ளுங்கால் ஸ்ரீசுந்தரசிவாசாரியமூர்த்திகள்கூறிக்கொண்ட பிருதாவளியில் உபயவேதாந்தப் பிரவர்த்தக ரென்பதொழிந்து திரயவேதாந்தப் பிரவர்த்தக ரெனவழங்க வருமெனவும் பிதற்றித் திருப்தியடைந்த வவ்விதவைச் சேயாராற்றலைச்சற்றே யோசிப்பாம்.

மேலேதிரிகாலமுமுணர்ந்தவராக ஔவையைபபுகழ்ந்து பின்னரவர்பாட்டுகளைக் கள்ளுண்டழியும் பண்டாரங்களே யநுட்டிப்பாரென விகழ்ந்தவக்ககமல வா

தையொழிந்து சிவாகமத்தையே வேதமென்பதவர்வழக்கன்றாம். இவ்வுண்மையறியாமல் சிவாதிக்யரத்நாவளி முதற்பாகத்தில் ஸ்ரீசுந்தரசிவாசாரிய சுவாமிகள் உபய வேதாந்த பிரவர்த்தகாசாரியரென விருதுகூறிக் கொண்டது தமக்கநுகூலமெனக் கொண்ட வவ்வேழையை யிடித்துரைப்பாம். சிவாகமத்தையே வேதமெனக் கொண்ட வவர்க்குஉபயவேதமென்பன யாவை? வேதமொன்றும், வேதமெனக்கொண்ட சிவாகமமொன்றுமெனின், வேதம் தமக்கில்லாவிடி னன்றோ மற்றொன்றைவேதமாக்கிக்கொள்ளவேண்டும்? வேதமே சொந்தமாகவுடையாரத்துடன் வேறொன்றை வேதமெனக் கோடலமையாது. அன்றியும், சிவாகமம்வேதத்திற் றாழுமெனின் அன்றோ வேதத்தின்பெயரை யாகமத்துக்கிட்டுபசரிக்கவேண்டும்? சதாசிவமூர்த்தியின் கீழ்முகங்களிற் பிறந்தவேதங்கள்,ஊர்த்துவமுகத்திற்பிறந்த சிவாகமங்களுக்குமுன்னர் ஆதிக்யம் பெறுமென்க. உண்மையிலவற்றின் அபேதம்பாராட்டியே சிவாகமத்தை வேதமெனவும், வேதத்தைச சிவாகமமெனவும் பண்டிதராயுள்ளபோ கொண்டாடுவரென்க. இதனால், வேதம்வேறெனவும்,சிவாகமம்வேறெனவும், இவ்விரண்டுமேதம்மிற்பொருள் வேறுபாடின்மையால்வேதம், சிவாகமமென்னும்பெயர்களால் வழங்கற்பாலன வெனவும், இப்படிக்கன்றி யொன்றின் பெயர் மற்றொன்றுக்கு ஆதிக்கத்தின் பொருட்டுபசரிக்கப்படுமென்பது சர்வாசங்கத மெனவும் காட்டப்பட்டது. இவ்வுண்மைகளைவிளக்கவேயன்றோ (உபய வேதாந்த பிரவர்த்தகாசாரியர்) என்பதோடு (சிவாகமசித்தாந்தஞானநிஷ்டரும்) என ஷை சிவாசாரியர் தமதுரத்நாவளி முதற்புத்தகத்தி லெழுதி யிருக்கின்றனர்? உபயவேதாந்தத்திற் சிவாகமமடங்குமெனி னதனை வேறுபிரித்தோதவேண்டிய தென்னை? இதனால் தமிழ்வேதமேயன்றோ வுபயவேதாந்தத்திலடங்கி நின்றது? கீர்வாண திரமிட

வேதங்களையன்றிச் சிவாகமம் வேதாந்தமாகாத போது நிரயவேதாந்தமெனக் கூறல் யாண்டமையும்? சித்தாந்தமெனவன்றோ சிவாகமம்பெயர்பெறும்? இவ்வளவுகண்டுணரப்பெறாத வப்பரமதடியரு மொருமததாபகராகவெளிப்பட்டது அந்தோ ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!!

யாமீண்டுக்கண்டிக்கத் தொடங்கியது நன்மதிவிளக்கபயோபிச்சுவடியின்பிற்பாதியேயாக, வதனோடுவேறுநூலையுமறுக்கத்தொடங்கியதென்னையெனின், அதில், சிவாதித்யரத்நாவளி முதற்பாகத்தை மனம்போனபடி நிந்தித்திருத்தலா லவற்றைப் பரிகரித்துக்கொள்வ தவசியமாயிற்று. அவைகளையன்றி வேறு ஆபாசங்களையுஞ் சந்தாபபம் வந்துழியெடுத்து நிரோதஞ் செய்வதிலும் பின்னிடேமென்க. மேற்போந்த வாபாசத்திரட் டிரண்டில் முன்னையதைச்செய்த சுபோதிராயர் சிவாதித்யரத்நாவளி முதற்பாகத்தைக் கண்ணுற்றமாத்திரத்திற் றிகிலடைந்து அதேவியாதியாய் விழுந்து பலதுன்பத்தமுழந்துத் தம்ம பூர்வாசாரியர்கள் தேடிவைத்திருக்குஞ் சாணியாடசியாகிய தென்னாட்டுக் கெழுந்தருளினர். அவனை யபிமானித்த ஜ்யேஷ்டை மக்கள் சிலர் விருதுகரு வேட்டை யாடுவதுபோல் (திருடன்புகுந்தவாறுமாசம காய்க்குலைத்ததென்னைச்) செத்தொழிந்தவசிரியர் பேரால வெளியிட்ட கசுமாலத்திரட்டே பின்னையதாகை யாலதற்காக்கியோர்களு முன்னவர் கதியடையவேயிவ் விரண்டாம்பாகம் வெளிப்பட்டதென்க. முன்னையது பின்னையது என்னுங் குறிப்புகளிட்டே யவற்றையினி முறையே யறுத்துவருவாம்.

(பின்னையது.)

சிவவாக்கியர் பக்திசார னென்னும் பாஞ்சராத்திரப்பதடியாகத் திருந்தினு னெனவும், மங்கை மன்ன

னென்னுங் காமுக னொருத்தன் சம்பந்தரை வென்றா னெனவும், குரூரனென்பவன் சோழமகாராஜனைப் பரிபவப்படுத்தினா னெனவும், பாஞ்சராத்திரிகள் பிதற்றிவரு மூட மாங்மியங்களி னுபாசத்தைச் சிவாதிக்ய ரத்நாவளி முதற்பாகத்திற் செவ்வனே யலங்கரித்திருப்பதைக்கண்டு பேரிழவுகொண்டாடி அப்பெரும்புலையர்தாறுமாறாய்ப் பிதற்றியிருக்கின்றனர். அவை பார்க்க வழங்கற்பாலனவன்றான பண்பிற்றேனு மவற்றுட்சில வற்றைமாத்திர மவற்றின்றன்மை தோன்றவிண்டு விவகரிப்பாம். (குண்டலங்கள்பூணுநீர் சுனங்கடோறு மூழ்குவீர், பண்டிசைகள்போலநீர் மனத்துமாசறுக்கிலீர், மண்டையேந்துகையனை மனத்திருத்தவல்லிரேல், பண்டைமாலயன்றொழப் பணிந்துவாழலாகுமே) என்னுஞ்சிவவாக்கியர் பாடலுக்கு "அயன்றொழப்பண்டைமாலபணிந்து" என்று அந்வயித்துப்பிரமனை றொழும்படியாக பண்டைமாலான நாராயணனைச் சரணம்புகுந்து என்றுபொருள் கொண்டு, அதனால்வாழ்ந்திருக்கலாமென்பதேயுரியபொருளெனவும், அன்றிக்கே "பண்டைமாலடன பணிந்துதொழ" என்று அநவயித்துப் பண்டைமாலான சதுர்முகன்பணிந்துதொழும்படி வாழாடபடலாகுமோ வெனக்கொள்வதே யுரித்தெனவும் பொருள்கூறி விசித்திரம்பேசினர். இப்படிக்கன்றிச்சிவ பரமாகக்கொண்டால் மண்டையேந்துகையனை யென்றமையால் பிரமன்றலையை யறுத்தபாவந்தலைக்கேறி யலைந்தவனாகியதன்மை வெளிப்படலா லநுசிதமெனக்கழித்தனர். இந்தப்பாடல் சிவவாக்கியமென்னுநூலிற்பெறப்பட்டது. இப்படியும் பொருள்விரிப்பாருண்டா? இப்படிக்கொண்டுகுரைப்பது யார்தான்செய்யமாட்டார்கள்? இதுமாத்திரம் விஷ்ணுபரமென்றழூதால் மற்றைப் பாடல்களுக்காரைக் கட்டிக்கொண்டிழவெடுப்பது? இனி, மண்டையேந்துகையனை யென்றதன்மையா லபகர்ஷமுண்டாகாமையையீண்டுப பிரவசனிப்பாம். பிரமன்றலையை

ச் சிவபெருமான் கிள்ளினாரெனவும், அது சிவனுக்கு ஹத்தியாய முடிந்ததெனவும், அந்தஹத்தியை விஷ்ணு வொழித்தாரெனவு மவர் கூறிமகிழ்வர். அப்பேயர் சித்தாந்தப்படிப்பிரமன் சிவனுக்கும் பரனானபோது பிரமன்றலையைச் சிவனெப்படி யறுத்தல்கூடும்? இதனால், பிரமன் றனக்கும்பரனான விஷ்ணுவின்றலையை யறுக்கக்கூடுமன்றோ? இந்தமுறையால தாழ்ந்தவர்க்கேயுயர்ந்தவனையொறுக்கு மாற்றலுண்டென வன்றோசொல்லவரும்? இது அசம்பிரதாயமெனல்சாமானியருமறியக்கூடுமானதாலறுத்தவருயர்ந்தவருமறுபட்டவர்தாழ்ந்தவருமென்பதே சர்வசம்பிரதிபன்னமாதலறிக. மேலதியாயத்தால் சிவன் பிரமனுக்காதிககபரராக வெளிப்பட்டதேயன்றி விஷ்ணுவுக்குத்தணிந்தவராதலே சாலுமெனின், தன்னுடைய மகனாகிய பிரமனை யொறுத்த சிவனைத் தண்டித்துத்தடுக்குமாற்றல் பெருமையால் விஷ்ணுவுஞ் சிவனுக்குத் தாழ்ந்தவரே யாயினர். இதனால், விஷ்ணுவைக் காப்புக் கடவுளென்பதுங் காலைவாரிக கொண்டது. இப்படியேயன்றோ பிரமன் படைப்பும்பிடழிந்தொழிந்தது? அவன் சிவனாலிழந்த தலையை மீண்டுமுண்டாக்கிக் கொள்ளச சத்தியற்றமையால். இவ்வுண்மைபற்றியே யன்றோ (పరాత్పరతరో బ్రహ్మా తత్పరాత్పరతో హరిః। తత్పరాత్పరతో ఈశః తస్మాత్తుల్యోధికో నహి) என வேதத்திற் கூறப்பட்டது? இவ்வுண்மை யுணராமல் சிவாபகர்ஷம்பகர்வது எங்ஙனந்தலையெடுக்கும்? இன்னும் பிரமன்பிருதிவிக்கும், விஷ்ணு ஜலத்துக்கும, உருத்திர மூர்த்தி அக்கினிக்குமதிதேவதைகளென்றபடிப்பிரமன் விஷ்ணுவிலும், விஷ்ணு வுருத்திரனிலும் வியாப்பியரெனலமைவுடைத்தாக வுருத்திரனைக் காட்டிலு முத்கிருஷ்டராகப் பிரமவிஷ்ணுக்களைக் கூறுதலெங்ஙனம்? இந்தவிசாரத்தாற் பிரமனைச் சிவனார்தடிந்தது சாமஞ்சஸ மாதலறிக.

இனிக்குற்றவாளியாகிய பிரமனைச்சிவபெருமான் தண்டித்ததனாலவர்க்கு ஹத்திவருமாவென்பதை யூகிப்பாம். ஹத்தியென்பது கொலையால் வருந்தோஷம். சிவபெருமான் பிரமனது தலையையரித்ததனால் பிரமனிறந்ததாகப் பிரமாணமில்லாதபோது கொலையால்வரும் ஹத்தியவர்கருண்டாவதெப்படி? குற்றஞ் செய்தவொருவனுக்குத்தண்டனையாக வொருகாலைவாங்கி விடினதனாலரசனுக்கு ஹத்திவந்துவிடுமா? சேதனனாகிய வரசனுக்கே யப்படிச் செய்வது தருமமாக வேதம்விதிக்குமானாலவ்வேதத்தையே யுயிர்கள் கன்மாநுகூலமாய் விதித்த பரமகருணாசாலியாகிய சிவனார்க்கு அச்செய்கை குற்றமாதலெங்ஙனம்? பிரமன் றனது தலையொன்று போய்விட்டதனாலிறந்தானாயினும் சிவனுக்கு ஹத்திவர ஹேதுவில்லாதபோது கட்டைத் தடியாகத்திரிந்து கொண்டிருப்பவனாகிய பிரமனைத் தண்டித்தது ஹத்தியென லெங்ஙனமடுக்கும்? எத்தனையோ பிரமர்தலைகளையும், எத்தனையோ விஷ்ணுக்கள்தலைகளையுங்கோர்வையாகக்கோர்த்து மார்பகத்திற் றரித்திருக்கு மாஹாத்மியம் சிவபெருமானிடம் வேதாதிகள் சொல்வதுண்மையாகவதனாலுண்டாகாத ஹத்தியிண்டெங்ஙனந்தலையெடுக்கும்? சர்வசம்ஹாரகாலத்தில் எல்லாமொழிந்துபோகச் சுடடெரிக்கும்பெருந்தகையார்க்கோ சேதனகோடிகளிலோர்சந்துவாகியபிரமனைத் தண்டித்ததனால் தோஷம்வரும்? இதனால், சிவபெருமானிடமொருதோஷமுமேறினதில்லையென்பதே சத்தியமென்க. (அக்கினிதேவற்கசோத்தியென்றுசுக்கரைத்த, லைவச்சோலான் றூடி மலையநப்பிற் - றுக்கியாய்) என்றபடியும், (காற்றுங் கதிரவனுஞ் சேயிரா னென்றும்) என்ற படியுமன்றோ விண்டமைதி பெறும்? அன்றியும், பிரமனைத் தடிந்தவர் வடுகநாதரென்பதே நூற்றுணிபாதலறியாது திரிமூர்த்தியுத்தீரனமூர்த்தியிட மயங்கிக்கோடலு மடுந்தது. (காதியாயிர

மால்களைப்பிழிந்துமாங்கனிபோற், கோதிலீசனுங்கடல்கவிழ்ந்தளை பசெய்குருதி, பூதியாயினு நீடம்புறக்கபால பாணியனும், மாது பாதிபனவையினடைப் படுந்தனன்வடுகன்) என்பதனாற்காண்க. இவனையே பரசிவமாக நூல்களுபசரித்துக் கூறுமெனக. இவர் சிவவிபூதியேயாகையால். எத்தனையோ பிரமாக்களையும், விஷ்ணுக்களையு முண்டு எப்பமிட்டவராகிய வடுகநாதனை நோக்கினபோதே யப்பேதைசசூரம் பிணங்கவிடமின்றே! பிரமன்றலையரிந்ததற்கே ஹத்தியுனாத்தவக்கபேரிராய வெண்ணிறந்த பிரமவிஷ்ணுக்களை ஹத்திசெயத காலருத்திரருக்கு என்னகதி கறபித்தனர்? இவ்வழுமூஞ்சித் தாதரிப்படி வீண்பகட்டாடுவனைவிடடுச் சித்தசமானததோடு சிந்தித்துப் பரசிவாதிகயததிற் பதிந்து பிழைககும வழியை யாமினிககாட்டாநிறபாம.

சிவபெருமான் தமதுகரத்தில் பிரமனது தலையைத் தாங்கியிருப்பதெல்லா முயிர்களை மாட்டுவைத்த திருவருளேயாம. விஷத்தைக்கண்டத்திற ருங்கியதும, கங்கையைச சடையிறருங்கியதும், விஷ்ணுவாதியர் தலைகளை மாலையாககொண்டதுமாகிய யாவுந தமது பாரமயத்தை யுயிர்களறிந்து பிழைக்கவே யன்றோ சிவபெருமானிட முண்மைநூலகள கூறும? அப்படியேயன்றோ பிரம்ஹகபாலதாரணமுங் கொளளற்பாலது? பிரமஹவிஷ்ணுககளஹங்காரததையடககுதற பொருட்டென வெளிபபட்ட கபாலதாரணம சிவனுக்கு ஹத்தியாகுமா? பிரமஹகபால தாரணமபோலவே நரசிங்கனையுரித்த தோலும், திரிவிக்கிரமனை முறித்துவாங்கியமுதுகெலும்பு மவீர்நீங்காது தரிததிருபபதும்ஹததியெனவேன் கூறிற்றிலர்? பிரமன்தலையோடுசிவனார்கையிலிருப்பதெல்லாம் ([illegible]) என்றதேத்யாதிசுருதிவாக்கியப்படி விஷ்ணுவைச்சூலத்

தில்நெற்றிமீதுகுத்திவாங்கியரக்தமும், சூலத்திற் கோர்த்து வாங்கிய ரக்தமும், ஒவ்வொரு விஷ்ணுவாகக் கசக்கிப் பிழிய வுண்டாகிய ரக்தமும் பிடித்து வைக்கும் பாத்திரமாத்திர மாகவேயன்றோ மேலோர்கொள்கின்றனர்? (நூறுகோடிபிரமர்கணொந்தினா, ராறுகோடி நாராயணர்ங்களே, யேறுகங்கைமணலெண்ணிலிந்திரர், ஈறிலாதவனீசனொருவனே) என்னுந்திருவாக் குண்மையால் கண்டுணர்க. (வேதியனறுகையொடுமாலவன்மிகுதியும்) என்றபடியுங்கண்டாலன்றோ பிரமவிஷ்ணுக்கள் மாங்ஷியம்வெளிப்படும்? "எண்ணிலி யிந்திரரெத்தனையோ பிரமர்களு, மண்மிசைமால்பலர் மாண்டனர்காண்" என்றபடி யாலுங்காண்க.

இவற்றை யுணருமறிவில்லாத படுபாவியார் மேல சிவவாக்கியத்தைப் பாழாக்கவந்தபடி அவர் மதத்தை யாமுஞ் செய்யவலியற்றோமா? எம்மதச்சாரபேயன்றி யினமாகக்கங்களுக்குமே யன்றோ வதனை யநுவயிக்கவல்லேம்? சிவனார்க்குவந்த ஹத்தியைத் தனது ரக்த பிக்ஷையால் விஷ்ணுமாற்றினானெனவும், அது ஏசு வென்பவர் தனது ரக்தத்தா லுயிர்கள் பாவத்தைப் போக்கினாரென்பதற கொக்குமெனவும், ஏசுவுக்குக் கிறிஸ்து வென்னும்பேரிருப்பதுவே கிருஷ்ணனைக் காட்டுமெனவும், அவரைச் சார்ந்தவப்போஸ்தலர் பன்னிருவருளரென்பதே பன்னிரண்டாழ்வார்களைக் காட்டுமெனவும், அவ்வேசுமதத்தில் மோக்ஷவீட்டுக்குச் சுண்ணாம்புக்கல் முதலியன கொண்டு ஏறிப்போகப் படிகட்டி வருகையிற் றடையுண்டுபோயிற்றெனக் கூறியுள்ளதே பாஞ்சராத்திரப் பிரவிஷ்டர் தம்முளு மப்படி நிகழ்ந்ததாகக் கூறு மாங்ஷியங் காட்டுமெனவுஞ் சமர்த்திப்பதேயாம். இதனால், ஒருமதமே யன்றோ பாஞ்சராத்திரம, கிறிஸ்து மார்க்க மென்னும் பரியாயநாமங்களால் வர்த்திப்பதாகக்கொள்ள விடந்தருகின்றது? இவ்விரு மதங்களையு

மொற்றுமை செய்யவேண்டுமென்று மெண்ண மெமக்கில்லாமையா லிவ்வளவில் விடுத்தனம்.

மேலுண்மையால் (மண்டையேந்துகையனை) என்று சிவவாக்கியர் கூறிய தன்மை வெளிப்பட்டது. மண்டைபிரமனதும், அதிலுள்ள இரக்தம் விஷ்ணுவினது மாதலையா லவ்விருவருககும் பரனுனதன்மை சிவனிடம் சித்தித்தது. இதனுல் சிவனருள்பெற்ற மேலோரைப் பிரமவிஷ்ணுக்கள் வணங்குதல செய்வாரென்பது தோன்றவே (பண்டைமாலயனருெழுப்பணிந்துவாழுலாருமே) என விதந்தனராகப்பரமபண்டிதராயுள்ளபெரியோர்பொருள் விரிப்பர். இந்தவியவஸ்தாவிசாரத்தால் மேலபார்த்தரு செய்யத்தலை நீட்டிய தாதனுரைதடுமாறியது காண்க.

இங்ஙனநிற்க, மேலபசவ்யார்த்தத்தையே யவலம்பித்து வேதபாருயணுகிய சடகோபனுங் தனது தப்புரையில (பேசநினறசிவனுக்கும் பிரமனறனக்கும்பிறர்க்கும், நாயகனவனே கபாலாநன்மோக்கத்துக்கணடுகொண்மின்) எனக் கூறியுள்ளாறுகையால, யாமிதுவரை செயதுவந்த வுபநியாசத்தைத் தரிசித்தபோக்கதுவுந் துசசமாகவே கழிந்தலமைதிபெறுமென்க. கபாலநன்மோக்கம் என்றபடிப் பிரமகபாலம் சிவனுர்கையில்அபாவத்தையடையவேண்டியதாக வப்படிக்கின்றி யவருடையவுபாங்கங்களிலொன்றாகச சாசுவிதநிலையினதாக வவர்திருக்கரத்திலெஞ்ஞான்றுமமைதல் சுருதிநிஷ்டமெனினப் பேயுரைக்குபஜீவனமெங்கேயுண்டாம்? தோஷமாக வந்திருப்பினன்றோ தந்நிவிர்த்திக்கிடம்பெறும்? பிரம்ஹவிஷ்ணுவாதி சேதனகோடிகள் கர்வாபஹாரங்காரணமாகத் தாங்கியிருத்தலா லதற்கபவ மோர்போது முண்டாகாதென்க. கபாலம் சிவனுர்கையி னீங்கியதுண்டெனினவரைக் கபாலபாணியென்று நூல்கள் முறையிடுவதெற்றுக்கு? முன்னர்ப்பற்றியிருந்த சம்பந்தத்தாலெனின்,

அப்படியேயன்றோ பிரமனிடமு முன்சம்பந்தத்தால் ஐம்முகன் என்னு நாமம் பாராட்டல்வேண்டும்? நான்முகன், சதுர்முகனித்யாதி நாமங்களன்றி யங்ஙனாவழங்க ஹேதுவில்லாதபோது, சிவனரிடமாத்திரம்பூர்வஸ்திதியை நோக்கலாயிற்றென்ப தென்னபேதமை? இதனால் சிவனார்க்கு ஹத்தியால் பிரம்ஹகபாலசம்பந்த மூண்டாகாமையால் தேவதாந்தர நிக்ரஹாநுக்ரஹத்வ சாமர்த்திய சீலத்தைக்காட்டு முபாங்கமாகச சிவனாரதனைத் தரித்திருப்பது காலத்திரயாபாத்யமாய் அபாவத்தையடையாதென்றே நிசசயிக்கப் படாமையால், அதற்கபாவமுரைத்த சடகோபன்முகத்தில சாணம் விழுந்த தென்க.

இனி, அந்தியஜன்குருக்களில் சிரேஷ்டனாகிய குருரனென்றுவழங்கிவருங் குருட்டுத்தாதனொருவன் இருந்தவிடந் தெரியாமல காஷாயதண்டவிசாஜனனாயோடியொளித்த தனதுபரமார்த்த குருவைசசோழமகாராஜன் பயத்தினின்றுங் காப்பாறறுமபொருட்டு அவனைப போல் தான் வேஷம்போட்டுக்கொண்டுவந்து அரசனால் கண்தோண்டப்பபட்டு அவமானமெய்திய காலையில் "ஶிவாத்பரதரம்நாஸ்தி" என்று அரசர்கோமான் கையொப்பம் வைக்கசசொல்லிக் கேட்டதற்கு (த்ரோணமஸ்தி தத꞉ பரம்) எனவக்குரூரன் பதிலாக விபரீதஞ்செய்தானாகத் தாமுங் கூறிக்கொண்டு வருமவ்வுண்மையையு நோககாமல் மேலே (மண்டையேந்துமையனை) என்பதற்குப் பொருள் விரித்ததுபோல் (ஶிவாத்பரதரம்நாஸ்தி) என்பதற்கும் அக்கோளகப்புலையர் செய்த வியாக்யானத்தையீண்டுச் சற்றுவிரிப்பாம்.—மேல்வாக்கியத்தில் (பரதரசப்தத்திலே தரப்பாலேசிவனுக்கு மேற்பட்டவனுக்கு மேற்பட்டவனைச் சொல்லுகையாலே) என்றுகூறி (இவ்வளவிலே சிவபரத்வம் சித்திக்க மாட்டாதல்லவா?) என்று சந்தோஷித்தனர்.—இதைப் பரி

யாலோசிக்கில் அம்மூதேவிமகனார் தன்மையே பிரகாச மாயிற்று. (சிவாத்பரதரம்) என்பதில் சிவனுக்குப் பர மாயுள்ளதற்குப் பரமென்று இப்பெரும்புலையர் பொ ருள்கொண்டபடியே யிவர்கள் குருராஜுங்கொண்டிருப் பனாகில் சிவம்=குறுணியெனவும், சிவாத்பரதரம்=கு றுணிக்கு மேலானபதக்கெனவும் பொருளுண்டாக (து ரோணமேஸ்தித்த:பரம்) என வேறுவாக்கியமொன்றை யவனெழுதநேரிட்டதென்னை? துரோணத்துக்கு மேலி ட்ட (முக்குறுணிபரம்) என்னும் பொருளுண்டாகவன் றோ வவனெழுதல்வேண்டும்? அங்ஙனமெழுதாமையா ல் குருராஜும் சோழமகாராஜனைப்போல் தவறினனெ ன்றேயன்றோ சொல்லவரும்? தங்கள்குருராஜனைவிட்டு அரசர்கோமானைமாத்திரம் பாழ்வாய்திறந்து பழியுரை த்தவப்பதடியையென்னசெய்யலாம்? அவன் சித்தாந் தப்படிசிவஸ்தானத்தில் குறுணியளவையானபடியே, பிரமனது ஸ்தானத்தில பதக்கும், விஷ்ணுஸ்தானத்தில் முக்குறுணியு மளவைகளாகவேண்டியபடியால். "சிவா த்பரதரம்" என்ற மேலிடத்தில் பரத்துக்குமேலிட்ட பரம் என்று விபரீதப்பொருள்கொண்ட வவ்விழுதை யார் பின்வாக்கியங்களைச் சற்றேயூகிப்பாராக. (శివాత్పరతరం) என்று சுருதியிலும், "నాస్యాదేవమహంమన్యే రుద్రాత్పరతరంమహత్" என்று மங்கணிகர் வசனமாகப் பாரதத் திலும், "భూతంపరతరంమత్తో నాస్తి" என்று பிரம்ஹ தேவர் வசனமாக ஷை பாரதத்திலும் பெறப்பட்டவாக் கியங்களிற் போந்த பரதரசப்தங்களுக் கென்ன விபரீத ப்பொருள் சொல்லித் தலைகீட்டுவாரோ அறியேம். மே ல்வாக்கியங்களுக்கு முன்னமேதானே வியாக்கியாதாக் களேற்பட்டுப் பொருள்விரித்துள்ளாராகையா லவற் றோடு முரணி யவ்வந்தியஜமதப்பிரஷ்டர் கோடுகோ டெனப் புலம்புவாரொலி னதைப்பெரும் பிதற்றெனக்

கழிப்பதன்றி யாரோ சம்மானிப்பவர்? இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

இனி, "మృగోనభీమఃకుచరోగిరిష్ఠాయస్యోరుషు త్రిషు విక్రమణేషు" என்னும்வசனமொன்றைக்கீட்டி யாதொருநாராயணனுடைய மகாவைபவ சாலிகளுமாய் மூன்றுபடிப்பட்டதுகளுமா யிருந்துள்ள அளக்கிறவியாபாரங்களிலேபீமசப்தவாச்யனைப் பயங்கரனைருத்ரனைவன்மான்குட்டியோடொத்தவனைக ஹிமவத்பர்வதத்திலே முடங்கிக்கிடந்தானென்று வியாக்கியானஞ்செய்துபுலம்பினர். மேல்வசனத்தில் பதம்பிரித்துரைக்கவந்த வப்பண்டிதக்கழுதையாவார்ஹிமவத்பர்வதத்திலென்றுபொருள்கூறியதற்கு அங்கேயிடங்கொடுத்தபதமேது?(ம்ருகோன) என்பது மான்குட்டியோ டொத்தவனைக வென்று எப்படிப்பொருள்தரும்? பீமசப்தம் ருத்ரபரமாகப் பிரகிருதத்தில் விநியோகந்தேடியதும், சரிஷ்டா, குசரஃ என்னுஞ் சப்தங்களுக்குப் பொருள்கூறியதுந் தலையெடுக்காது! எடுக்காது!! எங்ஙனமெனின், மேல்வசனம் "మృగోనభీమఃకుచరోగిరిష్ఠాయస్యోరుషు త్రిషువిక్రమణేషు" என்று வெளிப்பட்டு யாதொருவருடைய பெரியனவாகியமூன்றளவுகளுமியங்கும் போது, பீமஃ=பயங்கர முடையனவும், குசரஃ=குமார்க்கத்தில் சஞ்சாரஞ்செய்வனவுமாகிய, ம்ருகஃ = ஸிம்ஹவ்யாக்ராதிகள், நசயிஷ்டா = சயனித்துநித்திரை செய்யவில்லையோ, (அவருடைய) క్షితః = இரண்டு அடிகளையுமறிவோமென்றுமூன்வாக்கியத்தில் சேரக்கடவது. இப்படிப்பொருளுரைப்பதைவிட்டுச்சிவலிங்கையே தவமாய்க்கொண்டு அப்படுபாவியார்குணர்த்த பாழுரைபறந்தது! பறந்தது!! அக்குண்டக்சேயுதகரித்தபடியு மந்தவசனத்தில் சரிஷ்டா — ஹிமவத்பர்வதத்திலே முடங்கிக்கிடந்தா னென்றுபொருள்கூறுவதற்குப் பதமேயில்லை.அவரோ கரிஷ்டாவென

ப்பாடமோதித் தமதுபாமரத்தை விளக்குமாறுயினரா கையால். இதையிவ்வளவில் விடுத்தாம்.

இதுநிற்க, ஹரதத்தாசாரிய சுவாமிகள் அனற்பதமாயிருந்தவிருப்புப்படியேறிச சிவபாரமயத்தைநாட்டி வெளிப்படுத்திய சுலோகங்களுக் குள்ளபடியே அந்த மகிமையுண்டெனி னிக்காலத்திலு மவைகளைக்கொண் டொருவன் சிவபாரம்யத்தை முற்படியே யேன்செய்யககூடாதென்று விசித்திரம்பேசினா. இவர் ஐயறிவோடுகூடிய மானிடர்ராயினிப்படிபபிதற்ற மாட்டார். இவர்களிலோர் பேயாழ்வான்கிழியறுத்துக் கிழியுண்டகதையைமறந்தனர்போலும். அவ்வந்தராயன்பாட்டைபபாடியெந்தக்கொசவனைவது தங்கள்விஷ்ணுபாரம்யத்தையேனதாபித்துக் கொளளக்கூடாது? மல்லாந்துமிழ்ந்தான் மார்மேல விழுமென்றறியாத வம்மடைய சிரோமணியார்க்கதுசெய்தல் தமமால் கூடாதெனக்காட்டியபடியே யாமுனு சொல்லகில்லேம். எம்மபெருநிதிகளாய்விளங்கும் ஹரதத்தரமுதவாக்குக் கன்றுமின்றுமேயன்றியென்றுமவ்வாற்றலுண்டெனவும், அவ்வண்ணமேயாவசிகம்வரப்பெறுங்கால் நடத்தவல்ல பெரியோரிக்காலத்திலுமுண்டெனவுந் துணிந்து கூறுவோமாக.

இவ்வுண்மையறியாதுமுழுதுங்குலைக்கத்தொடங்கியவஞ்ஞமலிப்பிறவியார் அத்துஷ்டவாசகத்தின் முகவுரையில்சிலவிசித்திரம்பகர்ந்ததையுமீண்டுவிசாரிப்பாம். தக்ஷிணாமூர்த்தியென்னுஞ்சிவனையும், சரஸ்வதியையும், வால்மீகர்முதலினோரையுந்தம்முடைய சக்திசாகரசீகாத்தாலேயிடுக்கிக்கொண்டமாஹாத்மியம்தங்கள்குதிரைமூஞ்சியாகிய ஹயக்ரீவரிட முண்டெனக் கொண்டாடி மகிழ்ந்தனர். சகலபிரமாணங்களுக்குள் சிரேஷ்டதமங்களான சர்வோபநிஷத் பிரதிபாத்யராயுள்ள பரசிவப்பிரபுவின் மஹிமார்ணவங்களை யறிந்தானந்திக்கும் பாக்

கியசாலிகளல்லாத பாஷண்டஷண்டாள் துக்கிதாளாய்ப் பரமேசுவரநிந்தையிற் படிந்தே யுழல்வர்! உழல்வர்!! ஈசாவாஸ்யமுதல் முக்திகோப நிஷத்திருக நூற்றெட்டுப நிஷத்துக்கள் வேதாந்தமெனப்பிரதயக்ஷீகரிக்கிருககுமவற்றுள் ஈசாவாஸ்ய மென்னு முபநிஷத்பிரதமத்தினுபக்கிரமத்தில் "ఈశావాస్యమిదం సర్వం యత్కించ జగత్యాం జగత్" என்றுந்தொடக்கத்தில் ஈசசப்த மிருப்பதாலும், முக்திகோப நிஷத்தென்னு முபஸம்ஹாரோபநிஷத்தில் "చతుర్విధాచ యా ముక్తి ర్మదుపాసనయా భవేత్। కైవల్య ముక్తి రేకైవ పారమార్థికరూపిణీ" என்னும் ஸ்ரீராமவசனத்தில் கைவல்யசப்தம் வெளிப்பட்டு "నసన్నచాసచ్ఛివ ఏవ కేవలః" என்னுஞ்சுருதியை யநுசரித்துக கேவலசபத சிவசபதஸாமாநாதிகரண்யம் பெறப்படுவதாலு முபகரமோபஸம்ஹாரங்களால் சகலோபநிஷத்துக்களுக்குஞ்சிவபரத்வ சித்தியேபிராப்தமாயிற்று. இவற்றின்மத்தியில ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்த்திபரமும், ஹயக்ரீவபரமுமாகப பெறபபட்ட வுபநிஷத்துக்க ளிரண்டில் தக்ஷிணாமூர்த்யுபநிஷத்தில "సురగురుం ధ్యాయామ్యభీష్టాప్తయే" என்னும்வசனத்தில் குருசப்தம் பிரகாசிக்கின்றது. ஹயக்ரீவோப நிஷத்தினாதிமத்யாவஸானங்களில் தேடித்தேடிப் பார்த்துங்குருசப்தமாவது, அதன்பரியாய சபதமாவது காணக்கிடைத்தாயிற்று. இங்ஙனமாக, "గుకారోంధకారస్స్య రుకారస్తేజ ఉచ్యతే" என்றபடி குகாரமொழிந்த குகாராந்தகார ஸ்வரூபியாகிய ஹயக்ரீவர்பால் ததஜ்ஞானாந்தகார த்வம்ஸகராகிய ருகாரஸ்தேஜஸ்வரூபராகும் ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்த்திக்குவியாப்பியங்கூறியது அவைகதிகபோத மென்றே நிரோதஞ்செய்யப்பட்டது.

இதுநிற்க,பாசுபதம்வாமபாசுபதம்,தக்ஷிணபாசுபதம்எனவிரண்டாகப்பிரிந்ததையேயன்றோ"ద్విపథగాను గామినః శైవ"என்றதில்கேசனசப்தங்காட்டுகின்றது? அதி

ல்தக்ஷிணபாசுபதமேயன்றோ சாம்பவாக்ரேசர்களாலா தரிக்கப்பட்டுச் சைவாசாரமென்னும் பிரசித்தியடைந்தி ருக்கின்றது? இதுகேவலம்வைதிகமென்னுமுண்மை பாசுபதோபநிஷத்தென்னு மோருபநிஷத்துக் காண்டலே காட்டும். பாசுபதத்துக்குண்டாயிருக்கிறபடியே பாஞ்ச ராத்திரத்துக்கென்றோருபநிஷத்துமுண்டானதில்லையாக் அவைதிகநிஷ்டமாகிய வப்பாஞ்சராத்திராவலம்பகர் வைதிகமாகிய பாசுபதத்தை மேல, "ప్రమథగణానుగాశినః ద్విజః" என்றசாமானிய வசனத்தால் நிந்தைகூறத்தொடங் கியது பதிவ்ரதாசிரோமணியை விபசாரியாயுள்ளவள் பழித்துமகிழ்வதுபோலவேயாம். இவ்வுண்மையறியாது பாசுபதம் வேதபாஹ்யம் என்று கரகோஷஞ்செய்வார து அகந்தையை யாமென்னென்று வியப்பது? உபநிஷத்து களின் மத்தியில் பெறப்பட்ட பாசுபதம் அவைதிகமு ம், அங்கே பெறப்படாத பாஞ்சராத்திரம் வைதிகமுமா வது கலிகாலப்பண்பாம். இனி விவரியாதாலும் வைதிக மாகவிரும்போதும், இப்படி வரம்பிகந்துவாய்வம்பாடு மந்தபரம்பரையார்க்கு எத்தனைகோடி நியாயங்காட்டி னுமேறாது! ஏறாது!! இதனால, வைதிகராகிய பாசுபதர் களிடத்தில பாஷண்டராயுள்ள பாஞ்சராத்திரிகள் நூற றுக்குநூஷணம நிஷ்புருஹமென்க.

இன்னும், "దీక్షితాః పాంచరాత్రేషు భవంతి బ్రాహ్మణాధమాః" என்றுமகுடசம்ஹிதாவசனத்தால் பாஞ்சராத்திரிகளே கௌதமசாபத்துக்குள்ளானதைமறைத்துப் பாசுபதர்க் கேயதுவந்தது என்றுரைத்தமூடர்களைப் பிரமாண மென்னுந்தடிகொண்டு மண்டையிளக்கவடிப்பதேயுக்த ம்! யுக்தம்!! இப்படியேயின்னும், வேதத்திலில்லாத "దేవేన దైత్యప్రమథనరుచినా" என்றும், "శైవాద్యాఖ్యాః శైవైః" என்றுஞ் சில பொய்யுரைகளையும், வைதிகஹீனனாகிய வேதாந்த தேசிகன் என்னுந்திருட்டுப் பெயர்த்தாதனும், அவை

திகசிலனுகிய அக்கியஜாரியனுங் கூறியுள்ள சிலதப்பு வசனங்களையுமே யாதாரவாய்க்கொண்டு பாசுபதபஙகஞ் செய்யவந்தவப்பஞ்சமச்சிரேஷ்ட னெண்ணமெப்படி முன்னுக்குவரும்? மேலெடுத்துக்காட்டியபவநாசாரிய னென்னுங் காட்டெருமைகள் வீழ்ந்துகலக்கிய சர்வஜ்ஞோபயுக்தமான பிரமாண மென்னுந் தடாகஜலத்தைத்தெளிவித்துவழங்கவந்த தேசிகாரதநமாய் விளங்கும் அப்பதீக்ஷிதஸ்வாமிகளை யோர்தேவதாசியானவள் பரிபவப்படுத்தினளென்று அப்பேதைமகனார் பின்னும்புலம்பினார். இதைவிசாரிக்கையில், தீக்ஷிதஸ்வாமிகளால்பலமுறையபஜயம்பெற்றுப் பரிபவமெய்திவந்த தாத்தாசாரியென்னுமவைதிகனனவன் தீக்ஷிதருபத்திரவத்தைப்பொறுக்கமாட்டாம லிவரிடத்தினின்று மெப்படித் தப்பித்துக்கொள்வதென்றேநாள் தன்னுடைய மனைவியோடு யோசிக்கையில், அம்மாது சிரோமணி புருஷனுக்குத்திருப்திகூறி அவரை நானஜெயித்து விடுகிறேன்பாருமென்றுமறுதினந் தாத்தாசாரியோடு தானேராஜசபைக்கு வந்தனள். அந்தமஹாசபையில் தாத்தாசாரிக்குப்பக்கவினின்றுகொண் டுபசாரஞ்செய்பவள்போலபினயித்திருந்த வப்பார்ப்பனமாது அங்கேயெழுந்தருளி யிருந்த தீக்ஷிதமூர்த்திகளுக் கெதிராகத் திரும்பிக் கொண்டு நமைமேலிட்டுச சொறிகின்ற வியாஜமூலத்தால் அவர் பார்க்கும்படித் தன்காலைத்தூக்கித் தொடைமூலத்தை யவருக்குக் காட்டினள். உடனேதீக்ஷிதர் தலைகுனிந்து நிமிர்ந்துபாராது விட்டனர். இப்படிக்குத்தலைகுனிய நேரிட்ட துண்மையே! இந்தப்பிரபாவமெல்லாந் தங்களாசாரியர், ஆசாரியஸ்ரீகள்மகிமைகளாகவே வெளிப்பட்டவதிசயமே! அதிசயம்!! இப்படியநந்தமுளவற்றை விரிப்பது அவசியமன்று.

இதுநிற்க, "ஆகாசாத்பதிதம்தோயம், யதாகச்சதிசாகரம், சர்வதேவநமஸ்காரம, கேசவம்பிரதிகச்சதி" என்னும்வசன

மொன்றெழுதி, இதை ஸ்மார்த்தர், மாத்துவர், வைஷ்ணவரென்னுந்திரிமதஸ்தருந் தினமும் அநுஷ்டானுந்தத்தில் படிக்கின்றார்களெனவும், இதுகுறுநிலமன்னர் பகுதியெல்லாஞ் சக்கிரவர்த்தியினிடத்தே யடைவது போலச் சகலலோகேசுவரர்களுக்கும் பரமேசுவரராய் விளங்கும் விஷ்ணுவினிடத்தே சகலதேவர்களுமடைய வேண்டுமென்பதனைக் காட்டுமெனவும் "மோட்சமிச்சேத ஜனார்த்தநாத்" என்றபடியறிந்த சிவத்விஜர் சந்நியசித்து ஏகதண்டந் தாங்கினவராகிச் சதாநாராயண மந்திரத்தையேயுச்சரிப்பதன்றியில் தங்களையாரேனும் வந்தனுதிவழிபாடுகள் செய்யுங்கால் நாராயணஸ்மரணையே செய்கின்றார்களெனவும், இவ்வுண்மையையறிந்துமுலகில்விஷ்ணுபாரம்யபுத்திவாராமல் சிலர்கெடுகின்றனரெனவு மவ்வழுமூஞ் சித்தாதர் அதிகமனஸ்தாபத்தையடைந்தனர். அப்பெருந்துரோகியார்க் கெப்பொழுதும் விசனப்பட வேண்டியது பூர்வாபரகர்ம பலமாகையால் யுக்தந்தான்.

மேல்சுலோகங்களில் "கேசவம்பிரதிகச்சதி" என்னுமுண்மையை யறிந்தே சத்துக்களாயுள்ள பெரியோர் சிவாராதனத்திற்பரத்துவபுத்திபண்ணிவருகின்றனர். எங்ஙனமெனின், சகலதேவர்களுக்கு மாத்மாக்கள் செய்கிற நமஸ்காரத்தைக் கேசவபதவாச்சியராகிய நாராயணர்வாங்கிச்சிவபெருமானிடஞ்சேர்ப்பிக்கின்றார் என்பதேயுண்மைக்கருத்தாம். "నారాయణాయేతిసమర్పయామి" என்றுநாராயணனுக்கே சகலத்தையுமர்ப்பணஞ் செய்கிறதும், "తత్కురుష్వమదర్పణం" என்றுகண்ணன் கீதையில் சொன்னதும் சிவனிடத்தில் சேர்ப்பிக்கிறதற்காகவேதவிரவேறில்லை. బ్రహ్మార్పణంబ్రహ్మహవిః" என்னுங் கீதாவாக்கியத்தால் பிரம்ஹசப்தார்த்த ஸ்வரூபனாய் விளங்குஞ் சிவபெருமானையே கிரகிக்கவிடமுண்டானதால் தேவ

தாந்தர பாரம்யசித்தி யங்கேதலைகாட்டாதெனவறிக. இதை யுவமித்துரைக்குங்கால் குடிகள் கலெக்டரிடத்திற்கொடுக்குங் கந்தாய திரவியங்களைக் கவர்னர்வாங்கி.மஹாராணியவர்களிடஞ்சேர்த்து விடுவதே யோசிக்கப்படுமாகையா லிவ்வுபமானதிர்ககபரியாலோசனையில்நாராயணபரத்வம்நாடாது! நாடாது!! குடிகளுயிர்களும், கலெக்டர்கள்தேவர்களும், கவர்னர்விஷ்ணுவும், மஹாராணியார் சிவபெருமானுமாகவுவமைகூறியசாத்ருசத்தால்(கேசவம்பிரதிகச்சதி)என்பதற்குவிஷ்ணுவாதிக்கிய ஹானியுண்டாயிற்றென்க. தேவர்களுக்குப்பிறர்செய்யு நமஸ்காரம் கேசவனையடைகிறதென்பதைவிட்டுக்கேசவனுக்குத் தேவர்கள் செய்கிற நமஸ்காரம் என்றுபொருள் கொண்டுவமைகூறியவம்மூடசிரோமணியார்புத்தியின் தெளிவே! தெளிவு!! கேசவமூர்த்திக்கு அநந்யாதிபதித்வமில்லாவிடினும் சிவபக்தசிரோமணியாகையால்பிரதக்ஷிணநமஸ்காராதி ஸ்தோத்திரங்களால் அவரையாராதித்தல் சர்வவைதிகஜனசம்மதமேயாம். இதனால், ஸ்மார்த்தசிலர் (கேசவம்பிரதிகச்சதி) என்றுகூறுவதனுண்டாகிய சிவபரத்வஹானியாது? அவர் செய்யும் பஞ்சாயதனபூஜையில் சிவலிங்கப் பெருமானுக்கு மத்தியஸ்தானத்தி லுச்சபீடமிட்டு ஏனையசாளிக்கிராமமூர்த்தி முதலிய நால்வர்களுஞ் சுற்றுமூலைகளி னீச்சபீடங்களிட்டு ஆராதிப்பதுமேயன்றோ சிவபாரம்யத்தைக்காட்டும்? இன்னும், ஆவுடையாளான விஷ்ணுகீழும், லிங்கவடிவமான சிவபெருமான் மேலுமிருப்பதனாலும் வ்வுண்மைவிளங்கும். சாளிக்கிராமமாத்திரம்விஷ்ணுஸ்வரூபமென்பதொழிய வாவுடையாளை யங்ஙனம்பாஞ்சராத்திரிகளொப்பார். ஒப்பாவிடில், மோகினியவதாரஞ் செய்தவிஷ்ணுவைப் பலாத்காரஞ்செய்துதுரத்திப்பிடித்துக்கீழேதள்ளித் தர்ஷிக்கும்போது அந்தச் சிவதேஜஸை மோஹினிதாங்க மாட்டாமல் கெண்டமென்கிற

கன்னப்பிரதேசத்தால் வாந்திசெய்ததினால் கெண்டகியென்னுநதியுண்டாயிற்றெனவும், அதிலுள்ளசிலைகளே சாளிக்கிராமமும், ஆவுடையாளுமாகப்பிரத்யக்ஷீகரித்திருப்பதென்று நூல்களாலும், அநுபவத்தாலும் மேலோர்கூறுவதைப்யெப்படிபரிகரித்துக்கொள்ளக்கூடும்? சிவபெருமானை யூர்த்துவரேதசென்று வேதங்கள் கூறுமுண்மையே யன்றோ மோகினிபால்சிந்திய வவருடையரேதசு மேல்நோக்கி வாயின்வழியே வந்துவிட்டது? இப்படியனந்தபிரகாரத்தால சிவசம்பந்த நோக்கத்தால்விஷ்ணுவாராதனமும் ஸ்மார்த்தாகளுக்குப் பரிக்ருஹீதமும், சிவபரத்துவபுத்தியுமுண்டா யிருப்பதறியாது அவர்விஷ்ணுவாராதனம் பண்ணுகிறாகளேயென்று ரோதனஞ்செய்யவநதது எப்படியேற்றம் பெறும்?

மேற்கூறிய நியாயமேயன்றி அன்யதாகிரகிப்பது கூடாது. எங்ஙனமெனின், "స్తోమంవాఽహద్య్రుద్రాయస్తోష్యే యద్వారాయనమస్సాంధధిష్టన [illegible]" என்னுஞ் ச்ருதியால்சர்வதேவதா நமஸ்காரம் ஸ்ரீசிவபெருமானையே சேரக்கடவதென்னுமுண்மைவெளிப்பட்டமையா லிந்தச்ச்ருதிக்குவிருத்தபரமாக (கேசவம்பிரதிகச்சதி) என்னும் ஸ்மிருதியில் பொருள்கோடல் அசங்கதம். இந்தஸ்மிருதிவசனம் கேசவராயுள்ள நாராயணரிடத்தில் சர்வநமஸ்கார மடைவதென்று மாத்திரமே யுணர்த்திற்றன்றி நாராயணரவற்றைச்சிவனார்க்கர்ப்பணஞ்செய்கிறாரென்று விளக்கினதில்லையெனின், அந்தவாக்கியந்தானே சர்வதேவநமஸ்காரம் என்று பொதுவானே சொல்லிற்றன்றிச் சிவனை விளக்கிற்றன்றாகலின், பிரகிருதோபயுக்த சாதகமாகாதெனத் தள்ளப்படும். சர்வசப்தத்தாலே சிவனுமடங்குவரெனின், சர்வசப்தத்தாலே கேசவருமகிலட்ங்கலால் வியபிசரிக்கப்பட்டொழியும். யாவருக்கும் எஜமானனென்கையில, யாவரும் என்பதிலெஜமானனை

க்கூட்டுவதுதவறெனின், இந்திரனைத் தேவர்களுக்கெல்லாந்தலைவனென்கையில் அவன் பிரமனுக்குந் தலைவனுதலெங்ஙனம்? பிரமனைத் தேவர்களுக்கெல்லாந்தலைவனென்கையிலவன் விஷ்ணுமுதலினோர்க்குந் தலைவனுதலெங்ஙனம்? அப்படியேயன்றோ நாராயணனிடமுங்கொள்ளத்தக்கது? நாராயணரிடத்தில் சர்வதேவநமஸ்காரம் சேருமென்கையி லவருக்குக் கீழ்ப்பட்ட சர்வருமேயன்றே பொருளுண்டாமன்றி அவர்க்குப் பிரமாய்விளங்குகு சிவபெருமானு மவரி லடங்குவரெனப் பொருள்படவாது. இவ்வுண்மை விசாரத்தாலும், மேற்காட்டிய சுருதிபோதகத்தாலும்சிவனுக்கேவிஷ்ணுவின்றன சர்வதேவதா நமஸ்காரம் அர்ப்பணமாதல் வைதிகநிஷ்டராயுள்ள சத்துக்கள் துணிபாம. இப்படிப் பொருள்கொண்டாலன்றி அபபேறைதமகனுருதகரித்த ஸ்மிருதிவாகியம் பிரமாணமாகாது. மேலயாமுதகரித்த சுருதிக்கு விரோதப்பட்டுப்போமாதலால.

இதுநிற்க, சர்வகர்மாரமபங்களிலும் திரவியசுத்தி செய்யத்தொடங்குகையில புண்டரீகாக்ஷ ஸ்மரணை செய்யத்தக்கதென்றும் பாஞ்சராத்திரிகள் புலம்புவர். சாமவேதம பிரதமமந்திரத்தில் சர்வகர்மாரம்பங்களிலும் விருபாட்சஸ்மரணையே செய்யத்தக்கதென்றுணர்த்தும். "తపశ్చతేజశ్చ" என்றுபக்கிரமித்து "రుద్రాధిపతయేనమః" என்றதைமுற்றும்பிரசம்சித்து "తత్రుదర్శోపాక్షోసి" என்று கூறுகையாலும், இதற்குபப்பிரம்மணமாகச் சைவபுராணத்தில் "అపవిత్రంపవిత్రోవ సర్వావస్థాంగతోపివా। యస్మరేద్విరూపాక్షం సబాహ్యాభ్యంతరశ్శుచిః" என்று பெறப்பட்டதாலும் சர்வகர்மசமாராத்யனுகவாதியந்தங்களில் சிவபெருமானே சொல்லப்பட்ட வுண்மை வெளிப்பட்டதனால் நித்தியகர்மமானசந்தி விஷ்ணுபாரம்யம் பெறுமென்றழுவந்த நிருஷ்டோக்தி நிரஸ்தமாயிற்றெனக.

இதுநிற்க, சகலலோகேசுவரர்களுக்கும் பதியான பரமேசுவரனென்று விஷ்ணுவைச சொல்லிக்கொண்ட வப்பதிதர்பேராசை சாலப்பெரிது! பெரிது!! ஈசுவரன் கோயில், பெருமான்கோயில்என்றுலகில் சர்வத்ரசாதாரணமாய்ரூடியாகவழங்கிவரு மநுப்வத்தாலும், "ஈஶ்வர ஸ்ஸர்வபூதானாம்" என்னுங்கீதாவசனத்தாலும், "ஸாம்ப ஸதாஶிவ ஸர்வேஶ்வரம்" என்னுஞ்சுவேதாசுவதரமந்திரத்தாலும், மாயியான சிவபெருமானுக்கேபரமேசுவரத்வம்சித்தித்தபின் பால்விஷ்ணுவின்றலையிலதைதயேற்றப்பார்க்குதல் சக்கிரவர்த்தியினுடையமணிமுடியையேவலாளியொருவனுக்குச்சூட்டமுயலும் பண்பின்றொழியும். "தமீஶ்வராணாம் பரமம் மஹேஶ்வரம் தம் தேவதானாம் பரமம் ச தைவதம் பதிம் பதீனாம் பரமம் பரஸ்தாத் விதாம தேவம் புவனேஶமீட்யம்" என்னுஞ்சுவேதாசுவதரவசனத்தாலும் சர்வலோகேசுவரர்களுக்கும் பரமேசுவரனென்றெனபது தெற்றென விளங்கும். இனி (மோட்சமிச்சேத்ஜநார்த்தநாத) என்று காட்டிய வசனம் சிவாதிக்யரத்நாவளி முதற்பாகத்தில (௧00) வது பக்கமுதல் (௧௧௯) பக்கம் வரையில் விசாரித்து கண்டிக்கப்பட்டிருத்தலேபோதும். இதுநிற்க, சிவத்விஜரா யுள்ளபேர் சந்யசித்து ஏகதண்டந் தாங்கித் திரிகின்றன ரொனவும், அவரையாராவது வந்தநுதிகள் செய்தால்நாராயணஸ்மரணை செய்கின்றனரொனவுங்கூறிய விசித்திரத்தையோசிப்பாம். சிவத்விஜர்க்குச சந்யாசம் யாண்டும் விதிக்கப்படாத றட்பந்தேராமல் அவர்க்கு ஏகதண்டத்தையு மெடுத்திசைதத வவ்வேளைமகன்றரிழிவுரையேற்றம் பெறுதலெங்ஙனம்? ஏகதண்டந்தாங்கு மெதிவரர் சந்நியாசிப்பிரருட்சந்யசித்துக்கொண்ட ஏகாத்மவாதிகளே யாருமுண்மை யறியாமல் பதார்த்தத்திரயப்போதகராகிய சிவத்விஜரொன்றும் ஆதிசைவர்பாலவ்வசந்நியாசிகளை யாரோபிக்கவந்த வசட்டுரையடிவேரைசாய்த்ததென்னை இதனால், சிவத்விஜர் நாராயணஸ்

மரணை செய்கின்றார் என்று நகையுரையுநாசம் பெற்றதென்க. ஆகவே, சாமானியவிப்பிரர்க்கே அது ஆசாரமாயிற்றென்பது வெளிப்படை. அவரோறு மவ்வாசாரமற்றுவதென்னையெனின், மேல்(கேசவம்பிரதிகச்சதி) என்னும் வாக்கியத்துக்குரைத்த நியாயபரியாலோசனையிலதனாலும் பாதகமுண்டாகாதென்க. பிறர்செய்யு நமஸ்காரங்களை ஸ்மார்த்த எதிகள நாராயணருக்கு எப்படி வந்தனபூர்வகமாய் அர்ப்பணம்பண்ணுகிறார்களோ அந்தப்படிக்கே நாராயணரு மவற்றைவாங்கிவந்தனபூர்வகமாயச் சிவனிடம் அர்ப்பணம்பண்ணி விடுவாரெனின், அதனால விஷ்ணுவுக்கு உதகர்ஷம பிராப்தமாயிறெப்படி? விஷ்ணுவாராதனமுதலியன சைவருக்கும், ஸ்மார்த்தருக்கும விரோதமாயினன்றே நாராயணஸ்மரணையால விஷ்ணுவாதிக்யந் தலையெடுக்கும? சிவபக்தாகரேசரென்றெண்ணப்படுவாராகிய நாராயணரை ஸ்மரித்தல சிவஸ்மரணை மாத்திரமாகவே கொள்ளப்படுமென்க. நாராயணஸ்மரணை செய்தபோதிலுங் குற்றமில்லையெனபது மாத்திரமேயன்றி விசாரிக்கவந்ததனறி அந்தநாராயணஸ்மரணையே எதிகருக்குரித்தான முக்யமந்திரமென வங்கிகரிக்கநில்லை! அவர்க்குமுக்கிய மந்திரம் பிரணவமாகிய தாரகமேயாகையால் மந்திரராஜமாகிய வப்பிரணவமாகிய வுயிரீங்கியவழிக் கேவலஞ் சடத்வமபெறுமுப பிணமாத்திரமாகவே கழிக்கப்பாலதாகு மவ்வசட்டுமந்திரம் எப்படி யெதிவராக்கு முக்யப் பிரதாயகமாகும்? எந்தப பத்ததிக்காரரும் எதிகளுக்குநாராயணஸ்மரணை விதியாமையாலும், எதிகளுட சிலர் பிரணவத்தையே யுச்சரித்தலாலும், வேறு சிலர்* சிவஸ்மரணையே செய்தலாலு மவை சிஷ்டாசார மாத்திரமாகவே கிரகிக்கப்படு மென்க. இவ்வுண்மையை விசாரியாமல் சிவவேதியருக்கும், சாமானியவேதியருக்கும் வேற்றுமைதெரியாது குழறிவழிந்த வப்பட்

டைகாமப் பாஞ்சராத்திரியார் விஷ்ணு பாரம்யம் நாட்டவெழுந்தது சேற்றில்நட்டகம்பமாயிற்றென்க.

இங்ஙனிருக்க, பகவத்கீதையிலுள்ளதாகவொருவசனத்தையும், பாகவதத்திலுள்ளதாகவொருவசனத்தையுங்காட்டி யவ்விரண்டு வசனங்களாலும் விஷ்ணுவைக்காட்டிலும் வேறுதேவதாராதனஞ் செய்தல் பிழையாமென்னும் பொருளை விளக்கி, அதனால் ருத்ரேந்திராதியாகளுடைய அந்தராந்தரங்களை யறிந்து விசிதமாகத் தெரிவிப்பது எப்படித் தூஷணமாகுமென்றுதாம்செய்யுஞ் சிவநிந்தைக்குப் பரிகாரந்தேட முயன்றனர்.

இதனை முறையே பரிகரிப்பாம். கீதையில் "ఉత్తమః పురుషస్త్వన్యః పరమాత్మేత్యుదాహృతః। యో లోకత్రయమావిశ్య బిభర్త్యవ్యయ ఈశ్వరః" என்னும வசனத்தால் அழிவில்லாத ஈசுவரனென்று யாதொருவன் மூன்றுலோகத்தையும் பரித்துக்கொண்டிருக்கின்றானோ, அன்னியனும், உத்தமனுமாகிறவவனே ஆத்மாவென்றுசொல்லப்பட்டான் என்றுபெறப்பட்டது. இதனால், புருஷனென்று சொல்லப்பட்டவன் யாவனோ, அவனே யாச்சிரயிக்கத்தக்கவனென்றுகொண்டு என்னாலே சரணமடையப்பட்டிருக்குமந்த வீசனையே நீயுஞ் சரணமடையக்கடவாயென்றுஅர்ச்சுனனைக்குறித்துக் கண்ணன் சொல்லிய வாய்மைப்பாடுவெளிப்பட்டது. "ఈశ్వరస్సర్వభూతానాం హృద్దేశేఽర్జున తిష్ఠతి। భ్రామయన్సర్వభూతాని యన్త్రారూఢాని మాయయా। తమేవ శరణం గచ్ఛ సర్వభావేన భారత। తత్ప్రసాదాత్పరాం శాన్తిం స్థానం ప్రాప్స్యసి శాశ్వతం" என்னும் வசனத்தால் வாராய் அர்ஜுனா! மாயையாகிற யந்திரமென்னுஞ் சக்கரத்தை யடைந்திருக்கிற சகலபிராணிகளையுந் தனது மாயையால்சுழற்றிக்கொண்டிருப்பவராய்ச் சகல பிராணிகளுடைய ஹ்ருதயத்தில்

யாவரிருக்கின்றனரோ, அவனையே சகலமான தன்மையாலுஞ் சரணமடையக் கடவாய். அந்த ஈசுவரனுடையவநுக்கிரகத்தினால் சர்வோத்தமமான சாந்தியையும், சாசுவிதமான ஸ்தானத்தையும் அடைவாயாக என்று கண்ணனருச்சுனனுக் குரைத்ததாக வெளிப்பட்டது. எந்தவிடத்திற் சேர்ந்தால் திரும்புகிறதில்லையோ வென்றுகூறி மீண்டுஞ் சாசுவிதமான ஸ்தானத்தையடைகிறாயென்று ஏகப்பிரயோஜனத்தையே யுணர்த்துந்தன்மையாலும், உத்தமனாயுள்ளவனும், அன்னியனுமென்று சமானாதிகரணங்களாயுள்ளவைகட் கோரிடத்தில் புருஷசப்தம் பிறந்துள்ள தன்மையாலும், ஈசுவரனென்னுஞ் சத்தங்களுக் கர்த்த மொன்றாகவே தோன்றுகையாலு மின்ன சுபாவசிலங்கண்டபாட்டிற் கேற்பக் கண்ணனால விளங்காநின்ற பொருட்டலைமை பரமசிவனிடந்தானே யெய்திற்றென்னும்படிக் கண்ணன்றானும்பிரபத்திபண்ணி வணங்கக் கடவதாகியபொருள்வர்ணிக்கப்பட்டது. இப்படி யொவ்வொரு வாக்கியமும் சிவபாரம்யத்தையே காட்டவெழு முண்மையை யறியாமல் கீதையில் விஷ்ணு பரத்வமுளதாகச் சொப்பனங் கண்டெழுதது சோம்பேறி வாதமாயிற்றென்க.

இனிச் (சிவபாரம்யப்பிரதரிசினி) என்னும் பிரபந்தம் யாம் செய்துள்ளேமாகையால், அதனுள்(கங்காதாரணப்பிரக்யானம்) என்னும் பகுதியில் கிருஷ்ணபாகவதம் பிரமாணமா, அப்பிரமாணமா வென்பதைப் பரிஷ்கரித்திருக்கின்றனம்: அதனால் ஷைபாகவதத்தாற் பெறப்படும் விஷ்ணு வாதிக்ய வசனங்களசாமஞ்சசமேயாம். அதவா பிரமாணமெனக் கொண்டபோதும், அந்தப்பாகவதத்திற்றானே "[illegible]" என்னும் வசனத்தால் சர்வஜ்ஞத்காரணரும், சமஸ்தசரீர அந்தராத்மாவுமாகி

யசிவபெருமான் உனது வேகத்தைத் தரிப்பாரென்று கங்கையைப்பார்த்துப் பகீரதன் சொன்னதாகப் பெறப்பட்டது. "నతేగిరిత్రాఖిలలోకపాలవిరించవైకుంఠసురేంద్రగమ్యం। జ్యోతిః పరంయత్రరజస్తమశ్చసత్త్వంనయద్బ్రహ్మనిరస్తభేదం" என்னும் வசனத்தால்ஹேபரமசிவா! உனது ஜ்யோதியானது திக்பாலகாள், விஷ்ணு, இந்திரனிவர்களாலு மடையக்கூடாதது, சத்வரஜஸ்தமோகுணரஹிதமாகவும், பேதரஹிதமாகவு முள்ளது எனவும் பெறப்பட்டது. இவ்வசனத்தில் குணவிசேஷங்களாகிய வுபாதியோடு கூடிய பிரம்ஹவிஷ்ணுருத்ர பேதரஹிதமென்பதும், இவர்களுடைய சமஷ்டிருபமான பரசிவாத்மகமென்பதும் நிரஸ்தபேதமென்பதனாற் பெறப்பட்டது. "తదుగ్రవేగందిశిదిశ్యుపర్యధో విసర్పదుత్సర్పదసహ్యవీర్యః। భీతాః ప్రజాః దుద్రువురంగసేశ్వరాః అరక్ష్యమాణాశ్శరణం సదాశివం" என்னும் வசனத்தால் திக்குகளிலும், ஆகாசங்களிலும் பூமியிலும் பரவிச்சகிக்கக்கூடாத வீரியத்தையுடைய காளகூடத்தினுக்கிரவேகத்தைக் கண்டு பயந்தவர்களாகி யொருவராலுங்காப்பாற்றப்படாதவர்களாயத் தங்கள் பிரபுககளுட்படப்பிரசைகள் பரமசிவனை சரணமாக வடைந்தார்கள்என்று பெறப்பட்டது.

இப்படிச் சிவபாரம்யங்களே பாகவதத்தாலும் பெறப்படுகையா லதுகொண்டு சிவாபகர்ஷத்துக்கிடந்தேடியது செல்லாது! செல்லாது!! மேல்கதையினாலும், பாகவதத்தாலுங் கிருஷ்ணனும, அர்ஜுனனும் சிவாராதனம்பண்ணினார்க ளெனவும், காளகூடபக்ஷண சமயத்தில் பிரம்ஹவிஷ்ணுவாதி சமஸ்தமானபேருந் திரிமூர்த்தியுத்தீர்ணராகிய சிவபெருமானையே சரணமாகவுடைந்தார்களெனவும் பெறப்பட்ட வுண்மைகண்டறியாது விஷ்ணுபக்தனானவன் சிவனைத் தரிசித்தல் முதலிய சத்காரங்களைச் செய்யக்கூடாதென்றழுவத்ரோதனமொழிந்தது! ஒழிந்தது!! சக்கிராங்கிதனாகிய விஷ்ணுபக்தன் பரிபாகஹீனத்தினால் சிவாராதனத்துக்கனர்

ஹத்வமுடையாரென்ப தெமக்குமுடன்பாடே யாம். இவ்வுண்மை முடிவால் சிவபக்தாக்ரேசரர் புள்ளபேர் சிவேதரபரத்வ புத்திபண்ணி விஷ்ணுவாதிதேவதாந்தரத்தில் பக்திபண்ணுத லசப்யமென்று கூறும் பாத்மபுராணவசனத்தை மீண்டும் பிரவசனிப்பாம் "యస్తుసర్వస మంత్రేణ శివబ్రహ్మాదిజాయతే। శివబ్రహ్మసంబద్ధో సర్వలోకోపచారిణం" என்னும் வசனத்தால் சிவன் கடவுளல்ல விஷ்ணுவேகடவுள் என்னும் பாபபுத்திமேற்கொண்டு யாவன் விஷ்ணுவைத் தரிசிப்பானோ, அவன் உடனே சிவத்துரோகியாய் விடுகிறான், சிவத்துரோகம் பெற்றவதனால சந்தேகமின்றி நரகானுபவசித்தி யவனுக்குப் பிராபதமாம் என்று பெறப்பட்டது. இவ்வுண்மையே (தற்றைவார்சடையெம் மண்ணல் கண்ணுதல்பாதநண்ணி, மற்றுமோர்தெய்வந் தன்னையுண்டென நினைந்தெம்மாற், கற்றிலாதவனாக்கண்டா லெம்மகாமஞ்சுமாறே) என நம்பெருஞ் செல்வமாய் விளங்கும் ஸ்ரீமந்மணிவாசகப பிரபுருதிகள் கட்டளையிட்டருளியபடியுங் காண்க. இன்னும், "மாயனுன் முதன் முதலிய தேவரைவணங்கி, மேயபூசனைசெய்பவர் நரகிடைவீழுவார்" என்னுமான்றோர்வசனமுஞ் சான்றுதல்காண்க. இன்னும் விரிப்பிற்பெருகும். மேல்விசாரத்தாற் பெறபபட்டன வெல்லாம் விஷ்ணுவைச சிவனுக்குப் பரனாகவணங்குதல கூடாதென்ப தொழிய வவனை யறவேவணங்காமல் கைவிடவேண்டுமென்பது கருத்தன்றாம். "నారాయణాది నామాని విస్సృజ్యనపచాండకః" என்னும வாக்கியத்தால் விசாரமின்றி நாராயணாதிநாமங்களை விட்டுவிட வேண்டியது என்று கொள்ளக்கிடைக்குமே யெனின், நாராயணாதிநாமங்களையே மோக்ஷப்பிரதாயகமெனக் கொள்ளுமவிவேகர் தொலைப்பித்தற்கே அது உபகாரமாகும். எனவே, மோக்ஷத்துக்குப்பரம்பராசாதனமெனக்கொண்டு சாட்சாத்தாக ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தையே ஸ்தூலசூட்சமங்களாகக் கொள்ளவேண்டுமென்பது வெளிப்படை. இத

றல், விஷ்ணுமூர்த்தியைச்சாம்பவராயுள்ளபேர்துவேஷியாரொன்பது சித்தம்.

(பின்னையது)

இவ்வுண்மையை யறியாமல் “యస్సునారాయణం ద్వేష్టి” என்னும் வசனமொன்றெழுதிச சைவராயுள்ளபேர் விஷ்ணுவைத் துவேஷிப்பதாகவக்கார்த்தபராயர் கதறியழுதனர். “రుద్రఃపశుకర్తా రుద్రోయాగదేవః। విష్ణు రధ్వర్యుఃహోతేన్ద్రః దేవతాయజ్ఞభుక్ మానసంబ్రహ్మ” என்னுஞ் சுருதியால் விஷ்ணுபக்வான யாகத்துககு அத்வர்யுவாதலெ பெறப்படுகையால் யாகசீலர்களாகிய வைதிகநிஷ்டராயுள்ளபேர்க்கு விஷ்ணுதுவேஷமுண்டாமென்பதெப்படி? இன்னும், பஸ்மஜாபாலத்தில், “లింగరూపిణమాం సంప్రాజ్యచింతయంతి యోగినస్సిద్ధాసిద్ధింగతాయజంతి యజ్వానో మామేవ స్తువంతివేదాస్సాంగాస్సర్వోపనిషదస్సేతిహాః సానహత్తోస్యదహ మేవస ర్వజ్ఞమయిసర్వం ప్రతిష్ఠితం-తతఃకాశ్యాం ప్రయతైరేహమన్వహం పూజ్యస్త త్రగణారుద్రాననాః నానానఖా నానాశస్త్రధారిణో నానారూపధరానా నతస్స్థితాస్తైసర్వే భస్మదిగ్ధాంగారుద్రాక్షాభరణాఃకృతాం జలయోనిత్య మధ్యాయంతి తత్రపూర్వస్యాందిశిబ్రహ్మకృతాంజలిరహనిశముపాస్తేపా శ్చిమాయాందిశిఃవిష్ణుః క్రతుర్మూర్ధన్యంజలిముపాస్తె ప్రతీచ్యామింద్ర ప్రసన్నతాంగ అపాస్తె ఉదీచ్యామగ్నికాయామాముపాసతే॥” என்றுசொல்லிய பின்னர “పశ్చిమాయాందిశిముక్తిస్థానంముక్తిమంటపసంజ్ఞితం తత్రానేకగణాః పాలకాస్సాయుధాః పాపఘాతకాస్తత్రబ్రుషయశ్చాంభ వాఃపాశుపతామహా శ్శైవావేదావతంసాశ్శైవం పంచాక్షరంజపంతస్తారకంస ప్రణవంభావయమానాస్తిష్ఠంతి”=என்று பிரவர்த்தித்த வாக்கியங்களால் இலிங்கவடிவமாகிய என்னைகன்றுபூசித்துயோகிகளுஞ் சித்தர்களுஞ் சிந்திக்கின்றார்கள், சித்தியையடைகின்றார்கள், தீக்ஷிதர்களும் என்னையேயஜனஞ்செய்கின்றார்கள், சாங்கங்களானவேதங்களும், சர்வோபநிஷத்துக்களும் இதிஹாசத்துடன் என்னையேதுதிக்கின்றன, என்

ளைத்தவிர வேறேயொரு பதார்த்தமுமில்லை, நானேசகலமுமாயிருக்கின்றேன், என்னிடத்திலேதானே சகலமுமிருக்கின்றன. அதனால், காசியில் மரணவிச்சையுடையவரால் இரவும்பகலும் நானே பூசிக்கவுரியவனாகின்றேன், அவ்விடத்தில், பயங்கரமான முகங்களுள்ள கணங்கள் நாநாவிதமான நகங்களுள்ளனவும், நாநாவிதமான சஸ்திரங்களைத்தாங்கினவும், நாநாவிதமானரூபங்களைத்தரித்தனவும், நாநாவிதமான வடையாளங்களைப்பெற்றனவுமாக விருக்கின்றன. அந்தக்கணங்கள் யாவும் விபூதி தாரணஞ் செய்துகொண்டிருப்பனவும், ருத்திராக்ஷமாலிகாபரணம் பூண்டனவும, அஞ்சலி கூப்பினவுமாகி நித்தியம் அபித்தியானஞ் செயதுகொண்டிருககின்றன. அவ்விடத்தில் பூர்வதிக்கில பிரம்ஹாவானவர் அஞ்சலி செய்துகொண்டு இரவும்பகலும் என்னையேயுபாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர், தென்திக்கில் விஷ்ணுவானவர் சிரசில் அஞ்சலி கூப்பினவராகவே யுபாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர், மேற்றிசையில், இந்திரன் வணக்கத்துடனுபாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றனன், வடதிக்கில அக்கினி வடிவத்தையுடைய வுருத்திரர் என்னையுபாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர் என்று சிவனருளிச்செய்ததாகப் பெறப்பட்டதோடு தென்திசையில் முக்திஸ்தானமென்னு மோரிடத்தில் முக்திமண்டபமொன்றிருக்கின்றது, அந்தமஹாமண்டபத்தில் அநேககணங்கள ஆயுதத்துடன் கூடினவாகிலோகபாலனஞ் செய்கின்றனவும், பாபிகளைப்பிடிக்கின்றனவுமாக விருக்கின்றன, அவ்விடத்தில், மஹாரிஷிகளும், சாம்பவர்களும், பாசுபதர்களும், மஹாசைவர்களும் வேதபூஷணமானசைவபஞ்சாக்ஷரத்தையே தாரகமாகப் பிரணவத்துடன் ஜபஞ்செய்துகொண்டு சந்தோஷத்துடன் வசிக்கின்றார்கள் என்று வெளிப்பட்டது. இங்ஙனம் பெறப்பட்ட வுபநிஷத்பிரமாணங்களால் காசிஸ்தானவாசிகள் தங்

மையினிதுவெளிப்பட்டமையால் அந்தக்காசியில் தென்றிசையிலிருந்துகொண்டு சிரசில் அருசமி செய்தசிற்றவிராதவராகி யிலிங்க பூசையால் சிவோபாசனஞ் செய்துகொண்டிருப்பவராகிய விஷ்ணு மூர்த்திக்கு விபூதிருத்ராக்ஷதாரணத்வம், பரமசாம்பவத்வம், பரம பாசுபதத்வம், சைவபஞ்சாக்ஷரஜபகர்த்திருத்வ முதலான சகலமுக்கியசைவதர்மங்களுஞ் சித்தித்திருப்பதால பாசுபதாக்கிரகண்யரான விஷ்ணுவை யொருபாசுபதனுந் தூஷிக்கமாட்டானல்லவா? இவ்வுண்மையறியாது சைவர்கள் நாராயணனைத் துவேஷிக்கின்றார்க ளென்று குரைத்தழும் வெறிகொண்ட நாயையென்ன செய்தாற்றீரும்? மேலுண்மையால் வைதிகத்தாலுஞ் சைவததாலும் விஷ்ணு துவேஷத்துக் கிடமகாறுத பெற்றிக்கேற்ப வைதிகசைவங்களை யவலம்பித்தவராகிய சிவனடியாராயுள்ளபேர் வைதிக சிரோமணியும், சைவசூளாமணியுமாய் விளங்கும் விஷ்ணுபகவானிடத்தில் அத்தியந்தபிரீதியே பாராட்டிவருகின்றன ரென்பது அநுபவசித்தமாதலேனோ கண்ணுக்குப்புலப்படாமல் அறிவுகெட்டமாடுகளாகவப்பஞ்சராத்திரப்புல்லர் தலையிடறிவீழ்கின்றனர்? மேல்விசாரத்தால் "[illegible]" என்னுங் கழுதை வசன மொன்றைக்காட்டிச் சிவலிங்க பூசையை நிந்தித்த வக்கழுதைராயரோ நாராயணத்வேஷியாயினரென்பது சித்தம்! சித்தம்!! நாராயணர்தன்மை மேலுபநிஷத்தின் படியாதலைவிரோதித்துஅவருடையஸ்வாநுஷ்டானமாகிய வப்பரமசைவதர்மங்களை நிந்தித்தலைக் காட்டிலும் அந்நாராயணரைத்துவேஷிப்பதற்கு வேறுநிதரிசனங்கள் தேடவேண்டா. இதனுல் நாராயணரைத்துவேஷிப்பதனுல் பிராப்தமாவதாகிய "[illegible]" என்பது கோட்டியடியாய் அந்தஸ்வபசர் தலையிலே தானேவிழுந்ததென்க.

இத்தவிசாரத்தால் விஷ்ணு மூர்த்திக்குப் பாரத பாகவதராமாயணாதிகளாலுந் நிர்மாணிக்கப்படாத புண்டரமாலாதாரணமுந் நிர்மானமாயிற்று. இவ்வுண்மையையறியாமல் யாம் வைஷ்ணவமணிகளென்னும் பட்டமாத்திரந்தாங்கி விபூதி ருதராட்சங்களைத் தூஷிப்பதே பெருந்தவமெனக்கொண்டு வெளிப்பட்டவப்பாஞ்சராத்திரபாஷிசர் "చతుర్వేదధరో విప్రః భూతిరుద్రాక్షవర్జితః। యథాచండాలస్తం తద్వార్జితధ్రువం" என்னும் வசனத்திற்போந்த (భూతిరుద్రాక్షవర్జితః) என்னும் பகுதிக்குப் பூதியும் ருத்ராக்ஷமுமே ஹேதுவாகச சிஷ்டர்களாலே வர்ஜிககபபட்டானென்றபடியெனப பொருள் கொண்டனர். இந்தப் பொருளைத் தாபித்தற்கு விபூதி ருத்ராக்ஷங்கள அசேதனங்களாகையால அவற்றிற்கு வர்ஜனகர்த்திருத்வங் கூடாதென்பதே சாலுமெனவுஞ் சமாதானங் கூறினர். இபபடிபபொருளகொண்டு பஸ்மநிந்தை செய்யவந்த வப்பள்ளச்சிரேஷ்டர் "సర్వసత్కర్మవర్జితః" என்னும் வசனத்துக்கு என்னபொருள்விரிப்பரோ வறியேம். சத்கர்மங்களிடத்தும் வாஜனகர்த்திருத்வம் சித்தியாமையால் சத்கர்மங்களைத் தரித்தமையே ஹேதுவாக வொருவன் வர்ஜிக்கப்பட்டானென்றே பொருள்கொள்ளவேண்டிவரும். சர்வசத்கர்மங்களையுஞ் செய்தவனைச் சிஷ்டர்கள் தியாகஞ்செய்வார்களாகில் (యాన్యస్మాకం సుచరితాని త్వయోపాస్యాని) என்னுங் கருதியால் எவை நமக்கு நல்லநடத்தைகளோ அவை யுன்னா லுபாசிக்கத்தக்கன வென்று பேறப்பட்டவுண்மையும் பொய்ப்பட்டொழியும். இப்படி விபரீதத்தாற் புலம்பி யழியுஞ் சங்கம்சீ! சீ!! கொடிது கொடிது. இந்தத்துர்வாதியால்செய்யப்பட்டதைக் கண்டிக்க நாமேர்ப்பட்டது அநுசிதமாக விருந்தபோதிலும் உபநிஷத்விசிட்டமான சிவபாரம்யம் வெளிப்பட்டு ஸாதுக்கள் சந்துஷ்டனாகிப் பிழைக்க ஹேதுவுண்டாகையா லிந்தநம்முடைய பிரவி

ருத்தி யுதிதந்தான். வேதாந்தமென்னும் பெயரினவாய் நூற்றெட் டுபநிஷத்துக்கள் பிரகாசிக்கின்றன வற்றுள் விபூதிதாரணத்துக்கு ஆதாரமான பிருஹஜ்ஜாபாலம், பஸ்மஜாபாலம், காலாக்னிருத்ரம் என்னும் மூன்றுபநிஷத்துக்களிருக்கின்றன. கோபீசந்தனபுண்டரதாரணத்துக்கு ஆதாரமான வாசுதேவோபநிஷத்தொன்றிருக்கிறது. இன்னும் ஸ்ரீருத்ராக்ஷதாரணத்துக்கு ஆதாரமான ருத்ராக்ஷோபநிஷத்தும், பத்மாக்ஷமாலாதாரணத்துக்காதாரமான அக்ஷமாலிகோபநிஷத்து மிருக்கின்றன. இவைகளேயன்றி சித்ரோர்த்வபுண்டரதாரணம், துளசிகாஷ்டதாரணம், மருசஞ்ஜாலதாரணமித்யாதிகடகுப் பிரமாணமாக வோருபநிஷதவாகியசகலமாவது காணவில்லை. இவ்வமங்கலதாரணங்களுக்கு யாமும் வைதிகனெனப் பிதற்றித்திரியு மெந்தப்பாஞ்சராத்திரியாவது ஒருபநிஷத் பிரமாணத்தைமாத்திரங் காண்பிப்பானுகிலன்றோ வவனுசாரத்தை வைதிகராயுள்ளபேரங்கீகரிப்பா? மஹரிஷிகளிட்ட சாபத்தால் வெள்ளைமணயோனி புண்டரத்தை யவ்வவைதிகபுமான்கள் பாஞ்சராத்திரப்படியே தரித்துக்கொண்டு கொண்டாடிப்பதில் யாதொருகோட்டமு மெமக்கின்றென்க. அவர்கள் தலையெழுத்தெல்லா மிவ்வளவின் முடிந்திருப்பதறியாது தலைகால்தெரியாமல் வைதிகமாயுள்ள பஸ்மருத்ராக்ஷங்களைத் தூஷித்துத் திரியுமவர் சாத்ருசமே! சாத்ருசம்!! இதுகலிமஹிமையென வறிக.

மேல்யாமுதகரித்த பஸ்மஜாபாலத்தில்சாம்பவர்கள், பாசுபதர்கள், மஹாசைவர்கள் என்னும் பாகுபாடடாற் பிரித்தோதப்பெற்ற சிவாகமநிஷ்டமான சைவபேதங்களில் சாம்பவர்கள் என்பது சிவபக்தஜன சமஷ்டிவாசகமும், பாசுபதர்கள் என்பது பசுபதிமுகோத்பவராகுந்தன்மையுண்மையால் ஆதிசைவரையே காட்

டும் வியஷ்டிவாசகமும், மஹாசைவர் என்பது பிரம்ஹ தேவர் முகோத்பவராகுந் தன்மையுண்மையால் சாமா மானியத்விஜனையே காட்டும்வியஷ்டிவாசகமு மாகச் சத்துக்கள் பொருள்விரிப்பர். இப்படியுபநிஷத்துக்களு பலவற்றுனும புகழ்ந்தோதப்பெற்ற ஜகதாசாரியமூர்த் திகளாகிய ஆதிசைவரையு மவ்வந்திமஸ்ரேஷ்டர் தாறு மாறாய்ப் பிதற்றியிருக்கின்றனர். இதற்குப் பரிஹாரம நாம் வெளியிட்டிருக்கும ஆதிசைவப் பிரபாவத்தாலு ம், இனிவெளியிடப்போகுரு சிவத்விஜோத்கர்ஷ தீபி கையாலும் விவேகிகள் தேடிக்கொள்வார்களாகையா லிங்கே விஸ்தரியாதுவிட்டனம.

இங்ஙனநிற்க, சிவாதிக்யரத்நாவளி முதற்பாகத் தில் (పత్యురసామంజస్యాత్) என்னுஞ் சூத்திரத்தால் வியா சபகவான் சிவாகமங்களை கண்டித்தார் என்று பாஞ்ச ராத்திரப் பறையர் பிரலாபித்துவரும் ரோதனப்பாட் டை ஸ்ரீசுந்தரசிவாசாரிய மூர்த்திகள் கண்டந்துண்ட மாய்ச் சேதித்தமானக்கேட்டால மனம்பொறுக்கி யப் பேதைமக்கள் கும்புகூடியழுது பேரிழவுகொடுத்த பெ ருமிதத்தைச் சற்றேபரியாலோசிப்பாம்.

"முன்னையது" என்னும் போலிசசுவடியில்வேதத் தினும் புகழப்பெற்ற வியாசர் "పత్యురసామంజస్యాత్" என் றுகூறினரெனவும், அதற்குப பாஷ்யஞ்செய்த சங்கரா சாரியார பசுபதி சம்பந்தமாகிய பாசுபதம் அநாதரணிய மெனக் கண்டித்தாரெனவுங் கூறியிருத்தலே ஸ்ரீ சுந்தர சிவாசாரிய சுவாமிகள் தமது ரத்நாவளியில் தக்க சமா தானங்களால் பரிகரித்து விட்டனர். எங்ஙனமெனின், வியாச சூத்திரத்துக்கு ஏற்றத்தை நாட்டவேண்டியே யச்சூத்திரகர்த்தாவாகியவியாசனாவேதம்புகழ்கின்றது என்று இப்போலிப்பிரபந்த கர்த்தர் எடுத்துக்காட்டினு

ராகையால் ஸூத்திரகர்த்தாவாகிய வியாசனை வேதம் புகழ்கின்றபடியே பாஷ்யகர்த்தாவாகிய சங்கராசாரியனைவேதம் புகழாமையால் வியாசருக்குண்டாகிய வேற்றம் சங்கராசாரியருக்குண்டாகாதெனவும், வேதம் சங்கராசாரியனைச் சொல்லாவிடினும் வேதத்தினாற்புகழப்பெற்ற வியாசவசனத்துக்குப் பாஷ்யமெழுதினாராகையால் அவர்வசனமுமங்கீகரிக்கத்தக்கதெனின், சங்கராசாரியைப்போலவே அந்தவியாசவசனத்துக்கு வேறுசிலருந்தனித்தனி அசசங்கராசாரியர்பாஷ்யத்தைச்சிந்துசிந்தாய்ச்சேதித்து வேறு வேறு அபிப்பிராயங்களை நாட்டிப் பாஷ்யங்கள் செய்திருக்கின்றாராகையால் சங்கராசாரியர்வசனத்துக்கேயேற்றங்கூறுவது கூடாதெனவும், அப்படிப் பாஷ்யகர்த்தர்களாய் வெளிபட்ட வாசாரியர்களில் இராமாநுஜன் என்னும் அநதியஜாதிய னொருவனாகையா லவனுரையை யங்கீகரித்தநுட்டிப்ப தொழிந்து சங்கராசாரி யநுட்டானத்தைத் தழுவற்பாலரல்லாதபாஞ்சராத்திரிகள் வீணே சங்கராசாரியர் சொன்னார் சொன்னாரென்று மனந்துடிப்பது அசங்கதமெனவும், சங்கராசாரி யுரையை யங்கீகரித்து அததால்சிவாகமதூஷணஞ் செய்யவந்த படியே அசசங்கராசாரியர் தூஷித்துரைத்த வைஷ்ணவசித்தாந்தத்தையு மகற்றுமலேறபது கூடாதெனவும் பலநியாயங்களால் பிரவசனஞ் செய்தபடியாம. இதைப்பரிகரித்துக் கொள்ள வகைகெட்ட வக்குருட்டுதாதர் ஸ்ரீகண்டசிவா சாரியனை யெந்தவேதம் புகழாநின்றதென்னுங் கடாநிகழ்த்தினர். இது மூடாக்ரேசரின் முதற்றாம்பூலம் வாங்கத்தக்க வவர்குஞ்சுகளாகிய மூழுமடையருக்கே பிரயோஜனமாம். வியாசர் பொய்சொல்லாதவராக வேதம்புகழ்கின்றதென வவரேயுரைத்தபடியா லன்றோ சங்கராசாரியைப் பொய்சொல்லாதவனென வேதம் புகழ்கின்றதாவென்னும் வினாநிகழ்ந்தது? வேதம்புகழ்ந்ததா லுயர்

வும், புகழாமையாற் றாழ்வுமுண்டெனக் கருதி வியாசருக்கேற்றம் புகலவந்தவர் தாமேயாக, அதைவிட்டு ஸ்ரீகண்டரை வேதம்புகழ்ந்ததா வென்று வினவியதென்ன பேதமை? இப்படியேஅந்நியஜனாகிய இராமாநுஜனையெந்தவேதம்புகழ்ந்தது என்னு மாசங்கையே யுண்டாகாது? வேதம் புகழ்ந்தமைகொண்டே யுயர்வும், புகழாமைகொண்டே தாழ்வுங்கூறுவது எமக்கொள்கையன்றாம். வேதம்புகழ்வதனு லுயர்வின்மையென்பது மெமக்குடன்பாடன்றாம. எங்ஙனமெனின், வேதத்திற் புகழப்பெற்றவனாகிய பிரமன் விஷ்ணுவோடு பொய்பேசிப்பூசையுங்கோயிலும் போக்கிக்கொண்டபடியும், வேதத்திற புகழப்பெற்றவனாகிய தக்ஷன் சிவனை விரோதித்துத் தலையிழந்து பின்னராட்டின் றலையை யடைந்தபடியும், வேதத்திற் புகழப்பெற்றவராகிய விஷ்ணுவானவர் பொய்பேசி உமாதேவியாரால மலைப்பாம்பாகச்சபிக்கப்பட்டபடியுமே போதுமான நிதரிசனமாம். இன்னும் வேதத்தினுற் புகழப்பெற்றவராகிய சிவபெருமான் நித்தபுத்தமுக்த சத்திய பரமாநந்தஸ்வரூப லட்சண விசிட்டராகும்படியு மமைவுடைத்தாம். இவ்விரண்டுபடியாலும் மேலுண்மையை விவேகிகள் முறையே தெளிந்திடுவரென்க.

இதுநிற்க, அந்நியஜபாஷ்யத்தை ஸ்ரீபாஷ்யமெனக்கொண்டாடித் திரியு மவ்வந்நியன் குருவாவார் ஸ்ரீபாஷ்யகாரராகும் நமது ஸ்ரீகண்டமூர்த்திகள் விஷயத்தில் மலையைப்பார்த்து நாய்குலைக்கிறதுபோல் அந்தமூர்த்திகள் பூர்விகசைவஸித்தாந்தத்தைக் கெடுத்துவிட்டாரென்ற தேசயாதி சிலதப்புரைகளை வீணேபிதற்றினர். அப்படிச் செய்தவன் தம்மவந்நியஜனேயாம். எங்ஙனமெனின், பூர்விகவைஷ்ணவராயுள்ள சடகோபன் பேயான், பொய்கையான், பூதத்தானென்பவராலாசரிக்

கப்படாத வெள்ளைமண் யோனிபுண்டரதாரணம், சக கிராங்கன முதலிய துராசாரங்களை யவலம்பித்து வைதிகப்பிரஷ்டனாய்த் திரிந்த சீரப்பாடி ப்ரகிருதாசாரத்தாலும், பூர்வீகபத்ததிகளாலும் விவேகிகள்கண்டுணராமற்போகார். அவன்றம்பி யநகுதனென்றபடி மொட்டை நாமம், காவிழுத்தநாமம் போட்டுக் கட்சிக்காரராக வெளிப்பட்ட பார்ப்பாரக் கறுப்பன், பனமரக கரியனிவர்களுமே யன்றோ தங்கள் பூர்வாசாரியர்களுக்குப் பங்கநாமஞ் சாத்திப் பிரதிஷ்டை பெற்றவர்கள்? சைவத்தில் உடசமயம், உடபுறசமய மென்னும் பகுதிக ளதிகாரபேதத்தாலுண்டாகிய பேதவாதம், அபேதவாதம், ஐக்கியவாதம், ஸமவாதம், ஸங்கிராந்தவாதம், நிமித்தகாரண பரிணமவாதம், பாஷாணமோக்ஷவாத மித்தியாதிஸித்தாந்தங்க ளுண்டாயிருத்தல் ஸித்தம். இதனையும் வேதசிவாகமங்களிற் பெறப்படடனவேயாம். இவற்று ளொன்றே ஸ்ரீகண்டாசாரியர் சித்தாந்தமாகையால அவ்வாசாரியமூர்த்திகள் ஸ்வசித்தாந்தஸ்தாபனார்த்தம் அன்னியஸித்தாந்த நிரோதஞ் செய்தலமை வுடைத்தாம். அப்படியே யொவ்வொரு ஸித்தாந்தகாத்தரும ஸ்மவஸ்தாபனமும, பரமதநிரஸ்தமுஞ் செய்து வருதலும் சங்கதமேயாம். இப்படி யொன்றை யொன்று நிரோதித்து விவகாரஞ்செயயும் பெற்றியுண்டாயினு மெல்லாஞ்சைவமேயாகி யொன்றி லொன்று சாதகசாத்யங்களாக முடியுமுண்மையால் அவ்வவ்வாசாரியர்கள் பிரவர்த்தக மத்தனையு முபகாரமேயாம். இதனால், ஸ்ரீகண்டாசாரியமூர்த்திகள் பூர்வீக சைவஸித்தாந்தத்தைக் கெடுத்தாரென்னுங் கேடுரையே கெட்டதென்க. மேல்வியஸ்தையை யுவமித்துரைக்குங்கால் சரியை கிரியை யோகஞானங்களென்னுஞ் சிவோபாசனபேதங்களி லவ்வவ்வாசார வநுட்டானங்களே பரமசிரேஷ்டத்வமுடையன வெனத் தனித்தனி வியந்துரைக்

கும் பெற்றியுண்டாயினமையே போதுமான நிதரிசனமாம். இவ்வுண்மையை ஞானமொன்றினையே பிராதான்யமாக நாட்டவெழுந்த ஒழிவிலொடுக்க மென்னும் ஸத்கிரந்தவாயிலாய்க் கண்டுணர்க. இன்ன சூக்குமவிசாரஞ்செய்யு மறிவில்லாத கொடுமையேயன்றோ செகுரு சிவலிங்கமுமென வறியாது நக்குநாயபோல மேலோர் விஷயத்திலெல்லாந் தலையிட்டுக்கொண்டு மோத்துண்டுபோக வருவது? சைவம் சிவசம்பந்தமென்றுமுண்மையா லச்சிவசம்பந்தம் வேதமார்க்கத்தாலும், சிவாகமமார்க்கத்தாலும், ஸ்மிருதி மார்க்கத்தாலும், புராணமார்க்கத்தாலுஞ் சித்திப்பதாக வேயப்படுகின்றது. இந்த மார்க்கானுசாரிகளாய்ப் பிரவர்த்திப்பவர் தனித்தனித் தாம்பற்றிநிற்கும் பிரமாணங்களில் சம்பந்திக்காமலே நிற்பவரும், தாம்பற்றிநிற்கும் பிரமாணத்தோடு இதரபிரமாணங்களையுந் தம்ம ஸ்வப்பிரமாணத்தி லவிரோதமாகத் தமக்குத் தோன்றுமளவி லங்கீகரித்தநுட்டிப்பவருமாகவே யிருக்குமுண்மையால், ஸ்ரீகண்டாசாரியர் பிரவர்த்தனமு மவ்வாறுள்ளனவாகவே முடியும். எல்லாம் சிவோபாசனமார்க்கங்களாகையா லெவ்வகைப்பட்ட வாசாரியர்களுந்தம் சிவபாரம்பரியத்தில வேறுபட்டதின்றாம். சிவாதித்யரத்னத்தைக் கலைந்து விஷ்ணுவாதித்யத்தை நிலைக்கப்பண்ண வந்த வத்தடிராயர் அதைவிட்டு வீண்விவகாரத்திலலைந்தழிவது அசங்கதம்! அசங்கதம்!!

இதுநிற்க, ஸ்ரீகண்டாசாரியர் சூத்திரர்க்கு மாத்ருயோனி ஜன்மமொழிய வேறுஜன்மங்கிடையாமையாலே ஒருவகைப்பட்ட சமஸ்காரங்களுக்கு முரியரல்லரெனவும், சூத்திரர்கள் பிரம்ஹவித்தைக்கு அதிகாரிகளல்லரெனவுங் கூறிச்சிவாகமஸித்தாந்தத்தைக் கெடுத்துவிட்டாரென்றுகண்ணீர்விடுத்தவக்கபோகிராயர் மல

த்தைமோசிப்பாம். ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் மேற்சொன்னதெல்லாம் சூத்திரா வேதாதிகாரிகளன்றாகையா லவர்க்கு வேதோக்தமான ஸம்ஸ்காரஞ் செய்யக்கூடாமையாலே யவர்க்கு த்விஜத்வமுண்டாகாதெனவும், அதனால் அவர் வைதிககர்மங்களுக்கும, வேதாந்தமாயுள்ள பிரம்ஹவித்யாப்யாசத்துக்கும அதிகாரிகளல்லவென்றுங்கூறியது சர்வசம்பிரதிபன்னமேயாம். சிவாகமங்களிலவர்க்கு ஆசாரங்களும் வித்யாப்யாசங்கள் சிரேஷ்டத்வமுஞ்சொல்லியிருக்கிலேபோதும். சிவாகமத்தில்சூத்திரனுக்குவேதோக்தமாகவுபநயனாதிகர்மங்களைச்செய்யலாமென்றாவதுசூத்திரனவேதாத்யயனாதிகள்செய்யவதிகாரியென்றாவதுகூறியிருந்தது அந்தமட்டுக ஸ்ரீகண்டாசாரியா விரோதித்துக் கூறியிருப்பரென மாத்திரமே அவர் சிவாகம விருத்தமாகிய சைவத்துக்கு விரோதியென்பது சேரும் ஸ்ரீ கண்டாசாரியா கூறியபடியே சிவாகமத்திலுஞ் சூத்திரனுக்கு வேதோக்தமான கர்மங்கள் கூடாவென்று சொல்லுவதறியாமல ஸ்ரீகண்டமூர்த்திகளைத் தூஷிக்கவந்த வாசிரியாருண்ட அமுறைக் வாசகம் செருப்படியுண்டு போயிற்றென்க.

இனிச (சிவாதிக்யரத்நாவளி) முதற பாகத்தில "[illegible]" என்னுஞ் ஸூத்ரங்களை யெடுத்தாளுகையில இரண்டாவது ஸூத்ரத்திலுடைசாய் பிசகினது அச்சுப்பிழையெனவறியாது அதைக்கிரந்தகர்த்தாவினிடத்தி லாரோபித்துச சந்தோஷித்தவப்பாருசாத்திர பாவிசனை அல்பசந்தோஷியென்றே தீர்மானித்தனம். இந்தவசனங்களால் சங்கராசாரியர் வைஷ்ணவமதத்தைக் கண்டித்தாரென்று ஸ்ரீசுந்தரசிவாசாரியமூர்த்திகள் காட்டிய வுண்மையான் மனம் புழுங்கியே யன்றோ வவர்மேல் தோஷாரோபணஞ் செய்யவந்தது? சங்கராசாரியர் ஜீவர்களுக்குற்பத்திகூறுவ

தாகக் கொண்டு வைஷ்ணவமதத்தைக் கண்டிக்கவில்லை யெனவும், ஜீவர்களுக்குற்பத்தி கூறுவதாக மேலெழுந் தோன்றும் பாஞ்சராத்திர வாக்கியங்களையே மறுத்து, எதார்த்தத்தி லுற்பத்தியில்லையாதென்று அவரே ஸ்தாபனம் பண்ணிவிட்டாரெனவும் வீணே மனப்பால் குடித்து மகிழ்ந்தார். சங்கரபாஷ்யத்தில், "యో౽సౌ నారాయణః పరో౽వ్యక్తాత్ప్రసిద్ధః పరమాత్మా సర్వాత్మా స ఆత్మనాత్మానమనేకధా వ్యూహ్యావస్థిత ఇతి తన్న నిరాక్రియతే" என்கிற வாக்கியங்களைப் பார்த்து நாராயணசப்தத்தால நம்முடைய பாஞ்சராத்திரமதத்தைச் சங்கராசாரியர் ஸ்தாபனம் பண்ணிவிட்டாரென்றெண்ணி ஸ்ரீசங்கராசாரியரென்று ஸ்ரீசப்தத்தையுமவருக்குக் கொடுத்து சந்தோஷித்த வைஷ்ணவச்சிரேஷ்டர் மௌட்டியத்தை யென்னென்று சொல்வோம்? அவ்விடத்திலுள்ள வைருத்தியமுடைய வசனங்கள் முழுமையும் பார்வையிடாமல் குலைக்கிறவைகளுக்குச் சமானத்துக்கு அவா வாக்கியங்களாகிறபிண்டத்தைப் போடுகிறோம். "విప్రతిషేధాచ్చ" என்னு மவ்வதிகரண வுபஸம்ஹார சூத்திரபாஷ்யத்தில் சங்கராசாரியர் "వేదప్రతిషేధశ్చ భవతి చతుర్షు వేదేషు పరం శ్రేయః। అలబ్ధ్వా శాండిల్య ఇదం శాస్త్రమధిగతవానిత్యాది వేదనిందాదర్శనాత్। తస్మాదసంగతైషా కల్పనా" என்று சொல்லியிருப்பதில பாஞ்சராத்திரிக்கு வேதநிந்தகத்வம் பிராப்தமாவதறியாது தம்மதத்தையவர் சிலாகித்ததாக மகிழ்ந்துரையாநிற்பது பிராந்தியேயாம். பின்னுமவ்விடத்திலேதானே "న చ పాంచరాత్రసిద్ధాంతిభిర్వాసుదేవాదిష్వేకస్మిన్ సర్వేషు వా జ్ఞానైశ్వర్యాదితారతమ్యకృతః కశ్చిద్భేదో౽భ్యుపగమ్యతే" என்னும் வசனங்களால் பாஞ்சராத்திர சித்தாந்தமென் றறுதியிட்டே வெளிப்படையாகத் தூஷிக்கின்றாராக வவற்றையறியாமல் அவர் தமது ஸித்தாந்தத்தையே ஸ்தாபித்தாரெனக் கூறி மகிழ்வது என்னபேதமை? சங்கரபாஷ்யத்தில் நாராயணசப்தமாவது, மஹேசுவரசப்தமாவது, பரப்பிர

ம்ஹசப்தமாவது, பரமாத்ம சப்தமாவது வருந்தோறும் அவையோரர்த்தத்தையும்பயவாமல் நரிபூளையிடுவது போலாமேயன்றி வேறில்லையென்று சகலபாஞ்சராத்திரர்களும், ஏனையசமயிகளுந் திரமானித்திருக்கின்றார்கள். இங்ஙனமாக, அதில நாராயணசப்தம வந்துவிட்டதேயென்று பெருமைகொண்டாடவந்தது பெரியவெருமை பேர்பெற்றது போலாமென்க.

இதுநிற்க, வாசுதேவனிடத்தினின்றுஞ் சிவாபிமானியாயப்கொண்டு ஜீவனென்று பேர்பெற்ற ஸங்கர்ஷணவியூகத்துக்கு உற்பத்தி சொல்லியிருப்பதறியாமல சங்கராசாரியர் வைஷ்ணவத்தைக் கண்டித்தாரென்பதை யாரேயாமென்று நமதுவாக்கியன் றழுவந்த வமபுதிகேட்டிருக்கின்றமையை யிங்கிடமாருவாம். “[illegible]” என்றும வசனத்தால் பாஞ்சராத்திர சித்தாந்தியாரைவன் னசங்கர்ஷணனை ஜீவனாகவேபாவிக்கிறாரை மறுக்கிறதாக வெண்ணியகண்டித்தாரிறைத் தவிர சிவமென்னும் பேர்பெற்ற ஸங்கர்ஷணனென்று சங்கராசாரியருடைய அபிப்பிராயமில்லையென்று ஸ்பஷ்டமாயிற்று. மேல்விசாரித்தால ஜீவோற்பத்தியை மறுக்கவே முடிவுபெற்றதாகவினித்தைப் பரிகரித்துக் கொள்ள வகையறியாத வாயபசுபிராயர் சைவசித்தாந்தத்து முற்பத்திகூறு முண்மையாலாணுமேத்துரைணமேறுமென்பதற் கேற பசைவாகமங்களில் ஈசுவரதத்வம, பிரகிருதிதத்வம், புருஷதத்வம், காலதத்வ மித்யாதிகளுக்குற்பத்தி கூறுவதென்னையென்றுசங்கித்தனர். இன்னும், பரமசிவனிடத்தினின்றுஞ் சாந்திருதீதசிவன், சதாசிவன், ஈசுவரன், வித்யாசிவனிவர்களுக் குற்பத்திகூறியதும் பழுதாமென்றனர். அன்றியும், மஹதஹங்காரங்களும், பஞ்சதன்மாத்திரைகளுமாகிய வேழுதத்வங்களுக்கும் மூலமான ஸத்வரஜஸ்தமோமய குணதத்துவத்துக்குங்கா

ரணமான பிரதானமென்று சொல்லப்பட்ட பிரகிருதி தத்வத்துக்குக்கலாதத்துவ மென்னும் பெயரையுடைய தத்துவாந்தரத்தினின்று முற்பத்திகூறியதும் அசங்கத மென்றனர். இப்படியுற்பத்திகள்கூறலா விச்சித்தாந்தம் "అజామేకాం లోహితశుక్లకృష్ణాం బహ్వీం ప్రజాం జనయంతీం సరూపాం, అజో హ్యేకో జుషమాణో౽నుశేతే జహాత్యేనాం భుక్తభోగామజో౽న్యః" என்னுஞ் சுருதிக்கு விருத்தமாமெனவும், இப்படியே மாயாதத்வத்தினின்றுஞ் சிவதத்வத்துக் குற்பத்தி கூறினமையால் அது "నిత్యోనిత్యానాం" என்னுஞ்சுருத்யாதிகளுக்கு விருத்தமாமெனவும், காலதத்துவத்துக்கு மாயாதத்வத்திலுற்பத்தி கூறினமையால் அது "అనాద్యనంతాః" என்றநேகத்யாதி சுருதிகளுக்கு விருத்தமாமெனவும் ஒருஞாமமவரை குலைத்தனர். மேலகாட்டிய (అజామేకాం) என்னும்சுருதி வசனப்படிப் பதிபசுபாசங்களென்னும் பதார்த்தத்திரயங்களும் அநாதிசித்தமாயுள்ளனவாக நிச்சயமாயிற்று. பதார்த்தயமென்றனேதிக்கமு மநாதியுமென்னுஞ் சுருதிவிரோதமாய் நாலாவதொரு பொருளுக்கு அநாதிநித்தியத்வங் கூறுதலசங்கதம். மேற்போந்த பதார்த்தங்கண் மூன்றுமஜனயபதார்த்தங்களும், ஒன்றிலொன்று விஜாதிகங்களுமாம். இவற்றுள் பதிசத்தாயுள்ளது. பாசமஅசத்தாயுள்ளது. பசுசத்தோடு சேர்ந்தவழிசசத்தாயும், அசத்தோடு சேர்ந்தவழிஅசத்தாயு முண்மையில் சத்துமாகாமல் அசத்துமாகாமல் சதசத்தாயுள்ளது. இனிப்பதியாகியசிவன் ஞானக்கிரியாஸ்வரூபனுய்ப் பசுவைஞானக் கிரியைகளாலும், பாசத்தைக்கேவலங்கிரியையாலு மியக்கப்பண்ணுவன். அப்படிபண்ணுங்கால் ஸ்வப்ரயோஜனங்கருதாது பரப்பிரயோஜனத்தையே திருவுள்ளமிசைந்தியற்றும் பரன் ஆணவகேவலத்திற் கிடந்தபசுக்களென்னுமெண்ணிறந்தவுயிர்களையு மவரவர்வினைக்கேற்ப மாயையைத் துணையாகச் சேர்த்து வெளிப்படுத்துவன்.

இதனால், பதியேகமும், பசுபலவும், பாசம்மூன்றுமெனவெளிப்பட்டது. பாசத்தையும் பசுவையுஞ்சேர்க்கவும்பிரிக்கவும்வல்லபதி தானியங்கும்போது தனதுஸ்வசக்தியால் அநந்த மூர்த்திகளாவன். பாசம் அநந்தரூபமாய்ப் பதியாற்காரியப் பாட்டைப்பெறும். பசு பலயோனிகளிற்புக் குழலாநிற்கும். பதியினுடைய வநந்தவடிவங்களை விபூதியென்று வேதங்கூறும். பசுவினுடையவநந்தசநநங்களை வினைப்போகமென்று வேதம்பேசும். பாசத்தினுடைய காரியப்பாடுகளை சிருட்டியென்றுவேதஞ்செப்பும். இவற்றுள், பதியினுடைய வநந்தவடிவங்கள் "சிவஞ்சத்திநாதம் விந்து சதாசிவன்றிகழுமீசன், உவந்தருளுருத்திரன்றான் மாலயனொன்றினொன்றாய்ப், பவந்தருமருவநாலிங்குருவநாலுபயமொன்றாய், நவந்தருபேதமேகநாதனே நடிப்பனென்பர்" என்னும் பிரமாணத்தாற் போதரும். இன்னும், சாந்தியதீதசிவன், சதாசிவன், ஈசுவரன், வித்யாசிவனெனவப்பேதைமகனார் மேற்காட்டிய மூர்த்திகளுமடங்குவர். பசுவினுடைய வநந்தசநநங்கள் (புல்லாகிப் பூடாய்ப்புழுவாய் மரமாகிப், பல்விருகமாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக், கல்லாய் மனிதராய்ப்பேயாய்க்கணங்களாய், வல்லசுரராகி முனிவராய்த்தேவராய்ச், செல்லாஅநின்றவித் தாவரசங்கமத்துள், எல்லாப்பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேனெம்பெருமான்) என்னும் பிரமாணத்தாற்போதரும். இன்னும், மாயாதத்துவத்தினின்றுஞ் சிவதத்துவத்துக் குமபதந்தி கூறப்பட்டதெனவவ்வழிவியார்காட்டியதத்துவமுமடங்கும். இனிப்பாசத்தினுடைய காரியப்பாடுகள் (மாயையிற்காலமோடு நியதிபின்கலாதிதோன்றும், மாயவச்சாலமூன்றுமாக்கியுமளித்தும்போக்கிக், காயமோடுலகுக்கெல்லாங் காரணமாயினப்பண்ணி, நாயகனாணையாலே நடத்திடுஞ் சகத்தையெல்லாம்) என்றதேத்யாதிபிரமாணங்களாற் போதரும். இன்னும், 'பிரகிருதிதத்துவம், புருஷதத்வ மித்யாதிகளுக்குற்பத்திகூறினதென்னையெனவக்கபேதகிராயராசங்கித்த, தத்துவபேதங்களுமடங்கும். இந்தவிசாரவிதத்தால் சத்து, அச

த்து, சதசத்து என்னும்மூன்றனு ளொன்றிலொன்றுக் குற்பத்தியில்லாமையும், தனித்தனி மூன்றுமுற்பத்தி யெய்தாமல் நித்தமாயிருக்கின்றமையுமே பெற்றுவிளங் கலால், மேல்காட்டிய சுருதிகளுக்கு யாண்டும் விருத்த மெய்தாமை வெளிப்பட்டது.

இங்கேபெறப்பட்டபதார்த்தத்திரயங்களில் சிவம் நிர்மலமுடையதாகலின்அதனிடத்தில சமலரூபியாகியவு யிர்க்குற்பத்தி கூறுதலகூடாது. பாசமகேவலம மலமே யாகையால் நிர்மலமாகிய சிவத்திற காரியப்படாது. சிவனுஞ் சீவனுஞ் சித்தாயினும்பினு மலையறிவிக்குஞ் சித்துமறியுஞ் சித்துமாயிருக்குமுண்மையால அறிவிக்குஞ் சித்தாகிய சிவத்திலறியுஞ் சித்தாகியவுயிர்க்குற்பத்தி யுரைத்தலடாது. இன்னும பாசமகேவலஜடமாகையா ல்மேலும்பாசித்துக்களிலதற்குமிடமில்லை. அசித்தாகிய பாசத்தின்காரியமெல்லாமசித்தேயாம. இடையேநின்ற வுயிர்பாசத்தோடு சேர்ந்தவழிப்பந்தத்தையும், பாசத்தி னின்று நீங்கிசிவத்தோடு சேர்ந்தவழி முத்தியையும பெறும. இந்தவுண்மை விசாரத்தால் மேலககலதிமகளு ாமறுக்கவந்தசிவாகம ஸித்தாந்தமனுத்துணையுமபேசி க்கப்பட்டதின்றும. சூத்திரகாரர (ஸூத்ரகாரா:) எனக் கூறவந்ததெல்லாம ஜீவர்களுக்குற்பத்தி கூறக்கூடாதெ னபதொழியவேறில்லை. சிவாகமங்களில்யாண்டுஞ் சீவர் களுக்குற்பத்தி கூறினதேகிடையாது. தத்துவாங்கரங் கட்குற்பத்தி மாயையிலும், அவதாரங்கட்காவிர்ப்பவம் சிவத்திலும வேதத்திற்கூறுமுண்மையால் சிவாகமமும அப்படியேகூறின படியாம். இதனுல் வேதசிவாகமங்கட்க பேதமேசித்தித்திருப்பதறியாது ஜீவனைப்பிரம்ஹத்தினு டைய அம்சமெனவும், ஸங்கர்ஷணதி ஜீவர்கள்விஷ்ணு, வினிடம்பிறந்தார்களெனவும், பிரகிருதிவாசதேவனுக் கபின்னமாயிருப்பதொன்றெனவுங் கூறித்திரியும் பாஞ்

சராத்திரசித்தாந்தமேயன்றோ வேதபாஹ்யமாயிற்று? இனிக், காலம் அநாதியென்று வேதத்திற்சொல்லியதற்குமாறாக மாயையிலதற்குற்பத்தி யென்று சிவாகமஞ் சொல்லுவதென்னையெனின், பதார்த்தத்திரயங்களையே நித்தமுமநாதியுமென்று கூறிய வேதத்தில காலமொன்றையவற்றிற்குவேறானதொருநித்தப்பொருளாகக்கூறுவது அசங்கதமாகையால தந்நிவிர்த்தியைமுன்னர்த்தேடலவேண்டும். காலம், நியதி, கலையாதிகள்தத்தமிலக்கண வேறுபாடுகளோடு காரியப்பாட்டால் வெளியாவதன்முன்னரே மாயையாகிய காரணசமஷ்டியில தனித்தனிவியஷ்டிசூக்ஷமங்களாக விருக்குமுண்மையே அநாதித்வம்பெறுந் தன்மையைககாட்டும. பின்னாவெளியாதலையேயுறபத்திக கிரமத்தில ஆதியென்று வியவஸ்தாரூபத்தால்நாட்டும. இதனுல், வேதாகமங்களினுண்மை விரோதமின்றிககே யினிது சித்தித்தது காண்க.

மேல்விவகாரத்தால் சிவாகமங்களுக்கும், வேதத்துக்கும் பரஸ்பரவிரோதமுணடென்றுகாடடவந்தவம மூதேவியார்க்குபரதி யுணடாகசசெயதனமாகையாற பின்விவகாரத்தையினிப்பேசுவாம. (ఉత్పత్యసంభవాత్) என்னுஞ்சூத்திரத்தால் பாஞ்சராத்திர ஸித்தாந்தத்தைச சஙகராசாரியர் கண்டித்திருப்பதை மறைத்துவிட்டு அவர்தமது மததததையேஸ்தாபித்தாரென்று அநுகூலப்படுத்திககொள்ளமுயலுமப் பஞ்சமசசிரோஷ்டர்க்கினியாம்கொடுப்பது பழஞ்செருப்பேயாம்: சஙகராசாரியர் பாஷ்யம் சைவவிருத்தமாகையால அதுகொண்டேயாம் பின்னும் விவகரிப்பது யுக்தமன்றாகவிடுத்துப் பாஞ்சராத்திரமதத்தையநுசரித்தஇராமாநுஜபாஷ்யஸித்தாந்தவனத்தை ஸ்ரீகண்டாசாரிய பாஷ்யகோடரியால் வெட்டியழித்தவரும் சதுர்த்திகசதப்ரபந்தகர்த்தாவும், பரமபாசுபதாக்ரகணயருமதுவைதாத்வைதவிசிஷ்டாத்வை

தங்களாகப்போலிப் பெயர்தாங்கி யுலகில் பிரஸித்தமா
யுள்ளவேதபாஹ்ய மதங்களைக்கண்டித்து ஸ்வஸித்தாந்த
மாகிய சைவஸ்தாபனஞ்செய்தவருமாய் விளங்கும்ஸ்ரீம
த்அப்பதீக்ஷிதேந்திரரான பரமாசாரிய மூர்த்திகளால்
செய்யப்பட்ட அத்வைதபாஷ்யாக்கினி கொண்டேத
கித்து அவ்வந்நியஜஸித்தாந்தத்தை நிர்மூலமாக்கியுலகத்
திற்குக்ஷேமத்தைச் செய்விக்கவே யெமக்கிப்பிரவிருத்
தியுண்டாயிற்றெனவறிக.

மேலவசனத்தை விகரித்துச சைவமதநிரசன
ஞ்செய்கின்றோ மென்னும் வீணெண்ணங்கொண்டுபுல
ம்பியழிந்த வப்புண்பட்டவாயார் சங்கரபாஷ்யத்தில்
நாராயணனே பரதத்வமென்றும, அவன்விஷயத்திலே
பஞ்சஸம்ஸ்கார பரிகருஹீதராயச சர்வரும் வர்த்திக்
கக்கடவ ரென்றும், பாஞ்சராத்ரத்திற் சொல்லுகிற
வர்த்தமெல்லாஞ்சுருதிஸித்தமானஸத்தியார்த்தங்களெ
ன்றுஞ் சொல்லப்பட்டதாகப் பக்கவரிகளையுங்கூடக்கா
ட்டி யழுதோய்ந்தபின்னர்ச சிவன் கடவுளல்லவென்
றும், அவர் சாவஞ்ஞரென்பதற்குச சுருதிபிரமாணங்
கிடையாமையா லவரால செய்யப்பட்ட சிவாகமம் அ
ஸாமஞ்சஸமென்றும் ஷைபாஷ்யத்திலேதானே பெறப்
பட்டதாகவு மிரதத்தக்கண்ணீர்விட்டனர். சங்கராசாரி
யர் பாஞ்சராத்ர ஸித்தாந்தத்தைத் தமதுபாஷ்யத்
திற்றுபித்தாரெனின், அந்நியஜாசாரியென்னு மிராமநு
ஜன் சங்கரபாஷ்யத்தைக்கண்டிககமுயன்ற தெற்றுக்கு?
பஞ்சஸம்ஸ்காரத்தையும், பாஞ்சராத்திரத்தையு மங்கீ
கரித்த சங்கராசாரியர்க்கும் பட்டைநாமஞ் சாத்திவெ
ந்தப்பெருமாள்கோயிலிலுமேனவைத்துக்கொள்ளவில்
லை? இன்னுமச்சங்கரபாஷ்யமும்வைஷ்ணவபாஷ்யமெ
ன்றுகொள்ளுவதிலென்னதடை? இப்படியாபாசப்பட்டு
ப்போகத்தப்புவிவகாரத்திற்றலையிட்டுழையாடு மத்தாத

ப்பிணக்கோதேலையடித்துக்கொள்ளுவது கஷ்டம்! கஷ்டம்!! இனியவர் செய்த பாஷ்யரீதியாகச் சிவாகமத்திலவர்க்குப்பிரமாணபுத்திவந்ததில்லையென்பதெமககுமுடன்பாடாகையால் அவர்தூற்றுஞ் சைவதூஷணம் நிஸ்புருஷமென்க. வேதத்தில் சிவனைச் சாவஜ்ஞனெனக்கூறவில்லையென வவர் தமதுபாஷ்யத்திற் கூறினனென்பதமாத்திரம் அசங்கதம்! அசஙகதம்!! அப்படிக்கோரொழுத்துமவர்பிரஸ்தாபிக்காதவுண்மையால். (கல்லாதாளுடயங்கழியனருயினின், கொள்ளாரறி வுடையார) என்றபடிச சைவஸித்தாந்த பாஷ்யராகிய சஙகராசாரியா சிவனைச சர்வஜ்ஞனெனக் கூறினும, சாவகாரணனெனக கூறினுமவற்றை யாமஙகீகரியோம்! அஙகீகரியோம!! சிலவிடங்களிற் றழுவுவதெனனையெனின், பிரமாணபுத்தியாறகொள்ளேமாகையா லாணடுங கௌரவமபெறுதொழிக்தமைகாண்க.

இங்ஙனமிற்க, "ఉత్పత్త్యసంభవాత్" என்னுமிவவதிகரணத்துக்கு வியாகியானஞ்செய்கையில் " ఉత్పత్త్యసంభవ వచోనుణివాసుదేవా జ్జీవస్య సిర్గుణజనిహీనా ఏవస్థితాప్రాక్, సంకర్షణాన్న కర్తణంచసంసామ్యవేవాఙ్ఞా నాదిభిశ్చృతిని షేధమస్తస్థయేత్" என்னும் வாக்கியத்தை யுதகரிதது "జన్మా ద్యస్య యతః" என்ற தேத்யாதி சூத்திரங்களில ஜீவனுககு நிாகுணபிரம்ஹத்திலிருந்துற்பததி சொல்லப்பட டிருப்பதால சூத்திரக்காரர் சொல்லிய வுற்பத்தியஸமபவவசனமானது குணிவாசுதேவரிடத்தினின்றுமுற்பத்திகூடாதென்பதேயென்று பரிஷ்கரித்திருக்கின்றனர். பாஞ்சராத்திஸித்தாந்தத்தில் குணிவாசுதேவரிடத்திலிருந்துஜீவனுக்கு ஸங்கர்ஷணுதிருபத்தாலுற்பத்தி சொல்லப்படவிதுவேதபாஷ்ய மென்பதிற்றட்டில்லை. "மஹஸ்மிஹ்" என்னுஞ்சூத்திரத்தாலும்; "మాతస్థితాత్యాహ"

ப்ரஸ்ரூ" என்னுஞ் சுருதியாலும், "ஏஷ்யஸி" என்னும் அபே
தவுபதேசசிரவணத்தாலும் நிர்க்குணவாசுதேவரிடத்தி
லுற்பத்திக்கிடங்கொடாமலதுவே ஜீவனாயுள்ளதாகப
பெருமாறெனினையெனி னதனையிங்கேவிளங்க வுரைப்
பாம். சிவஞானபோதம் இரண்டாஞ்சூத்திரம் (அவையே
தானேயாய்) என்னும் முதலதிகரணத்தில் "உயிர்காயமு
தலியவற்றாற் பிணிக்கப்படுமுடம்பினையு மைம்பொறிமுதலிய க
ருவிகளையுங் கைக்கொண்டுநின்று, சாத்தாகொற்றனென வுடம்பி
ற்கிட்ட பெயராற்பிறரழைத்தவழித் தானெனவென வந்து நிற
றல்காண்டுமன்றே! இருவர்கைகோத்துநின்றவழியுமவரு ளழைக்
கப்பட்டோனேயன்றி யேனையோனென வென்ற வுலகத்தின
மையினவ்வாறன்றி யுடம்பினபெயரானழைத்தவழியுயிரொன் னெ
ன்றதற்குக் காரணம் பிறிதோராற்றாற் பெறப்படாமையின அருத்
தாபத்தியளவையானே யவ்வுயிருடம்பெனத் தானென வேற்று
மையின்றி யபேதமாய நிற்றலபெறப்படும். அதுபோல முதல்வனுயிராக
வினபேதமாயொட்டிநிற்பானும். அவ்வாறொட்டியவழி யுயிரு
யிரே யுடம்புடம்பே யுயிருடம்பாயொழியாதுடம் புயிராகமாட்
டாது. அவ்வாறுயினு முயிருடம்பாயு மதனின்வேறாயுநிற்றும். உட
ம்பங்ஙனமில்லாது. அதுபோல முதல்வன முதல்வனே யுயிருயிரே
முதல்வனுயிராயொழியானுயிர் முதல்வனாகமாட்டாது. அவ்வா
றாயினு முதல்வனுயிராயு மதனின்வேறாயுநிற்பன். உயிரங்ஙன நில
லாது." எனவும், "அவனுளமாகில்லாதுளமவனுமாட்டா, தவனு
ளமாயல்லனுமாமாங்கு. எ - து, ஒன்றுயொன்றனைமக்களுபவங்
காட்டியவாறு., எனவும் போந்த நிருபணத்தால் மேற்
காட்டிய வபேதசுருதிகளின் சத்யார்த்தம்வெளிப்பட
டவாறறிக.

இப்படிப்பொருள் கோடலின்றி அவித்யாகல்பித
நாமரூபவிகாரவுற்பத்தி விலயவசத்தால் விகாரோபஹி
தஜீவனுக்குமுற்பத்திலயங்களுபசரிக்கப்படுமென்றானே
ஸ்ரீசங்கராசாரியர் சித்தாந்தமுந் தலைகாட்டாமலொழி
கதை. அன்றியும், அக்னிகணதிருஷ்டாந்தத்தால் [illegible]
[illegible] ஜீவர்களுக்குற்பத்திகூறுமுபநிஷத் [illegible]

தெறிந்தது. ஸ்புலிங்க ஸ்தானீயனாக ஆத்மாவைக் கொள்ளுங்கால் ஜீவோற்பத்திக் கிடமுண்டாயிற்றே யெனின், ஸ்ருஷ்ட்யநந்தரம் பரமாத்மாவினுடையவியா பகத்தினின்றும் வியாப்தியாயுள்ள ஜீவன்தருவாதிகளை ப்பெற்றுவெளிவந்தமையேயதுவாம். வியாபகவியாப்பி யவியாப்திதர்மங்களை விசாரித்துழி மேலாசங்கை நசிக் கையால் அக்னிகண திருஷ்டாந்தத்தால் ஜீவோற் பத்திக்கிடஞ் செய்வது அவைதிகமெனவறிக. ஆயின், சுருதி ஸூத்திரங்களில் பரமாத்மாவி னுடைய நாவி லொருகூறு ஜீவனுயுள்ளதெனக் கூறுவதென்னையெ னின், அதுவுங்கிரஹண தோஷமேயாம். பரமாத்மாவி னகண்ட வியாபகத்தில நாவிலொருகூறிலெண்ணிறந்த வுயிர்களுமடங்கியிருந்து வெளிப்படுகின்றனவென்பதே யதன்கருத்தொழிய நாவிலொருகூறு ஜீவர்களாகக்காரி ப்பட்டதென்பது சர்வாபத்தமாம. பரமாத்மா ஜீவனாகத் திரியவும், திரிந்து அவஸ்தைகளான் மொத்துண்டலையவும், பின்னர்ப்பரமாத்மாவாகவேயாயவிடவு மாவசிக மும், நியாயமுமுண்டாகாமையால் நிர்மலதவாத்யநந்த தர்மங்களையுடைய பரமாத்வினிடத்தில மலபத்தாதி ஹேயதர்மஸஹித ஜீவோற்பத்தியை யபேக்ஷித்தல் சர் வாசங்கதமென்க. அடுக்குப பாத்திரங்க ளொன்றி லொன்றடங்கியிருந் தெடுக்கவருங்காலெபபடி யொன் றிலொன்றுக்குற்பத்திகூற விசையாதோ வஃதேயிதற் குப்போந்ததிதரிசனமாம். ஜீவோற்பத்தியைக் கூறுஞ் சுருத்தியபிப்பிராயமினைத்தென வெளிப்பட்டமையா லினியுலகமுண்டாவதற்குப் பிரம்ஹத்தையபின்னநிமி த்தோபாதானமாகக்கூறு மசங்கத்த்தையுமகலும் படிச் செய்வாம். "[Telugu-script quotation]" என்னுமதி காணத்திலும் "[Telugu-script quotation]" என்னுமதி காணத்திலும் "[Telugu-script quotation]" என்னுமித் தியாதிஸ்தலங்களிலும் பின்னநிமித்தோபாதானகாரண

வாதத்தையும், அபின்னநிமித்தோபாதான காரணவாத
த்யுக்தீக்ஷிதமூர்த்திகள் பிரதிஷ்டாபனஞ் செய்திருக்கின்
றனர். பின்னநிமித்தோபாதானவாதம் மேல் ஜீவோற்ப
த்தி நிரஸநவியவஸ்தையால் வெளிப்பட்ட தன்றியும்,
(காரியகாரணங்கண் முதறுனிமித்தங்கண்டாம், பாரின்மண்டி
ரிகைபண்ணு மவன்முதறுனி நிமித்தம், தேரின்மண்மாயையாகத்
திரிகைதன்சததிபாக, வாரியன்குலாலனுய்நின்ருக்குவனுநின்மெ
ல்லாம) என்னுந் திருவாக்குண்மையானு நிலையுதலமை
யும். அபின்னநிமித்தோபோதானகாரணவாதத்தை ய
டிக்கின்றேமென்ருரம்பித்துத் தீக்ஷிதாவர்கட்குப் பின்
னவாதத்துடன் அபின்னவாதமுமங்கீகாரமென்றதெதன்
னையெனின், குளிர்ந்தபூமியில வித்தொன்றை யிட்ட
போது அதினின்று மங்குரம்வெளியாமாறு சத்திமா
ருகிய பரசிவபூமியில் மாயையாகிய வித்தினின்று மங்கு
ரமபோன்ற வுலகுதிககுமென்பது ஸ்வதஸ்ஸித்தம். பூ
மியினின்றும்அங்குரம் வெளிவந்தமையினங்குரத்துக்க
பின்னநிமித்தோபாதானம்பூமியோாயிட்டு.பூமியில்அத
றகுவேருகியவித்தில்வழியங்குரந் தோன்ருமையால் அ
ங்குரத்துககு விதேயபின்னோபாதானமாகிப் பூமியிற
கொண்டவபின்ன நிமிததோபாதான காரணவாதஙசித்
தது. இந்தத்திருஷ்டாந்த நிரூபகத்தால ஜகத்துக்குக்
கேவலம் அபின்னநிமித் தோபாதனை கூறுமவிவேகி
கள் கூற்றுமடியோடே சாய்ந்தது. மேலபிப்பிராய
கிரஹணமின்றி வேதத்தில் கேவலம் அபின்ன நிமி
ததோபாதானமே கூறப்பட்ட தென்னுந் துர்வாதம்
பறந்தொழிந்தமையால் வேதத்திற்கூறியபடி ஜகத்துக்
குபாதானம் மாயையெனவும், பிரம்ஹமெனவுஞ் சி
வாகமங்களுங் கூறிவரு நுட்பமறியாமல் சிவாகமம் கே
வலம் பின்னவாதங் கூறுகின்றது என்று விபரீதம்பே
சித்திரியு மவ்விபசாரிமகனுர்க் கின்னும் விளக்கவுரை
ப்பாம். அங்குரம் வித்திலுண்டாயிற் றென்றுலும. பூமி

பிறுண்டாயிற்றென்றாலுமெப்படிச்சாமஞ்சஸமோ,வப்
படியே யுலகம் மாயையிலுண்டாயிற்றென்றாலும், பிர
மத்திலுண்டாயிற்றென்றாலு நிலையுதல் பெறும. இரண
டுக்கும் பொருள் வேறுபாடுள்ளபடியேயன்றோ சித்தா
யுள்ளசிவத்தையுமசித்தாயுள்ள வுலகத்தையு மோகசி
யுண்மைகோடல் பெறும். இவ்வுண்மையுணர்ந்த பெரி
யோர் (உலகவனுருவிற றோன்றி யொடுங்கிடும்) எனவும,
(உயிரவையொடுங்கிபபினறு முத்பபதெனறவனபால்) எனவுங
கூறியிருப்பதுஞ் சான்றும. இனனும, உலகவனுருவிற
றேன்றியொடுங்குமென வாதுளாக மததிறகூறியதுமே
சாலும். இந்தவிசாரததால, அபின்னநிமித்தோபாதான
வாத மெளபசாரிகமாய வேதஙகூறு முண்மையையே
பாஷ்யகாராதிகளவிரிததோதியபடியாம். அனறெனில்,
"నాత్మా శ్రుతేర్నిత్యత్వాచ్చ తాభ్యః" என்றதேதயாதி ஸ்தலஙக
ளில் ஜீவோற்பத்தியை நிஷேதிததிருபபது விரோதிக
கும். இதுநிற்க, "అథాతో బ్రహ్మజిజ్ఞాసా-జన్మాద్యస్య యతః-శాస్త్రయో
నిత్వాత్" என்னும் மூன்றுசூத்திரஙகளில முதல சூததிரம
பிரமேயவிஷய மாயிறறு. மூன்றுவதுசூததிரமபிராமண
விஷயமாயிறறு. பிரமேய பிராமணஙகளொழியவே பிர
மாத்ருவுக்கிடம் வேண்டுகையா லதுவே மதயசூத்ரமா
கியவிரண்டாவது சூத்திரமாயிற்று. ஜந்மாதிஸூததிரத
தில்(అస్య)எனவாறுவது வேறறுமையுள்ள சபததுக்கு
ஜீவபரத்துவமே ஸ்தாபிககப்பட்டிருக்கின்றது. இன்
னுஞ்சீவனுடைய தன்மையை விரிக்கில், "చరాచరవ్యపా
శ్రయస్తు స్యాత్తద్వ్యపదేశో భాక్తస్తద్భావభావిత్వాత్" என்னும் ஸ்த
லத்தில் ஜநநமரணவிவகாரங்கள் தேகத்துக்கேயன்றிச
சீவனுக்கில்லை யென்றுசொல்லிய படியாலும், "అసంతతే
ర్వ్యతికరః" என்னும் வசனப்படித்தேகத்திலுத்தரோ
த்தரசந்ததி யுண்டாவதுபோற் றன்னிட முண்டாகா
மையாலும், மோக்ஷத்திலுமவிநாசியாயிருப்பதாலுஞ்

சிவனுக்குற்பத்தி ஸம்பவங்கள்கூடவே கூடாது; இவ்வண்
மையால் ([illegible]) என்னுஞ்சுருதியும் பரமதே
வையே காட்டவெழுந்ததாயிற்று. பிரமேயத்தினம்ச
மாகப் பிரமாத்ருவைக்கொண்டு குறைத்துக்கேவலம்,
அபின்னநிமித்தோபாதானவாதத்தாலழாங்கிற்கு ஸ்ரீரா
மாநுஜபாஷ்யாவலம்பகரேயன்றோ வேதபாஹ்யாயின
ரென்பது மேல்விசாரத்தால் நிர்மாணிக்கப்பட்டது?
இப்படிப்பட்ட ஸித்தாந்தங்களைவர்ணிப்பதிலெப்பிரயத்த
ம்வளருமென்றே யிவ்வளவில் விடுத்தாம். இன்னஸத்தி
யர்த்தங்களையெல்லா மறியும்புண்ணியமின்றிச சிவாக
மங்களை வேதபாஹ்யம், வேதபாஹ்யமென்றுகூபமண்டூக
த்தைப்போற்கத்திநிந்தைசெய்துவருமக்குடிகேடர்பெ
ருவஞ்சனைகள் கேடுண்டுபோக வின்னுஞ்சிலநியாயங்க
ளெடுத்திசைப்பாம். சைவாகமமானது ஊர்த்துவஸ்
ரோதஸ்ஸு எனவும், அதஸ்ரோதஸ்ஸு எனவுமிரண்
டாகப்பிரிந்து முதலாவது வேதாவிருத்தமும், இரண்
டாவது வேதவிருத்தமுமாய் விளங்குமென்று சூதசம
ஹிதையிற் படிக்கப்பட்ட படியால் அதஸ்ரோதஸ்ஸு
என்னும் வாமபாசுபதத்தைக்கழித்தேயன்றோ "[illegible]" என்று ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரும் பிரஸ்தாபித்து ஊர்
த்துவஸ்ரோதஸ்ஸையே பிரதிஷ்டாபனஞ் செய்தனர்?
இதனால், தக்ஷிணபாசுபதமாகிய சைவஸித்தாந்தம் வைதி
கமும், சிஷ்டஜனபரிக்ருஹீதமுமாகுந்தன்மையுண்மை
யால், பாஞ்சராத்திரவைகானசமென விரண்டாகப்பிரிந்
து முழுதும் ஹேயமாகிக் கர்மபக்தியோகஞானங்களெ
ன்னு நான்குசாதன விஷயங்களிலும்வேதவிருத்தத்தை
யே பயக்கும் வைஷ்ணவசித்தாந்தமேயன்றோ அமு
முக்ஷுஜனப்பிராப்யபதமாகத்தக்கது? "[illegible]" என்னும்வசனமானது பாஞ்ச
ராத்திரவைகானசர்களென்னுஞ் சகல வைஷ்ணவர

ஷையும் பொதுவானே பிடித்துக்கொண்டமையால் "[illegible]"எனவப்பேதையார்காட்டிய வசனத்துக்கு வாமபாகபதத்தை யாமொப்புக்கொடுத்தது போல், வேறுவிதத்தால் பரிகாரந்தேடிக்கொள்ள வழியில்லை. (శబ్దమద్రాంశితం)என்பதை வேறொருவர்மேற்போட்டுவிட்டுத் தப்பித்துக்கொளளக்கூடாமையால் வாமபாகபிதாசகாரிஷ்டமாகிய சூலடமருகசின்னதாரணங்களைப்போலவே சக்கிராங்கனவைபவமும் பரித்யாகமேபெறும். இதன்ல சூடுண்டு திரியும் பட்டிமாடுகளாகிய பாஞ்சராத்திரிகள்தம்மைவைதிகரொன்ப் பிரமைகாட்டித்திரிவதுசெல்லாது! செல்லாது!!

இதுநிற்க,"నారాయణాద్రుద్రోజాయతే" என்னுஞ்சுருதியால்நாராயணனுக்கே பரத்துவம சித்திததுஎன வக்கபோதிராயாமகிமைபாராட்டினர். இது, (లలాటాద్రుద్రోజాయతే)எனவும், (వసుదేవాత్కృష్ణోజాయతే) எனவுங்கூறவருமம மாத்திரத்திலொழியுமென்க. இதனுண்மையைஸ்ரீசுந்தர சிவாசாரியசுவாமிகள் செவ்வனேதமது முதற்பாகத்தில விளக்கியிருத்தலேபோதும். இன்னும், "అంతర్బహిశ్చతత్సర్వం వ్యాప్యనారాయణస్థితః" என்னும்வாக்கியததால்நாராயணருககேயுள்ளும் வெளியும்வியாபகம் சித்தித்தமையாலவரே பரத்துவமென்றறியததக்க தென்றனர். (యోవేదాదౌస్వరఃప్రోక్తో వేదాంతేచప్రతిష్ఠితః। తస్యప్రకృతిలీనస్యయఃపరస్సమహేశ్వరః) என்னுஞ்சுருதியைப் பார்த்தாலவரஹங்காரமடங்கும்! அடங்கும்!! பிரகிருதியில் பற்றினவாபுருஷராகியநாராயணரென்பதை(వాసుదేవఃపరఃప్రకృతిః) என்னுஞ்சுருதிவசனங்காட்டுகையாலும், "[illegible]ప్రకృత్యవచ్ఛిన్నతయాపురుషత్వంపునశ్చ சு" என்னும்ஸரஸ்வதீரஹஸ்யோபநிஷத்வசன பரி[illegible]யாலும் (యఃపరస్సమహేశ్వరః) என்னு முன்[illegible] நாராயணபரமாயுள்ளவர் பரம்சிவனே யெ

ன்பது ஆக்ஷேபமின்றி ஸித்தித்தது. ஆயின், பிரகிருதி யினருக்கு வியாபகங்கூறுவது அசப்யமெனின், ஜகத் தையபேக்ஷித்து அவர்வியாபகர்தாமாறென்க. ஜடமா யுள்ள ஆகாசத்துக்குமே யன்றோ யுள்ளும்வெளியும் வியாபகங் காணப்படுகின்றது? அங்ஙனமாக, இதம்ச ரான நாராயணருக்கு வியாபகத்வம ஸித்தியாதென்பது யாண்டமையும்? அவருக்குப்பரரான சதாசிவமூர்த்தி யைசசாட்சாசசிந்மாத்திரனென்னுமிதரசுருதியையுமீண் டுதகரிப்பாம. "త్రిషు ధామసు యద్భోజ్యం భోక్తా భోగశ్చ యద్భవేత్। తేభ్యో విలక్షణస్సాక్షీ చిన్మాత్రోహం సదాశివః" என்னும் வசனத்தா ல் ஜாக்கிரமுதலான மூன்றுஸ்தானங்களிலு மெதுபுஜிக் கத்தக்கதோ, எவன் புஜிககிறவனோ, எதுபோகமோ, அவைகளுக்கு விலடசணமும், சாட்சியும், சிந்மாத்திர முமான நான்சதாசிவன் என வெளிப்பட்ட தன்றியும், "శివమద్వైతం శాంతం చతుర్థం మన్యంతే" என்னும்வசனத்தால் சிவ னே அத்வைதரும், சாந்தரும், துரியருமாகப்பெரியோ ர்களறிகின்றனர் எனவும், "శివ ఏకో ధ్యేయశ్శివంకరస్సర్వమన్యత్పరిత్యజ్య" என்னும் வசனத்தால் அன்னியமாயுள்ள சகல மானவற்றயுந்தள்ளிவிடடுச்சிவமென்னுந்தன்மையான் ம ங்களத்தைசசெய்கின்றசிவபெருமா னொருவரேதியான ஞ்செய்யத்தக்கவர்எனவும்பெறப்படடது. இந்தவாக்கி ய விதங்களால் நாராயணர் தன்மையும், அவருக்குப் பரரான சிவபெருமானுண்மையும் பரிபாகிகள் கண்டு ணராமற்போகார்.

இனி, "క్షరంప్రధానమమృతాక్షరం హరః క్షరాత్మానావీశతే దేవ ఏకః" என்னும்வாக்கியத்தில் ஹரசப்தத்துக்குப் பரம சிவனென்று பொருள்கொண்டு சிவலிங்கையிலப்பாருச ராத்திரபுமான் புத்திசெய்திருக்கின்றனர். உ[illegible] த்தை யோசிக்கில் க்ஷரமானது ஸாங்கியருடைய [illegible] பட்டபிரதானம். அமிருதமான அக்ஷரமானது [illegible]

ன்னும் புருஷன். இரண்டுக்கு மொருதேவனீசனுகிரு னென்னுமிதில் (ஈசு) என்னுஞ்சப்தந்தானே சிவபரமா குமேதவிர வேறொன்றுமாகாது. புருஷபரியாயமான ஹரசப்தம் மேலிடத்தினிரூபித்தபடி நாராயணபரமா மாகுமேதவிர வேறில்லை. அல்லது திரிமூர்த்தியந்தர்ப் பூதரான வுருத்திரவாசகமாவதிலுங்கேடின்றித் திரிமூர் த்தியுத்தீர்ணரான மஹாதேவரிடத்தின்மாத்திரம் அதை ப்பிரகிருதோபயுக்தமாகச சமர்த்திப்பதுகூடாது. இன் னும் விரிப்பிற்பெருகும.

இங்ஙனநிற்க, "ఏతావంతో వై పశవః ద్విపాదశ్చ చతుష్పాదశ్చ" என்னுஞ்சுருதியால் சகலசேதனங்களையும் பசுக்களெ ன்றுசொல்வது கூடாதெனவும், மாடு, குதிரையிவைக ளொழிந்த மற்றவையெல்லாம் பசுக்களல்ல வெனவும், மேல்சுருதியால் இருகால், நாற்கால்ஜீவன்களே பெறப படுகையால் பாம்பு, வண்டு, சிலந்தி, செய்யான்முதலிய காலில்லாதனவும், அறுகால், எண்கால், பலகாலுடை யனவுமாகிய ஜீவன்கள பசுவாதலின்றி யொந்தனவெவ வும, (இது பசுசப்தம் யாகாதிகளுக்குபயுக்தமான ரூபசுவையும், ஆடுமுதலான நாற்கால் பசுவையுமேகாட்டுகிறதெனபதே பெறப பட்டும்) எனவுமப்பரம பாஷண்டியார் பிரசங்கித்தனர். சிவாகமசங்கேதிதமாகிய பசுசப்தமானது வைதிகமாகா தென்றுதாபிக்கவந்த வத்தடியாம்பிள்ளையார் நாலுகா லுடையனவாகிய மாடுகுதிரைக ளொழிந்தவை பசுக்க ளாக மாட்டாவென்று சொல்லத்துணிவதன்முன்னர் முதற்சுருதியில் நாலுகாலுடையனவோடு இரண்டுகா லுடையனவும் பசுக்களாகுமென்று பெறப்பட்டதற்கு என்னசமாதானந் தேடிக்கொண்டனர்? இவ்வளவுசண் டைக்கதனமாய்த் தலையிடறிப்போகவந்த தென்னபுது ம்மேல்சுருதியிற்பெறப்பட்டவிருகால்நாற்கால் ஜீவ னவ்வேயன்றிக்காலில்லாதனவும், அறுகால், எண்கால்,

பலகாலுடையனவுமாகியஜீவன்களனைத்தும் பசுக்களல்லவென்றுசுருதியிற்சொல்லப்பட்டாலொழியவப்பெரும்பேதையார்கூற்றுப்பெருமைபெறுதென்க. (బ్రహ్మాద్యం స్తంబ పర్యన్తాః పశవో భద్రాస్యమహేశ్వరః। తే శైరద్దాః పదైః కార్యం కారయత్యయం" என்னும் ஆதித்யபுராண வசனத்தால் பதியாகியமஹேசுவரர் பிரம்ஹாதிஸ்தம்ப பரியந்தங்களாகியபசுக்களை மலமாயாதி பாசங்களாற்கட்டிக் காரியங்களைச் செய்விக்கின்றார் என்று பெறப்படுகையால் பசுவர்க்கமிவையென்று வெளிப்பட்டது. மேல்வசனத்தால் ஸ்தம்பமீறுகப் பசுக்கள் வெளிப்படலால் காலில்லாதனவும், அறுகால், எண்காலுடையனவுமாகிய ஜீவன்கள்பசுவாகாவென்னும் பாறுளைபறந்தது! பறந்தது!! இன்னும், மாடுகுதிரைகளொழிந்தமற்றவை பசுக்களாகாவென்றுகூறியதை மறந்து யாகங்களுக் குபயுக்தமானநரபசுவையும், ஆடுமுதலான நாறகாற பசுவையுமேகாட்டுகிறதெனறுடனேபிதற்றியதென்னமடமை? மாடுகுதிரையிரண்டையுமேபசுககளெனத்தாபிக்கவெழுந்து தம்மையறியாமலேயவற்றேடுநரரையும், ஆட்டையும் பசுக்களெனவங்கீகரித்தனராகையால் அவர் தொடுக்கவந்தவீண்வழக்குத் தோல்வியடைந்ததென்க. இதனால், மேற்போந்த சுருதிவாக்கியத்தைக்கொண்டே சிவாகமஸங்கேதப்படியே சர்வசேதனங்களும் பசுக்களென்று சொல்லப்படு மென்பதே நாட்டப்பட்டது.

இனி, "తస్మాద్రుద్రః పశూనామధిపతిః" என்னுஞ்சுருதியால் ஸ்ரீருத்ரமூர்த்திக்கு ஸர்வசேதனபசுபதித்வஞ்சித்தியாதென்வும், திரிபுரதகனஞ் செய்யவேண்டிச் சிவனைத்தேவர்கள் கேட்டுக்கொண்ட போது சிவன் அவாகளைக்கூலி கேட்டனரெனவும், அதற்கவர்களும்க்குவேணடியகூலியைக் கேளுமென்றவுளவில் உலகத[illegible] ஞாரங்களுக்கெல்லா மென்னையே கட்வளு[illegible]

ருக்க வைதிகமான ஹிம்ஸைகளின் மாத்திர மென்னை யொழியப்பசுஹிம்ஸை செய்யாநிற்பது என்னையெனப் பிரசம்ஸித்து அதனையுமெனக்கே கொடுத்துவிடவேண் டியதொன்றே நான்விரும்புங் கூலியென்று பெற்றுக் கொண்டனரெனவும், அதனால் யாகங்களிற்கொல்லப்ப டும்பசுக்களுக்கும் யஜமானனாய்விட்டானுருத்திரனென் பதைப்பேயன்றோ மேல்சுருதி வாக்கியங்காட்டுகிறதென வும் பேரிழவெடுத்தனர்.

சிவபெருமான் திரிபுரதகனஞ்செய்கையில் அவர்தி ருக்கரத்தில்நாராயணர் அம்பாகச்சமைந்தபடியையூகிக் கில அம்பு அசேதனமாயுள்ளதொருபொருளும், அதை யெய்பவர் சேதனருமாகிய வுண்மைவெளிப்படும். அ சேதனமாகிய அம்பானது எய்யும்வாகையினின்றும்தன் றால் அசையவுஞ் சத்தியற்றுக் கிடக்குமே லன்னஜடத் வப்பிரகாசரூபஹிதமாகிய அம்புவடிவமாகிய விஷ்ணு வைச்சர்வசேதனசேதனங்களையுமசைக்கின்றவருமசை ப்பிக்கின்றவருமாகிய சிவபெருமானோடு சமானதிகங்க ளால் பரதத்துவப்பொருளென்றுநாட்ட முயலுவது என்னபேதமை? பசுக்கள் பாசத்தைநோக்கச் சேதன மும், பதியைநோக்க வசேதனருமா மென்னுமுண்மை யைச் சேதனராகிய நாராயணர்பதியாகிய மஹேசுவரர் கையிலம்பாகி யசேதனமாகிக் கிடந்தமையே சாட்சிகூ றும். விஷ்ணுவுக்கே யிந்தக்கதி வருமாயினேனைய பிர மனாதியர் தன்மையை யாம் பேசவேண்டியதின்றாம். சிவபெருமான் இரதிகரும், நியாமகருமாவதறியாது அவ ரிச்சைவழியியங்கற்பாலரும், இயங்கற்பாலனவுமாகிய சாரதியாகிய பிரமனையும், நாரியாகியசேஷனையும், குதி ரைகளாகிய வேதங்களையும், இரதமாகிய பூமியையும், [illegible]மேருவையும், பாணமாகிய விஷ்ணுவையு [illegible]சத்திலவ்சோர்செரம்யாதிகங்களுடையவரும்,

உடையனவுமாகக் கூறவில்லையும்? இவர்களைச்சிவபெரு
மான் திரிபுரதகனஞ் செய்வதற்குக் கூலி கேட்டனெ
ன்பது எங்கேபெறப்பட்டது? திரிபுராதிகளைஜெ
யிக்க மாட்டாமல் விஷ்ணுவாதி சேதனர்கள் பட்ட
பாட்டைப்பாரதாதிகளிற் பரக்கக் காணலாமே! ஆயி
ன் வேதத்தில் பசுபதியென்னும் வார்த்தைத்தேவர்கள்
சிவனுக்குக் கொடுத்தாகவென்று மாசங்கையுண்டே
யெனின், விஷ்ணுவாதி சமஸ்ததேவர்களும் சிவபெரு
மானைத் திரிபுராதிகளுககளுசிச சரண்மடைந்த காலயி
ல் அதுவே தக்கசமயமெனக்கொண்டு சிவபெருமான்
அவர்களைநோக்கி (స్వతస్సిద్ధం పశుత్వాని యుష్మాకం పశుతాపి చ)
என்னும் வசனத்தால் (ஹே விஷ்ணுவாதிகளே!) எனக்
குப் பசுபதித்வம் ஸ்வபாவமும், உங்களுக்குப்பசுத்வம்
ஸ்வபாவமுமாகுமென்றுகூறி நீங்கள்ஸ்வதந்திரஹீனரா
கிய பசுக்களென்பதை யின்று வெளிப்படுத்தாவின்றி
ர. பசுககளாகியவுஙகளுக்குப பதேபதே அஹங்காரமே
லீட்டால் நானேபதி நானேபதி யென்னும் விபரீதஞ்
சனித்துநீங்களழியவருவதுஞசகசமாகையாலன்னஸ்வ
தந்திரதமை யிநத வவசரத்தில் நீவிரடங்கலு மெமக்கு
அர்பபணமபுண்ணி விட்டாலன்றி நீங்கள் பிழைக்கமா
டீர்கள் என்றுபேசினர். அப்போது சமஸ்தமானபே
ரும் ஹேபசுபதி! எங்களைக்காத்தருளும் என்று முறை
யிட்டு ஒரேபடித்தாய்ச் சிவபெருமானுக்குப் பசுபதி
த்வத்தையும், தங்களுக்குப் பசுவத்தையு மொபபுக்
கொண்டனர். பதிகளல்லாத தங்களைப் பதிகளென்று
தனித்தனி யொவ்வொருவருங் கொண்டிருந்த ஸ்வதந்
திரத்தையேயன்றோ வந்தவவசரத்திலுள்ளபடியே ஆதி
யாகிய சிவனிடம் விஷ்ணுவாதிபசுக்கள் அர்ப்பணம

பிரமாணத்தாற்போதரும். எல்லாமர்ப்பணஞ் செய்த பின்னருமிடருறக் கூட்டலென்றது தற்போதசேடமிருத்தலுமொழிய வேண்டியென்க. இப்படியேயன்றோ தேவாகள் பசுபதித்வத்தைச சிவனுக்கர்ப்பணஞ் செய்து விட்டதற்கேறபத் தங்கள்பசுத்வ தாமத்தையே பிரகாசப்படுத்திக் கொள்ளுவதாகத் தமக்கென வொருசேட்டையுமின்றியொழிந்த பாணம், தநுஸ்ஸு, சாரதி, நாரி முதலிய ரதாங்கங்களாகச சமைக்கபபட்ட பின்னருஞ் சேடித்திருந்தவன்றோ் தறபோத நிவிருத்தியைநாடி யபபடிசசமைநதவைரா லொருபிரயோசனமுந் தமககுவேண்டாமையைககாட்டுவாராகிச சிரிபபுமாத்திரத்தாலத் திரிபுரங்களைத்தகிநதுவிட்டு அநதரதசந்நாஹுதனதயுங் கெடுத்துவிட்டனா? சிவபெருமான் இரதிகரானமையால பசுபதித்வமும், விஷ்ணுவாதிகளபாணமும், சாரதியுமே முதலாகச சமைநதமையால் பசுதவபாசதவஙகளுமே சிதநித்தது. இதைமாறறியெவ்வித விநதிரஜாலம்பகாநதாலுமென்னை? வேதமிருநதலூரில குடியிருநதறியாத வெறித்தாதருககன்றி யவைவயென்னயோாககுப் பிரயோஜனமாகாது! ஆகாது!!

இதைவிட்டு யாகஙகளில கொலலபபடுகிற பசுககளுக்கும எஜமானனாகிற வரதனதைபபெறறுக்கொண்டமையால் பசுபதியென்னும பெயரைச சிவபெருமான தாங்கினரென்பது சர்வாவைதிகமெனக. அதவாகொண்டபோதும், விஷ்ணுவைப்பசுவாககககொண்டு தேவாகள் சிவப்பிரீதியாக யாகஞ்செய்தாாகளென்னுஞ் சுருதியால் யாகத்தில் கொல்லபபட்ட விஷ்ணுவாகிய பசுவுக்குமேயன்றோவவர்பதியாயினர்? பாசுபதோபநிஷத்தில், "స్వత్వోవః పశుపతిస్సాక్షీ సర్వస్య సర్వదా సర్వేషాంతు మనస్తేన ప్రేరితం నియమేన తు" என்னும் வாக்கியத்தால் சிவபெருமான் தாமே பசுபதியாயும், ஸர்வத்துக்கும் ஸாக்ஷியாயுமிரு

க்கின்றனர். சகலருடைய மனதும் அவராலேயே நிய மமாக வெங்கு மேவப்படுகின்றது என்று பெறப்பட்டது. இன்னும், "బ్రహ్మాద్యాః విష్ణుసురేన్ద్రాద్యాః సర్వేదేవాః పశవః స్మృతాః। తేషాంపతిత్వాద్దేవేశశ్శివః పశుపతిస్స్మృతః" என்னும் ஆதித்யபுராண வசனத்தால் பிரம்ஹா, விஷ்ணு, இந்திரன் முதலான சமஸ்தமானபேரும் பசுக்களெனவும், தேவதேவராகிய பரமேசுவரரொருவர்தாமே பதியெனவும் நிச்சயிக்கப்பட்டது. இப்படி விஷ்ணுப்பிரம்ஹாதிகளே பசுக்களென்னு முண்மை வெளியாவதறியாது பசுசப்தம சர்வசேதன சாமானியமாதல் கூடாதெனவும், சிவபெருமான் சர்வசேதனபதியாகாரெனவும் ஆருமில்லாததூரில் அசுவமேதஞ்செய்வது எங்ஙனந்தலையெடுக்கும்? மேலசுருதியாலும், புராணவசனத்தாலும் பசுபதியான சிவபெருமானைச் சர்வசாக்ஷியாகச் சொல்லியிருத்தலறியாது ஜீவைகதேசபதித்வத்தையே "ఈశాద్రుద్రః పశూనామధిపః" என்னுஞ்சுருதிகாட்டிறதென்று பிதற்றிய சோம்பேறிவாதஞ் சோர்ந்துவிட்டதெனக. ஆத்மாதிகளுக்கு மாத்திரம பதியாயுள்ளவர் தங்களவதாரமாகிய கிருஷ்ணரொருவரே யென்றறிந்தடங்கக் கடவராக.

இதுநிற்க, "జ్ఞాత్వాదేవం సర్వపాశాపహానిః" என்னுஞ்சுருதியாற்பெறப்பட்ட பாசசப்தம சிவாகமஸங்கேதிதபாசத்திற்பொருளாகாதெனவும், "జ్ఞానర్ధ్ధనాధ్యాస్తాత్వాశింవ హాతిపంతిత:" என்னுஞ்சுருதியில் பக்தியோகத்தால் பாசவிச்சேதஞ் சொல்லுகையால அந்தப்பாசம் ஸம்ஸாரபாச மாகுமன்றிக் குண்டமண்டல பூர்விகையாகிய ஹௌத்திரியால் தகிக்கப்படுகிற சிவாகமஸங்கேதிதமாகிய மலமாயாகர்மபாசமாகாதெனவும், ஞானயோகத்தாற்கழியுமென்ற வைதிகசங்கேதித பாசத்தைச் சிவாகமசங்கேதித பாசமென்றகாலையில் தீக்ஷையால் பாசங் [illegible]மென்ற சிவாகமத்துக்குப் பங்கமுண்டாகிறதென

வும் பரிந்துபரிந்தழுதார். மேல்காட்டியமுதல்சுருதியில் (சர்வபாசாபஹாரி:) என்றுசர்வசப்தமிருத்தலால் அப் பேதைமகனார் காட்டியபடி ஸம்ஸாரபாசமெனக் கொண்டகாலத்துஞ்சிவாகமஸங்கேதிதபாசம்சிதைந்திலது. வைதிகர்தாமென்னை, அஞ்ஞானமென்றும், காமாதிஹ்ருதயக்ரந்தியென்றும, அவிவேகாதிகளென்றும் பாசத்தை யநேகப்பிரகாரமாய்ச்சொல்லுகையால் மலமாயாகர்மசங்கேதித பாசம் மாட்சியே பெற்றது. ஸம்ஸாரபாசமென்றழைவந்தவச சண்டிமகனார்க்கு அதுகாரியபாசமாகக்கொள்ளவருகையில காரணபாசமொன்று தீதற்குமுன்னரோ விரும்பவருகையா லக்காரணத்தைப் பாசமென்னுமபரிபாஷையால்வேதங்கூறுதென்பது விதண்டாவாதமெனக, ஸர்வமென்னுஞ் சொல்லால காரணகாரியங்களெல்லா மென்பதேயன்றோ மேலோர்கொள்ளாநிற்பர்? பாசவிச்சேதம் தீக்ஷையாலன்றியுண்டாகாதென்னுஞ்சிவாகமஸித்தாந்தம் மேலிரண்டாவது சுருதியாற் கெடுமெனவுரைத்தவக் கேடுகெட்டகழுதைராயர்க்குஎவ் வளவென்றுநான் புத்திசொல்லலாம்? "பலவிதமாசான் மோசனத்தானம்பணமுமேபடி நயன ஸ்பரிசவாசகமானதமு, மலகில்சாத்திரயோகா மௌனதிகாதியரேமுளவவ்வதினௌத்திரியிரண்டுதிறமா, மிலஞானக்கிரியை யெனஞானமனதாலியற்றுவஅக்கிரியையெழுகுண்ட மண்டலாதி, நிலைவிட்டுசெய்தல் கிரியாவதிதானின்றாகிர்ப்பீஜசபீஜமெனவிரண்டாகிகழும்." என்னுமிந்தவசனத்தால்பாசமோசனமுண்டாகும்வகைகருத்தீக்ஷாபேதமநேகபிரகாரமாயிருக்குமெனவும், அவை நயனதீக்ஷை, ஸ்பரிசதீக்ஷை, வாசகதீக்ஷை, மானசதீக்ஷை, சாஸ்திரதீக்ஷை, யோகதீக்ஷை, ஔத்திரிதீக்ஷை முதலநேகமாயிருக்குமெனவும், அவற்றுள், ஞானதீக்ஷை, கிரியாதீக்ஷையெனவிரண்டாகவௌத்திரிபெறப்படுமெனவும், மனத்தாற்செய்யப்படுவது ஞானதீக்ஷையும், குண்டமண்டலாதிகளிற்செய்வது கிரியாதீக்ஷையு

மெனவும்,இவற்றுள்கிரியாவதி ஸபீஜநிர்ப்பீஜங்களென வெளிப்படுமெனவும் பெறப்பட்டது. இந்த ஆப்தவசனத்தால் சிவஞான விசாராதிசயத்தால் பாசந்தகிக்கப் படுமென்றசுருதியால் சிவாகம ஸித்தாந்தங்கெடுமென் றுபுலம்பிய சிரிப்புண்டவாசகம்சிதைவுண்டுபோயிற்றென்க. குண்டமண்டல மிட்டுச்செய்வதே சிவதீக்ஷையெனவும்,வேறுபிரகாராந்தரங் கிடையாதெனவுங் கொண்டிறுமாந்தெழும்பிய வக்குண்டகத்தலைவர் சைவசமயாசாரியமூர்த்திகள் நால்வருக்கு மெந்தக்குண்டமண்டல பூர்வீகையாகிய தீக்ஷைசெய்யப் பட்டனவென்பதைச சற்றேநிதானித்துயூகிப்பாராக.அவர்க்குச் சிவபெருமான்செய்தருளிய தீக்ஷைகள வேதாகம நிஷ்டமென்பது வேதவேதாந்த பாரங்கசிலராகிய மேலோர் துணிபென்க. இந்தவுண்மை விசாரததால் வேதத்திற்பெறப்பட்ட பாசம சிவாகம ஸங்கேதிதபாச மாகாதென்னும் வெறிமுண்டையார்க்கு நலலவடிபபோடு விருந் தளிககப பட்டதென்க.பாசமளன்பது மூலமலத்தையேபற்றுகையால் அதனம்சமாகிய ஸம்ஸாரபாசவிசசேதமும அப்பாஞ்சராததிரப் புலையர்கவிலலையென்பதும் மேல்விசாரத்தாற்பெறப்பட்டது. எங்ஙனமெனின், அப்படுபாவியர்மதத்தில் பாசமென்னும் வைதிகபரிபாஷை மூலமலத்திற்குளாயாமையால தங்கிவிர்த்தியைப் பயவாத சம்பந்தத்தாலதனம்சமாகிய ஸம்சாரபாசநிரோதமுண்டெனத்தாபிக்க வெழுதலெங்ஙனங்கூடும்? எவ்வகைப்பட்டபாசமு மம்மதத்தி லொழியவிடமுண்டாகாமையாற்பாசத்திலேதானே சிக்குண்டு அலமந்து வருந்தும் புழுப்பிராயர்களாகவே யாண்டுமவாழ்வதேயன்றி வேறு ஒருநலத்தையும் அடையாரெனபதேசித்தம்! சித்தம்!! இன்னும்விரிகிற்பெருகும்.

இதுநிற்க, "ஸத்யோஜாதம் ப்ரபத்யாமி" இத்யாதிசுருதியைப்பஞ்சசிவ்மூர்த்தி பிரதிபாதகமென்று கொள்வது

பிழையெனவும், அதுதைத்திரியத்தில் நாராயணமென்னும் ஸமாக்யையையுடைய பிரகரணத்திலோதப்படுவதால் அதவா பஞ்சருத்ர மூர்த்திபரமெனக்கொண்டகாலத்தும் பிரகரணபலத்தாலும், ஸமாக்யாபலத்தாலும் நாராயண விபூதித்வமே யாண்டுஞ் சித்திக்கு மெனவும், இவ்வுண்மை ஸ்காந்தத்திற்பெறப்பட்ட ஸ்ரீராமகீதையில் தாசாதிவிஷயமாக வுபப்பிரம்ஹணஞ்செய்யப்பட்டபடியே விளங்கலால் சத்யோஜாதாதிமந்திரங்களெல்லாம் நாராயணைகபரமாகவே நாட்டப்பட்டனவெனவும், ருத்ரன்பண்ணின சைவாகமத்தில ஆசுரப்ரகிருதிமோகனார்த்தமாகக்கொண்ட தன்னுடைய ரூபங்களுக்கு நாராயணருடைய நாமங்களிற் சிலவற்றையிட்டுக்கொண்டு வஞ்சித்தானெனவுங் கைகொண்டவனைமனம போனபடிகளெல்லாங் கூசாதெழுதிவிட்டனர்

இந்தவண்ணாரக்கழுதையை வாய்மேலடித்து அதன் பெருங்கூச்சலையடக்குவாம். சத்யோஜாதாதிமந்திரங்களைப் பஞ்சப் பிரம்ஹ மந்திர மென்றும், பரமேசுவரனுடைய பஞ்சமுகங்களுக்கே யம்மஹாமந்திரநாமங்களுரிமையென்றும், அத்திருநாமங்களையுடைய சதாசிவமூர்த்தியே பஞ்சப்பிரம்ஹமூர்த்தியென்றும் வேதமறிந்தவைதிகஸ்ரேஷ்டரனைவருமாசரித்து வருகின்றனர். நாற்றெட்டுபநிஷத்தில் பஞ்சப்பிரம்ஹோபநிஷத்தெனவொன்றுபிரகாசித்தலாலதனடியாகவே மேலுண்மையைவிளக்குவாம். அதில், "అవస్థాత్రయాతీతం తురీయం బ్రహ్మసంజ్ఞితం। బ్రహ్మవిష్ణ్వాదిభిస్సేవ్యం సర్వేషాంజనకంపరం। ఈశానంపరమంవిద్యాత్ప్రేరకంబుద్ధిసాక్షిణం। ఆకాశాత్మకమవ్యక్త మోంకారంసర్వభూషితం। సర్వదేవమయంశాంతం శాంత్యతీతంస్వరాద్బహిః। అకారాదిస్వరాధ్యక్ష మాకాశమయవిగ్రహం। పంచకృత్యనియంతారం పంచబ్రహ్మాత్మకంబృహత్। పంచబ్రహ్మోపసంహారం కృత్వాస్వాత్మనిసంస్థితం। స్వమాయావైభవాన్సర్వాన్ సంహృత్యస్వాత్మనిస్థితః। పంచబ్రహ్మాత్మకాతీతో భాసతేస్వస్వ

తేజసా। ఆదావంతేచమధ్యేచ భాసతేనాన్యహేతునా। మాయయామోహితాశ్శంభో మహాదేవంజగద్గురుం। నజానంతిసురాస్సర్వే సర్వకారణకారణం" என்றற்றொடக்கத்து வாக்கியங்களால் ஜாக்கிரமுதலான மூன்றவஸ்தைகளுக் கதீதரும், துரியரும், பிரம்ஹமென்று பெருள்ளவரும், பிரம்ஹ விஷ்ணுவாதிகளால் சேவ்யமானரும், சகலருக்கும் ஜநகரும், பரதத்துவமானவரும், புத்திகளுக்கு ஸாக்ஷியாயுள்ளவரும், சகலத்தையு மேவல்செய்விக்கின்றவரும், பரமருமான ஈசானரையே யறியத்தக்கது. ஆகாசஸ்வரூபரும், அவ்யக்தரும், ஓங்காரஸ்வரூபரும், உதாத்தாதிஸ்வரத்தால் பூஜிக்கப்பட்டவரும், ஸாவதேவமயரும், சாந்தரும், சாந்திகதீதரும், ஸ்வரத்துக்கு வெளியிலகாரமுதலான ஸ்வரங்களுக்கதிபதியும், ஆகாசமயமான தேகமுள்ளவரும், ஸ்ருஷ்டிமுதலான பஞ்சகிருத்யங்களுக்கு நியமனஞ் செய்கின்றவரும், பஞ்சபிரம்ஹ ஸ்வரூபரும், பெரிதானரூபமுள்ளவரும், பஞ்சரூபமாகின்ற பிரம்ஹ ரூபங்களாகும் பிரம்ஹாமுதலாகிய பஞ்சகர்த்தாக்களையுந் தமமிடத்திலுபஸம்ஹாரஞ்செய்து ஸ்திரமாகவிருக்கின்றவரும், தமது மாயையின் வைபவத்தால் ஸாவங்களையும் ஸம்ஹரித்துத் தமக்குத்தாமே பிரகாசிக்கின்றவரும், பிரம்ஹஸ்வரூபங்களாகும் பஞ்சமூர்த்திகளுக்கதீதருமாகத் தமது தேஜஸ்ஸினாலே யந்தப்பரமேசுவரர் விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றார். ஆதியந்தமத்தியத்திலுந் தமக்குத் தாமே விளங்குகிறாரே தவிர வன்னிய காரணத்தால் பிரகாசிக்கின்றவரன்று. தேவர்களனைவரும் சம்புவின்மாயையான்மோகிக்கப்பட்டு ஜகத்குருவும், சர்வகாரணங்களுக்குக் காரணருமான மஹாதேவரை யறிகின்றாரில்லையென்று பெறப்பட்டது.

இன்னும், "సర్వపంచాత్మకేంద్రాద్యైస్త్వంచబ్రహ్మత్రయాత్మకః। సంచబ్రహ్మత్రిమూర్తీనాంవిద్యాం యోధీతేభక్తిభావితః సపంచాత్మకతామేత్యభాసతే

పంచధాస్వయం। ఏవముక్త్వామహాదేవో గాలవస్యమహాత్మనః। పశ్యతాంచ తదాతత్రైవ సోంతర్ధానమగమత్స్వయం" என்னும்வாக்கியங்களால சர்வத்தையும் பஞ்சஸ்வரூபமாக வியாபித்திருக்கிற பஞ்சப் பிரம்ஹ வித்தையை யெவன் பக்தியுடனப்பியசிக்கின்றானோ வவன்பஞ்சரூபத்தை யடைந்து பஞ்சவிதமாக வெப்பொழுதும் விளங்குகிறான். இப்படிமஹாதேவர்காலவருக்குபதேசித்தபின்னரவ்விடத்திலே தானே யந்தர்த்தானமாய்விட்டார் என்றுபெறப்பட்டது. மேல்வாக்கியங்களில சிவபரியாயநாமங்களால் பஞ்சப்பிரம்ஹமப்பிரகாசிப்பதாலும, பிரமனுவிஷ்ணுவாதிகளுக்குஞ்சேவ்யமானதொன்று அப்பஞ்சப்பிரமஹமோதப்பெறப்படுகையாலும, சேவகருளொருவராகியநாராயணரோ யந்தமந்திரத்தாற் பிரதிபாதிக்கியதொன்று பிதற்றுவந்த வப்பெரியாள வாசகத்துக்கு எங்கேஜீவனமுண்டாம்? இப்படிவிசாரியாது அதனைப்பிரசங்கஞ் செய்யவந்த வப்பண்டிதசிரோமணியார்ப்பிரவிருத்தியானது ஊஷரபூமியில்செய்தகிருஷிபோலாயிற்றென்க. தைத்திரியத்தில நாராயணனைச் சொல்லியதுபற்றுக்கியாதெனின், உபநிஷத்துக்களுக்கேகவாக்கியதை வரவேண்டியவசியத்துக்காகவநந்தத்தைத்திரியோபநிஷத்திற்பெறப்பட்டநாராணப்பிரசின சதமந்திரமும சிவபரமெனப்பேசத்துக்கள்துணிந்துரைப்பரென்க. சுருதிஸ்மிருதிகளுக்காவது, சுருதிஇதிஹாஸங்களுக்காவது, சுருதிபுராணங்களுக்காவது ஒன்றுக்கொன்று விரோதமுண்டாகில சுருதிக்கவிரோதமாகவேனையவற்றிற்பொருள்கொடலஸங்கதமெனவும, ஏனையவற்றிறகவிரோதமாகச சுருதியிற்பொருள்கோடல்அஸங்கதமெனவும்பிரப்லமானநியமத்தையாவருமொப்புக்கொண்டிருக்கின்றனர். அதுபோல், சுருதிகளுக்கொன்றுக்கொன்றுவிரோதமுண்டாகில முக்கியசுருதிக்கவிரோதமாகவே கௌணசுருதியிற் பொருள்கோடல்யுக்தமெனநியமமிருப்பதால் பஞ்சப்பிரம்ஹோபநிஷத்தே

ன்றும் விசேஷத்தால் முக்கியமான லிங்கப்பிரகரணம் பிரபலமும், தைத்திரியோபநிஷத்தென்னுஞ் சாமா நியத்தால் கௌணமான லிங்கப் பிரகரணம் துர்லபமு மாகி ஸத்யோ ஜாதாதிமந்திரங்கள் சிவைகபரமென்ப தே பசுமரத்தாணியறைந்தாலென்ன நாட்டப் பட்டது. தைத்திரியத்துக்கே பஞ்சப்பிரம்மோபநிஷத்தைநோ க்க ஸாமானியத்வமுண்டாகுமெனின், ஸ்காந்தம்ஸ்ரீராம கீதையிற் பெறப்பட்டதாகக் கூறவந்த விஷ்ணுபாரம்ய மெங்கே தலைகாட்டும? ஸ்காந்தம் சிவபாரம்யபிரதி பாதித புராணங்களிற்றலைமை பெற்றதென்பது சர்வப் பிரசித்தி யாகையால், அதனிடத்தில விஷ்ணுபாரம்ய புத்திவைப்பது சாவாசங்கதமென்க. "రామంశ్రీత్రిపుండ్రస్వా ర్ధధారిణంశూలినంపరం। భస్మోద్ధూళితసర్వాంగం కపర్దినముపాస్మహే" என்னும் வாஸிஷ்டவசனத்தால மேலுண்மைவெட்ட வெளியாயிற்றென்க. இப்படிப்பட்டவுபநிஷத்ராஹஸ்யா ர்த்தங்களையெல்லாம வேதபாஹ்யரானபாஞ்சராத்திரி கருக்குச் சொல்லும்படி நேரிட்டதேயென்னும் வருத்த மெம்மையதிகமாமாயப் பாதிக்கின்றது. "శుగస్యతదనాదర శ్రవణాత్తదాద్రవణాత్సూచ్యతేహి" என்னும ஸூத்திரப்படிச் சூத்திரர்களுக்கொப்பாகப் பாஞ்சராத்திரிக்கு வேதத்தி லதிகாரமில்லை யென்று நாம்சொல்வது யுக்தியுக்தந்தா ன். இந்தத்துர்க்கதியைத்தந்தலையிலேற்றிக்கொண்டிருப் பதறியாது சிவத்விஜர்களுக்கு வைதிகோபநயநங்கூடா தென்று வைத்யநாதாதிகள் சித்தாந்தம்பண்ணியிருக் கின்றார்களென்று பிறரிடமுள்ளவவிவேகத்தையும் வெ ளிப்படுத்தி (தான்கெட்டதுமல்லாமல் சந்திரபுஷ்கரணியையுங் கெடுத்தது) என்பதுபோலப் பிரதிஷ்டையடைய விரும் பிய வப்பட்டைநாமப்பறையனார் யென்னசெய்தாற்றான் தீரும்? இன்னும், வாமதேவாயநம:, ஜ்யேஷ்டாயநம:, காலாயநம:, கலவிகரணாயநம:, இத்யாதிசிவமந்திரங்களை யெல்லாம் தங்கள்தேவதாபரமாகவே பொருத்த நிமித்

தமில்லாமல் அக்ஷரங்களை யொன்றோடொன்று சேர்த்தெழுதுவதே பொருளென்றுகொண்டு இஷ்டம்போலெல்லா மெழுதிவந்து மீன், ஆமை, சிங்கம, பரசுராமன், ஏழைராமன், பலராமன், கிருஷ்ணனிவர்களிடமே சமர்த்தித்துக் கற்கியென்னுங் குதிரையிடஞ் சமர்த்திபபதற்கு மந்திரம்போதாமையால் அதைச சொல்லாதொழிந்தது பவிஷ்யத்தென்னு மிடந்தோற்றுகைககாக வென்றானையிட்டனர். வேதந்தோன்றிய காலத்துக்கு ஏழைபிலடய னிளிசசவாயர் முதலினோரும் பவிஷ்யத்தையே யபேக்ஷித்தவர்களாக, ஐயோபாவம! குதிரைமூஞ்சிக்கு மாத்திரமிடமகபபடாமறபோய்விடடதால பவிஷ்ய நியாயஙகாடடவந்த வப்பண்டிதசசிரோஷ்டர்பவிஷ்யமே குலைநதது! குலைந்தது!!

இங்ஙனநிற்க, ஸ்ரீ சாஸ்திரங்களில், "తస్స్తుప్రస్కృ ద్ర్యర్జనాం యజనార్థ," என்றுதொடங்கி யுபயோகமில்லாத சிலசுலோகங்களை யெழுதிவிட்டனர். ஸ்ரீ சாஸ்திரமென்பது சுருதியா? ஸ்மிருதியா? இதிஹாசமா? அல்லது புராணமா? இவைக ளெல்லாமையால பாஞ்சராத்திரத்தைச சேர்ந்த கசுமாலபாகமொன்றெனவைதிகராயுளளபோகழிக்கின்றனர். அதனால், அப்படிப்பட்ட வப்பிரமாண வசனங்களுக்கு ஸமாதானஞ்சொல்வது அநாவசியமெனக்கொண்டுபேக்ஷைசெய்தனம். இம்மட்டேயன்றி (ந்ருஸிம்ஹதாபநீயோபநிஷத்தை) விஸ்தரிக்கப் பிரவர்த்தித்து "తద్వాఏతత్సుదర్శనస్నామచక్రంనార్య కామికమోక్షద్వారం, ఋఙ్మయంయజుర్మయం సామమయం బ్రహ్మమయ మమృతమయం భవతి తస్య పురస్తాద్వసవ ఆసతే - రుద్రా దక్షిణతః ఆదిత్యాఃపశ్చాత్ - విశ్వేదేవా ఉత్తరతః, బ్రహ్మవిష్ణు మహేశ్వరా నాభ్యాం - సూర్యాచంద్ర మసౌపార్శ్వయోః" என்றற்றொடக்கத்து வாககியஙகளால் சககரத்தாழ்வானுடைய பிரபாவபிரசம்ஸையால் சிவபரத்வஹானி சித்தித்ததென்று திருகுபேசினர். இந்தவுபநி

ஷத்தானது ஸ்தூலப்பார்வையில் ருத்ரஸம்ஹாரனவிஷ்ணுபரமாகத்தோன்றுமே தவிர ஸூக்ஷ்மப்பார்வையில் பரசிவபரமாகவேவெளியாகாநிற்கும். எங்ஙனமெனின், பிரம்ஹ விஷ்ணுமஹேசுவரர்களாகிய மும்மூர்த்திகளுக்கும் மேலான துரிய பரமசிவனால் விஷ்ணுவுக்கு வெகுமானமாககொடுக்கப்பட்டது சுதர்சனமென்று யாவருக்குந்தெரியுமே! சுதரிசனமென்னுமந்தச்சக்கரத்தை விஷ்ணுவும் நாபியிலிருந்து பூஜிக்கின்றாரல்லவா? துரியவிஷ்ணுவைப் பாஞ்சராத்திரியோவொப்பவில்லை. துரியசிவனுண்டென்பதற்கு இதரசுருதிகள் அநேகமாகவிருந்தபோதிலும் இந்தருத்ரஸம்ஹாரதாபநீயோபநிஷத்திலுங்கிழ்வாக்கியங்களாலநிலைகபெறக்காட்டுகிறோம். ''సహోవాచ ప్రజాపతిః - అగ్నిర్దేవానాం ఋగ్వేదో భూర్భువస్సువా ఇంద్ర యాంశ్రితశిఖన్న మన్యసంస్కృతి స్వరాట్ స్వరాట్ తస్యాప్నః ప్రథమం పాదంజానీయాత్'' என்று ஆரம்பித்துச் சுரியனையிரண்டாவது பாதமும், சந்திரனைமூன்றாவதுபாதமுமாகச்சொல்லியபின் ''సద్రష్టో శ్నసహస్రం ప్రస్తావనస్తురాట్ తస్యాష్టకంద్వితీయం పాదంజానీయాత్ యాజానీతేన్యమ్మత్వం చగచ్ఛతి'' என்று சொல்லிமுடித்ததால் திரிமூர்த்தியுகநீரணரான பரமசிவனே நாலாவதுபாதத்தின் அதிஷ்டானமென்று ஸ்பஷ்டமாயிற்று. பின்னுமிந்தஸாமதினதுநாலுபாதத்தையுஞ்சொன்னபிரஜாபதியானவர ''ఋతంసత్యంపరంబ్రహ్మ పురుషం కృష్ణపింగళం। ఊర్ధ్వరేతం విరూపాక్షం శంకరంనీలలోహితం। ఉమాపతిః పశుపతిః పినాకీహ్యమితద్యుతిః। ఈశానస్సర్వవిద్యానా మీశ్వరస్సర్వభూతానాం'' என்றித்தியாதி மந்திரத்தையுஞ் சொல்லி அந்தப் பிரகரணத்தை யுபஸம்ஹாரஞ் செய்திருக்கின்றனர்.

"இந்தவுண்மை நியாயங்களால் மேலுபநிஷத்தானது பரமசிவபாரம்யப் பிரதிபாதனமென்பது நிர்மாணம். இதனையுணரும் புண்ணியமின்றி யேகாதசருத்ரர்

களையும், திரிமூர்த்தியந்தர்க்கதருத்ரனையும் ஸுதரிசன சக்கரத்தின் பரிவாரங்களாகச் சொல்லியதைமாத்திரம் பார்த்துச் சிவபாரம்யமில்லையென்று குறைத்துவந்த அப்பாஞ்சராத்திர பாவிகளையின்னுமிடித்துரைப்பாம். திரிமூர்த்தியந்தர்க்கதருத்ரனைப் பரிவாரமாகச்சொல்லியபடியே விஷ்ணுவையுமாண்டிளைத் திருப்பதைமறைத்துத் துவாதசாதித்தியருளொருவராகிய விஷ்ணுவென்றுசமாதானம்பகர்ந்துகொண்டவச்சழக்குரையாலென்னபயன் கண்டீர்? அந்தச்சக்கரம் ஸ்ரீ பரமேசுவரரைகையிலிருந்ததாகையாலே விஷ்ணுமுதலிய திரிமூர்த்திகளும்பரிவாரங்களாயினர். இவ்வுபநிஷத்தானது ஸ்தூலப்பார்வையால் (நருஸிம்ஹராகிய) விஷ்ணுவேவாச்சியார்த்தப்பொருளென வுணர்த்துவது போலிருப்பினும், யாமிதுகாறும் நிரூபித்துவந்த சகலபடியாலும் ஸ்ரீபரமசிவனே லக்ஷ்யார்த்தப் பொருளெனக் காட்டிற்றென்பது வெளிப்படை.

இந்த நருஸிம்ஹமூர்த்தியினுடைய காலத்தையடக்கி மேலிட்ட பராக்கிரமமுள்ள சரபாவதாரஞ்செய்த பரமசிவனுடைய மகிமையை விசேஷமாகச் சொல்லுகிற சரபோபநிஷத்தைச் சைவபுராணங்களோர்ந் தாமசங்கொன்றவர்பேசித் திரிவதுபோற் சொல்லாதவரையில் அவர்பேச வேறுவார்த்தையிடமின்று. "అథ హైనం పైప్పలాదో బ్రహ్మాణమువాచ, భో భగవన్ బ్రహ్మవిష్ణురుద్రాణాం మధ్యే కో వాధికతరో ధ్యేయః స్యాత్తత్త్వమేవ నో బ్రూహి" என்றுபக்கிரமித்து, "తస్మై స హోవాచ పితామహశ్చ బహూని పుణ్యాని కృతాని యేన తే నైవ లభ్యః పరమేశ్వరోఽసౌ। యస్యాంగజోఽహం హరిరింద్రముఖ్యా మోహాన్న జానంతి సురేంద్రముఖ్యాః। ప్రభుం వరేణ్యం పితరం మహేశం యో బ్రహ్మాణం విదధాతి తస్మై। వేదాంశ్చ సర్వాన్ ప్రహిణోతి చాగ్ర్యం తం వై ప్రభుం పితరం దేవతానాం। మమాపి విష్ణోర్జనకం దేవమీడ్యం యోఽంతకాలే సర్వాన్ లోకాన్ సంజహార। సఏ

కశ్యశ్రీవత్సవక్షస్య| యోఘోరంవేషమాస్థాయశరభాఖ్యమ్మహేశ్వరః|
నృసింహాంలోకహంతారం సంజఘానమహాబలః| హరింహరంతంపాదాభ్యా
మనుయాంతిసురేశ్వరాః| మావధీఃపురుషంవిష్ణుం విక్రమస్వమహానసి| కృప
యాభగవాన్విష్ణుం విదదారనఖైఃఖరైః| చర్మాంబరోమహావీరో వీరభ
ద్రోబభూవహ| సఏకోరుద్రోధ్యేయ స్సర్వేషాంసర్వసిద్ధయే| యోవామ
పాదాబ్జాత విష్ణునేత్రస్తస్మైదదౌచక్రమతివహృష్టః| తస్మైరుద్రాయనమో
అస్తు| యోవక్షమఖసంఘాన్విజిత్యవిష్ణుంబబంధోరగపాశేనవీరః| తస్మై +
అస్తు| యోలీలయైవత్రిపురందదాహవిష్ణుంకవింసోమసూర్యాగ్నినేత్రం|
సర్వేదేవాః పశుతామవాపుః స్వయంతస్మాత్పశుపతిర్బభూవ| తస్మై +
అస్తు| యోమత్స్యకూర్మాదివరాహసింహాన్విష్ణుంక్రమంతం వామనమాదివి
ష్ణుం| సంక్లిష్టంపీడ్యమానం సురేశం భస్మీకృత్య మన్మథంయమంచ| తస్మై +
అస్తు| యేవంప్రకారేణ బహుధాప్రతుష్ట్వా తుష్ట్వాపయామాసు నీలకంఠం
మహేశ్వరం| తాపత్రయసముద్భూత జన్మమృత్యుజరాదిభిః| నానావిధానిదుః
ఖానిజహారపరమేశ్వరః| యేవమంగీకరోచ్ఛ్వసః ప్రార్థనాం సర్వదేవా
నాం| శంకరోభగవానాద్యో రరక్షసకలాఃప్రజాః| యత్పాదాంభోరుహ
ద్వంద్వమృగ్యతేవిష్ణునాసహ| స్తుత్వాస్తుత్యమ్మహేశాన మవాఙ్మనసగోచ
రం| భక్త్యానమ్రతనోర్విష్ణోః ప్రసాదమకరోచ్ఛివః" என்னும் வச
னங்களால் வெகு புண்ணியங்களைச் செய்தவர்களால
டையத்தக்கவரும், பரமேசுவரரும், திரிமூர்த்திகளுக்கு
ற்பத்தி ஸ்தானமானவரும, இந்திராதிகளால் மோகத்
தாலறியப்படாதவரும, பிரபுவும், சிரேஷ்டரும், சகல
ருக்கும்பிதாவும், மஹேசுவரரும, பிரம்ஹாவையுண்டு
பண்ணி அவருக்குவேதங்களைக் கொடுத்தவரும், எனக்
கும்விஷ்ணுவுக்கும் ஜனகரும், தேவராயுள்ளவரும், யா
வருந்துதிக்க வுரியவரும், அந்தியகாலத்தில் சகலலோ
கங்களையுஞ்சங்காரஞ்செய்கின்றவரும, ஏகரும், சிரேஷ்
டரும், வரிஷ்டரும், பயங்கரமான சரபமென்னும்வே
ஷத்தைத்தரித்து லோகபீடிதராயிருந்த நரசிம்ஹாைய

டித்தவரும், பாதங்களால் ஹரியையரிக்கின்றவரும், புருஷராகியவிஷ்ணுவை வதஞ்செய்யாமல் தேவரீருடைய பராக்கிரமத்தை மாத்திரம் அவரிடத்திற்காண்பித்தருளுமென்று சகலதேவர்களாலும் பின்றொடர்ந்துபிரார்த்திக்கப் பட்டவரும், கிருபையினாலே ந்ருஸிம்ஹருடையவுடலின் றோலைமாத்திரம் நகங்களாற் கிழித்து அரையில் வஸ்திரமாகக் கொண்டவரும், மஹாபலமுள்ள வீரபத்திரமூர்த்தி யானவரும், சாவரும் ஸகலசித்தியின்பொருட்டுத் தியானஞ்செய்யத் தக்கவரும், விஷ்ணுவினுடைய கண்ணால் பூஜிக்கப்பட்ட விருஷபாதமுள்ளவரும், அதனால் விஷ்ணுவுக்கு ஸம்மானமாக ஸுதரிசனமென்னுஞ் சக்கரத்தைப்பிரஸாதித்தவரும், தக்ஷயாகத்தில் சகலதேவர்களையுஞ்செயித்து நாகபாசத்தால்விஷ்ணுவைக்கட்டி யுருட்டினவரும், லீலையினாலேயே திரிபுரத்தை யெரித்தவரும், வியாபகராகையால் விஷ்ணுவும், சென்றதையறியுந் தன்மையாற்கவியும், சந்திரசூரியாக்கினிகளென்னு நேத்திரமுடையவரும், சகலதேவதைகளும் பசுக்களானபடியால் தாம் பசுபதியானவருமான அந்தருத்ரருக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறோம். விஷ்ணுவையும், அவருடைய வவதாரங்களான மத்ஸியகூர்மவராகந்ருஸிம்ஹாதிகளையுமவாட்டிப்பீடிக்கின்றவரும், சுரேசரான ஆதிவிஷ்ணுவையும், மன்மதனையும், இயமனையும் பஸ்மமாகச்செய்தவருமான அந்தவுருத்திரருக்குநமஸ்காரம்என்றின்னவாறுவெகுவிதத்தால் தேவர்கள்தனித்தனி நீலகண்டரான மஹேசுவரரைத் துதித்து ஸமாதானஞ் செய்தார்களெனவும், பரமேசுவரரானவர் அவர்களுடைய தாபத்திரயமாகிய ஜன்மமிருத்தியுஜரைமுதலானவற்றாலுண்டான நானாவித துக்கங்களையும் ஹரித்தார். இப்படித் தேவதைகளுடைய பிரார்த்தனையையங்கீகரித்தாரெனவும் பெறப்பட்டது. தேவதைகள் பிரார்த்தித்த காலையில் விஷ்ணுவைப் பஸ்மமாக்கா

மலிருந்தபோதிலும்பிரளயகாலத்தில் ஸம்ஹாரஞ்செய்தபடியால் பூர்வோத்தரவிரோதமில்லை.பகவானும், ஆதியருமானசங்கரர் சகலபிரஜைகளையுமிரக்ஷித்தார், எவருடையபாதாரவிந்தங்கள் விஷ்ணுவால் தேடப்படுகின்றனவோ, அந்தவிஷ்ணுவுடன் கூடித் தேவதைகள்வாக்குமனசுகளுக் கெட்டாதவரும், துதிக்கத்தக்கவருமான மஹேசுவரனைத் துதித்துப் பின்னர்ப்பக்தியால்வணங்கினர்.அப்போதுசிவபெருமான்விஷ்ணுவுக்குப்பிரசாதஞ்செய்தாரென்றிப்படி யநந்தப்பிரகாரார்ந்தரமாகப்பிரதிபாதிக்குஞ்சுருதிகளைக் கண்டுதெளியும் புண்ணியமின்றி வேதங்களிற் பரமசிவபாரம்யத்தைக் குலைக்கத்தொடங்கியவப்பாஞ்சராத்ரக்கழுதையின்மனோரதமெப்படிபூர்த்தியாகும் ? ந்ருஸிம்ஹதாபநீயத்தை ஆஸனமனையாகச் செய்துகொண்ட விந்தச்சரபோபநிஷத்தைப் போலினதயுமப்படிச் செயயத்தக்க வோருபநிஷத்தை யெந்தப்பாஞ்சராத்திரியாவது காட்டவல்லவனேலன்றோவவர்பாழ்மதத்துக்குப் பிராசுரியமுண்டாம்? உலகத்தில் பிரசித்தங்களான நூறறெட்டுபநிஷத்துக்குள்ளொன்றாவதுசரபத்தை நிக்ரஹித்தவிஷ்ணுவைச்சொல்லுமாகில் வித்துவான்கள் சபையேறிவரட்டும் பாரபபோம். ஒருதுண்டுவசனத்துக்குங் கெதிகெட்டவத்துர்மதப்பிராந்தர் சிவனுடையபாதத்தை விஷ்ணுநேத்திரத்தால்அர்ச்சனைபண்ணினதும், சிவனுடையபாதத்தை விஷ்ணுதேடியலுத்ததும், இன்னுமவேறு சிவபணிகள் விஷ்ணுசெய்ததுமாகியயாவும் மாயாலீலைதயைப்போல்சிவனால் சிருட்டிக்கப்பட்டமாயாவிஷ்ணுவினுடையநடத்தைகளென்று சமாதானந்தேடிக் கொண்டனர். இத்குமேம்தாவது சுருதிபிரமாணங்காட்டி யொப்பச்செய்தாலல்லது வச்சிரிப்பாருண்டஜன்மத்துக்குச் சிலாக்கியமுண்டாவதெப்படி ?

இந்தவிசித்திரத்தை நினைக்குந்தோறுஞ்சிரிப்புண்டாகிறது. என்னெனின், மாயாவிஷ்ணுவைச் சிவன்சிருட்டித்துத் தன்க்குப்பலவிதத்திலுங்கீழாகச்செய்கையில் மெய்யானவிஷ்ணுவென்ன செய்துகொண்டிருந்தனர்? தூக்கந்தெளியாதுகிடந்தனரோ? அப்புறமாவதுவிழித்ததில்லையா? விழித்தபிறகேனுஞ் சிவனையேதுஞ்செய்ததில்லையா? இன்னுந்தூங்குமூஞ்சியாகவேதான்கிடக்கின்றாரோ? ஐயோபாவம்! இனியாவது அவனைத்தட்டியெழுப்பிச் சாக்கிரதைப்படுத்துவாராக. அந்தவிஷ்ணுவானவர் தேகத்தைப்பூமியிற்கிடத்தியிருப்பதிலதிக பிரீதியுடையவராகையா லவனையெழுப்புவதுகஷ்டம்! கஷ்டம்!!வடபத்திரசாயியாய்ச்சயனகோலத்தாற்சிவனைப்புணர்ந்து அயனைப்பெற்றும், மோகினியானபோது கீழேதள்ளிச்சிவனார்தர்ஷித்தலால்சாஸ்தாவைப்பெற்றும்,விருஷபமாகிசசிவபெருமானுக்கெதிரில்சயனகோலத்தாற் பொலிந்தும், காசியில்மனுசிதேவர்வேண்டுகோளாற்சென்று ஸ்ரீவிசுவநாதர்சந்நிதி முன்பாக வீழ்ந்துநமஸ்கரித்துக்கொண்டிருக்கும்பலகாட்சிகளாலவர்தன்மையினிதுவிளங்கும். எஜமானருக்கன்றி மற்றையருக்கவரொழுந்திரார்! எழுந்திரார்!! சிவனார்க்குவிஷ்ணுவைச்சகலபடியாலுந்தாழ்ந்தவரென்று மாயாவிஷ்ணுவிவகாரகற்பனையாலாவது அவரேயங்கீகரித்தனராகையால்,மெய்பொய்யென்பதுமாத்திரமே சந்தேஹாஸ்பதமாயிற்றன்றிவிஷ்ணுவணங்கினென்பதுமாத்திரம் பேதிக்கப்படவில்லை? பொய்விஷ்ணு வென்பதிற்போந்தவாபாசத்தை மேலேகாட்டினேமாகையாலின்னுங்கொஞ்சமெடுத்திசைப்பாம்.சாமானியனொருவன்மஹாராணியாரைப்போலொருபிம்பத்தைச்செய்து அதைப்பலவாறுயாவருமறியும்படி அவமானப்படுத்துவானெனின வனுக்கென்னகதியுண்டாம்? விஷ்ணுவானவர்பரமபதியானகாலத்து அவரைப்போலொரு பொய்விஷ்ணுவைச்சிவனுருண்டாக்கி அவமான

ப்படுத்தினுமென்று லப்போதுசிவனை விஷ்ணுவென்செய்திருக்கமாட்டார்? ஏதாவதுசெய்தாரெனினென்னசெய்தார்? அவையெங்கேசொல்லப்பட்டது? பொய்விஷ்ணுவைச்சிவன்பரிபவமுண்டாகச்செய்ததே வேதத்திற்பெறப்பட்டதாயின், மெய்யானசிவனையவர்செய்த குற்றத்துக்காக விஷ்ணுதண்டித்தலை வேதங்கூறுதொழியுமா? அந்தப்பாகத்தை வேதத்திற் கொஞ்சமெடுத்துக்காட்டலாமே! இந்தவிடத்திற்பொய்யான விஷ்ணுவையே சிவன்மாடாக்கிக்கொண்டனனென்றதேத்யாதிகளைக்கூறித்திருப்தியுடைந்துகொண்டவர் மற்றோரிடத்தில்மாடாகவும், பாணமாகவும்மெய்யானவிஷ்ணுவேயுருக்கொண்டுசிவனைக் காத்தானெனவும், அந்தவிஷ்ணுவாகிய மாட்டின்மேல் சிவனேறியதுகொண்டே சுமந்தமாட்டை நோக்கச்சிவனுருயரமாட்டாரெனவும், அதுசிவன்றலையிலேறியிருக்குஞ் சந்திரனைநோக்க விளங்குமெனவுஞ் சமாதானங்கூறத்தொடங்கி யூளையிட்டதென்னை? மேலிடத்தில் பொய்விஷ்ணுவோ மெய்விஷ்ணுவோவென்னுஞ் சந்தேகந்தெளியவேண்டுமென்று தொடுத்தவாசங்கையுமீண்டு விட்டொழிந்தமையால சர்வசுருதிசிஷ்டமாகிய சிவோத்கர்ஷம் தாழாது! தாழாது!! இந்தவேதாந்த பாகங்களையெந்தவிந்திரஜாலங்காட்டி மாற்றத்தொடங்கினுமேறாது! ஏறாது!!

மேலெடுத்துக்கொண்ட மாயாவிஷ்ணு ரோதனைப்படியே நாரதபாஞ்சராத்திரமென்றும், சுகபாஞ்சராத்திரமென்றும், ஆக்கினேய பாஞ்சராத்திரமென்று மிப்படிப் பாஞ்சராத்திர பேதங்களைக் கல்பித்து ஸ்மிருதி புராணங்களி னிந்திதமாகிய பாஞ்சராத்திரங்களுக்குப் போக்குரைத்து விஷ்ணு பாஞ்சராத்திராதிக்யத்தைத் தாபிக்க விரும்பினர். பாஞ்சராத்திரமென்பதே [illegible] [illegible]ராயிருக்க நாநாவித பாஞ்சராத்திர[illegible]

லை நாடியமுங்குத னலஞ்செய்வதெப்படி? எல்லாப்பாஞ்சராத்திரங்களுந் தண்டாபூபிகாநியாயத்தாலெடுபட்டுப்போமாகையால். (ఇతిహాసపురాణాభ్యాం వేదం సముపబృంహయేత్) என்று வேதத்தை யிதிகாசபுராணங்களால் விவரித்தறியத்தக்கதென்று சொல்லுகையால் மாயாவிஷ்ணு விஷயத்துக்கு அவைகள் பிரமாணமாகுமெனின், ஸ்மிருதிகளிற்கூட வேதவிருத்தங்களிருப்பதால் முக்கியப்பிரமாணமாகாதென்று யாவருமொப்புக்கொண்டிருக்க வதற்குங் கீழ்ப்பிரமாணங்களாகிய விதிகாசபுராணங்களில் வேதவிருத்தாம்சங்களிருப்பதிலென்னவாசேஷபம்? இதனால் அவைதிகங்களாக விதிகாசபுராணங்களிற் கூறுமர்த்தத்தை யங்கீகரிக்க வேண்டுமென்பது அடியோடே சாய்ந்ததென்க. (భారతః పంచమోవేదః) என்று சொல்லியது மேகதேசாபிப்பிராயமே தவிர வேறில்லை. இதிஹாஸத்வப்பிரஸித்தியாலும், அதிலந்தர்க்கதமாகிய பகவத்கீதை முதலியவற்றை ஸ்மிருதிகளென்று விவகாரம் ஸித்தமாயிருப்பதாலும் ஐந்தாம்வேதமென்னு மௌபசாரிக நாமம் பாரதத்துக்குண்டாயினமை யவ்வளவாகப் பிரமாணமாகாதென்க. இன்னம் பிரஸித்தமான நியாயவிஸ்தாரங்களும், புராணாபேக்ஷயா விதிஹாஸம் பிரபலமாகாதென்னு முண்மையும் இராமசுப்பு என்னும் அசத்தொருவன்செய்த விஷ்ணுதத்வரஹஸ்யம் என்னுங் கபோதித்திரட்டை மறுத்து ஸ்ரீமத் அப்புசாஸ்திரிகள் செய்தருளிய (விஷ்ணுதத்வரஹஸ்யகண்டனம்) என்னுங் கீர்வாணகிரந்தத்தா லினிது விளங்கும். இப்படிப்பட்ட பிரபலநியாயங்களையும், பிரமாணங்களையுஞ் சித்தசமாதானத்தோடு சிந்தியாது " ఈశానస్సర్వవిద్యానా మీశ్వరస్సర్వభూతానాం బ్రహ్మాధిపతిర్బ్రహ్మణోధిపతిర్బ్రహ్మా శివోమేఅస్తుసదాశివోం " என்ற தேத்யாதி சிவமந்திரங்களை யெல்லாந் தங்கள் தேவதாபரஞ் சமர்த்தித்துக்கொள்ள வாசைப்பட்டால் என்

செருப்படி யுண்டாகாது? இந்தமந்திரத்துடன் ஸத்யோஜாதாதி மந்திரங்களையும் விஷ்ணுமந்திரமென விண்டுழவந்த வவ்விழுதைமக்க ளம்மந்திரங்களை விஷ்ணுவாராதன சமயங்களிலாத்மார்த்த பூரார்த்தங்களிலே ன்வழங்கிக்கொள்ளாராயினர்? சிவாகமங்களில்சிவபூஜா ப்பிரகரணத்தில் விதிககப்பட்டபடியே பாஞ்சராத்திரத்தி லம்மந்திரங்கள் படிககப்படாமற போனகாரணமென்னை? வீணுசையா லெங்களுககே யாவுமுண்டென்றாருடைமைககுப பேராசைப்பட்டால செரிக்குமா? செருப்பூழயே சிறக்கும! சிறககும்!!

இதுநிற்க, "ఆధ్వానామధ్వపతే శ్రేష్ఠస్యాధ్వను పారమశీయ" எனவும், "యత్నామహేసామ నసామయస్తు:" எனவும போந்த சுருதிகளால ஷடத்துவாப் பிரதிபாதகமும், சிவபூஜாச்சவாசாராதி பிரதிபாதகமும் பெறபபடுதலை யருளையால் அபாரதகைகூற முயலுமதுவும் மேல்வாகவியவிகாரங்களி னேரிட்ட கதியையே பெறுமாகையா லதனையிங்கே விஸ்தரியாது விடுததாம. இப்படியே வேதமடங்கலுஞ சிவாகம ஸங்கேதிதபரிபாஷைகளால் தத்வத்திரயஙகளை நிருபணம்பண்ணி யிருத்தலில் வீண்மாச்சரியங் கொள்வதனு லேதாவது பாஞ்சராத்திரம் வைதிகமாகபபோகிறதா? நாரதபரிவராஜகோபநிஷத்தில் (நாதம், பிந்து, கலை) என்னுஞ சைவபரிபாஷாதத்துவத்தை "నాదఃబిందుఃకలాకలాతీతాశాంతః శాంత్యతీతాత్మ పన్ను" என்னும் வாக்கியங்களால் பிரணவ விவரணஸ்தலத்தில் சொல்லப்பட்டிருத்தலால் வேதமடங்கலுஞ சைவமென்பதும், வேதத்தினர்த்தமா யுள்ளது சிவாகமமென்பதும் பசுமரத்தாணியறைந்தா லென்னகாட்டப்பட்டது. பாஞ்சராத்திரிகள் வேதபாஹ்யரென்பதூஉம் வேதாதிகாரியல்லாத வவ்வெழித்தாதர் மேற்போந்தவுபநிஷத்துக்களை யொராஞருங் காலத்துங் கண்டு

கேட்டுயிராத தன்மையால் வேதத்திலும், வைதிகங்களி லும் சாந்தியென்றும், சாந்தியதீத சிவனென்றும், பிந் துவென்றும், கலையென்றும் வரும் சைவதத்வங்கள்பெ றப்பட்டனவேற் காட்டசசொல்லி வினவினர். அவரிது வரையில் சிந்தச சப்தஜாலங்களை வேதத்திற் காணுதிரு ந்தது யுக்தந்தான். நாம் வேதங்களைப பார்க்க வதிகார மில்லாதவராகையா லெப்படிப் பார்ப்பதென்றெண்ணி யெண்ணிப் பயந்து காலங்கழித்தது வந்ததனால் வித்தி த்த வேதபாஹ்யத்வமே யன்றோ வன்னதுராபேக்ஷங் களிலவரையேயிற்று? இவையேயன்றி வேதத்திற் சொல் லப்படாத சிலதத்வங்களுஞ் சிவாகமத்திலுண்டு. அவை யும் வைதிகமேயாம். எங்ஙனமெனின், ஒருவிருக்ஷத்திற் காணப்படுகிற கொப்புகளும், குலைகளும, பூக்களும, கா ய்களும், பழங்களும் வித்திற காணுமலிருந்த போதிலும் சூக்ஷுமரூபமாக வதிலிருப்பனவாகயூகித்தறியுந்தரிசன மேவேதத்திற் பெறப்படாத சைவ தத்வங்களுக்கும் வேதாவிரோதத்வத்தை நிலைபெறச்செய்யும். காரியமா னகடத்தில் காரணமான மண்ணிலில்லாத ஆகாரவி சேடங்களைக் கண்டபோதிலும, அவை மண்ணைவிட்டாம லிருப்பனபோல் வேதபாஹ்யமான சிவாகமமானதுவே தத்தைவிடவேமாட்டாது. இப்படியே பாஞ்சராத்திர த்திலுங் கொள்ளாமோவெனின், பாஞ்சராத்திர வித் தமானை சுவேதம்ருததிகாதாரணம, தபதமுத்திராதார ணம் இத்யாதிகளை வேதம பச்சையாய நிந்திததலால் பாஞ்சராத்திரம் வைதிகமாகாது! ஆகாது!! வேதத்தி ல் நிந்திக்கப்பட்டதொரு விஷயமே வேதபாஹ்ய மாகு மன்றி வேதத்திற் பெறப்படாதனவும், பெறப்படாமை யால் வேதத்தில் நிந்திக்கப்படாதனவுமாகிய விஷயங் கள் வேதபாஹ்யமாகா! ஆகா!! பாஞ்சராத்திர ஸங் கேதித விஷயங்கள் வேதநிந்திதமாதலபோல் சிவாகம ஸங்கேதித விஷயங்கள் யாண்டும் நிந்திதம் பெறுமை

யால் சிவாகமமடங்கலும் வைதிகமென்பது சொல்லாமே யமையும்.

இங்ஙனமிற்க, சித்சித்தீசுவர பதார்த்தத்திரய பிரதிபாதகமாகிய இராமநுஜ ஸங்கேத மதாசாரத்தை அவைதிக பரிபாஷா மூலமென்றது செல்லாதெனக் காட்டவேண்டி ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் பிரகிருத்யதிகரணத்திகளில் சிதசிதாதிதத்வங்களை யிட்டே ஸ்ரீகண்டாசாரியர் தத்வநிரூபணஞ்செய்த தென்னையென்று வாய்மதம்பேசினார். பாசம் என்பதுபந்திக்கற்பாலதாகியவொரு பொருளும், பசுவென்பது பாசத்திற்பட்ட தொருபொருளும், பதியென்பது இவ்விரண்டையு மாளுமொரு பொருளுமென்பது அமையும். இவ்விலக்கணப்பாட்டிற் கேற்பவே பதார்த்தத்திரயங்களை வேதசிவாகமங்க ளுணர்த்தாநிற்கும். இந்தச்சப்தங்கள் வேதத்துக்கும், சிவாகமத்துக்குமொத்த பரிபாஷாமூலங்களாய்ப்பிரகாசிக்கின்றன. இவையல்லாத சித்தசித்தீசுவரனென்ற தேத்யாதி சப்தங்கள் அமுக்யமென்பதை நிரூபிப்பாம். சித்தென்பது பசுவும், அசித்தென்பது பாசமும், ஈசுவரனென்பது பதியுமாகக் கொள்ளவருங்கா லவையாண்டுமப் பொருளைப் பயவாமற்பிறழுமசங்கதத்தாலழியும். எங்ஙனமெனின், சித்தென்பது பசுவுக்கேயன்றிப் பதிக்கே முக்கியமெனக் கொள்ளவரும். சித்தென்பது அறிவு எனப்பொருள தாலால் அறிவாயுள்ளது பதியேயாம். பதியறிவுக்கு அழுக்கில்லாமையாலது சதோதயமா யொருபடித்தாதலமையும். பசுவுக்கு அறிவுளதேனு மத்துடனழுக்குமுடைமையா லவ்வறிவு சித்தென்னும் பெயரை யறியாமை தொலையுமட்டும் பெறுதலசங்கதம். சுத்தவறிவாகிய பதியும், மலினவறிவாகிய பசுவுமொரு படித் தாகாதபோது சித்தென்னும் பெயரிரண்டற்கு மொப்பவுரைத்த லெப்படியிசையும்? சுத்தவறிவுக்கே சித்தென்னும் பெயரிலக்குமன்றி, மலினவறிவுக்கு

கௌணபட்சமே சால்புடைத்தாம். பாசம் என்பது அழுக்கும்; பசுவென்பது அழுக்கிற்பட்டதொரு பொருளும், பதியென்பது அவ்வழுக்கிற் பற்றாத சுதந்தரப்பொருளொன்றுமாகிற சைவஸங்கேதித பரிபாஷையவ்வப்பதார்த்த லக்ஷணவிரோத மின்றிக்கே யமையுமாபோல் பாஞ்சராத்திரஸங்கேதித பரிபாஷை யமையாமையுமின்னும் பிரவசனிபபாம். சித்தென்பது பசுவுக்கு விருத்தத்தை விளைவித்தல்போல் ஈசுவரனென்பது பதிக்குரிமையாகக் கோடலு மசங்கதமேயாம். எங்ஙனமெனின், ஈசுவரனென்பது அவர்மதத்திற் பே - ற்பரம்பொருளாகிய விஷ்ணுவுக்கு ரூடிப்பெயரன்மையானும், நாராயணர், விஷ்ணுவெனபனவாதிகளே யுரிமையாகலானும், பசுபதியென்னும் ரூடிப்பெயர் சைவஸித்தாந்தத்திற் போந்த பரததுவப்பொருளைக் குறித்தாமாபோ லவர்மதத்தி லமையாமையானுமேயசங்கதமென்றலமைவுடைத்தாம. பாசம என்பதை அசித்தெனக் கூறுவது மவலப்படுமாறுகாட்டுதும. புத்தியென்பது ஆன்மாவைநோக்கவசித்தாயினும, தேகததை நோக்கச் சித்தாமாறு வெளிப்படலால் புத்தியாகிய சித்தும், தேகமாகிய வசிததுங் காரியப்பாடடைப் பெறுதற்கிடமாகிய மூலபாசததை அசித்தென்னும் பரிபாஷையால் வழங்கலுமேனசங்கதமாகாது? இவ்வுண்மை விசாரத்தால் பதார்த்தத்திரயங்களை மேற்காட்டிய விரோதலட்சணயுக்தமாக வேதங்கூறாதாகையால் சிதசிதீசுவர பரிபாஷாமூலமாகிய இராமநுஜ ஸங்கேதித மதாசாரம் பதார்த்தத்திரய நிரூபணவிஷயத்தில் அவைதிகத்வம் பெற்றதென்பது சித்தாந்தஞ் செய்யப்பட்டது. ஸ்ரீகண்டாசாரியர் முதலினோரவற்றை யெடுத்தாண்டனரொன்றது பதிபசுபாசபதார்த்தங்களுக்குப் பரியாய பதங்களேவெனவறிக. பதிபசுபாசங்கள் அவைதிகபரிபாஷையெனவவர் தமின்றெரினி னன்றோ சைவபாஷா மூல

ம்ஸாமஞ்சஸமாகாமற்போம்? இன்னும், ஸ்ரீகண்டாசாரியபிரபுருதிகள் முதலினேரொடுத் தாண்டனரெனக் காட்டிய வழியாமையா லப்பாஞ்சராத்திர ஸித்தாந்தியார்க்கு அந்தப் பரிபாஷையுஞ் சொந்தமாகாமை வெளிப்பட்டது. தமக்கேயன்றிப் பிறர்க்குமவை பொருவகையிற் பிரகாசிக்கும் பெற்றியால, பிறவாசிரியரு மவற்றைத் தம்மைப்போல் மூலபரிபாஷையாகக் கொள்ளாமையால பதிபசுபாச பதார்த்தத்திரய சப்த ஜாலங்களன்றி யங்யசபதவியவஹாரங்களால் பதார்த்தத்திர—நிருபணஞ்செய்தல் சர்வாசதகுகத மென்பது காட்டபபட்டது.

மேலிடத்திற்காட்டிய சாபோபநிஷத்தில், "సర్వే జీవాః పశవాః ప్రోక్తాః। స్వయంతేషాం పశుపతిస్సంబభూవ" என்று பெறபபட்ட வசனத்தால சாவதேவாககளும பசுக்களென வும, அந்தபபசுககளுககுப் பதியாயுளளவர் சிவபெருமானெனவும வெளிபபடுமாறுால சர்வசேதன பசுபதித்வம சைவசித்தாந்தாநுசாரமான பரம்பொருளாவார்க்கே யுரிததெனபது காட்டப்பட்டது. சர்வசேதனங் களும பசுக்களென்னுஞ் சைவபரிபாஷையும ஸமர்த்திக்கப பட்டது. மேல ஓரிடத்தில் பிரமஹாமுதல்ஸ்தம்ப மீறாகப் பசுககளென்று விளக்கும் புராணவாக்கியத்தைக்காட்டினேமாகையாலீண்டு அதற்கு மூலமாகிய சுருதி வசனத்தால சாவதேவர்க்களும்பசுக்களென்று வெளிப் படுத்தினேம். இப்படி அநந்தசுருதிமுகங்களால் நிருபிக் கப்பெறும்பதிபசுபாசபதார்த்தஸங்கேதித சைவபரிபாஷையை யவைதிகமெனப்புலம்பிச் சிதசிதீசவரயதார்த் தத்திரயஸங்கேதிதமாகிய அந்நியஜமத ஸித்தாந்தத்தைப்பெருமைபாராட்டாநிற்கு மப்பேடிராயருக் கெவ்வகை யென்று நாணெடுத்துச்சொல்வது? கர்மக்ரோதலோப மோஹாதிகளென்னுந் துர்க்குணங்களில் அறுவகை

மும், டம்பமு மொருசேர்ந்து அந்தியஜனென்னு பிரா மாநுஜனாகப் பிறக்கப்போகிறனென்று கேதாரகண்டத்திற் கூறியிருத்தலா லவ்வந்தியஜன்குஞ்சுகளுக்கெவ்வளவு யோக்யமுண்டா யிருக்கலாமென்பது விவேகிகளறியாமற் போகார். இங்ஙனமாக, பதிபசுபாசங்களையீண்டித்தூஷிக்கவந்த வப்பாஞ்சராத்திரப்பதடியின்றன்மையை யாமிங்கே விஸ்தரிப்பது அவசியமன்று.

இங்ஙனநிற்க, "సమీరితంహిమయాపూర్వం వ్రతంపాశుపతం శుభం। గుహ్యాద్గుహ్యతమం సూక్ష్మంవేదసారంవిముక్తయే। త్వత్ప్రాణాత్వతాచారస్సేవనీయోऽముముక్షుభిః" என்னுங்கூர்மபுராணவசனத்தில், (అముముక్షుభిః) என்று அப்பட்டைநாமத்தாசர்பதச்சேதஞ் செய்து சிவாகமமந்திரங்கள் அமுமுக்ஷுக்களால்சேவிக்கத் தக்கனவென்று பொருள்கூறிமகிழ்ந்தனர். சுபம் எனவும், குஹ்யாத்குஹ்யதமம் எனவும், சூக்ஷ்மம் எனவும், வேதஸாரம் எனவும், விமுக்தமெனவும் போந்த சப்தங்களைப் பார்த்தபிறகும் (அமுமுக்ஷுபி:) என்று பதச்சேதஞ் செய்ய வுடன்பட்ட வவர்பாஷண்டத்தன்மையை யென்னென்று வியப்பது? அவர்பதச்சேதஞ் செய்த முறையில் பூர்வோத்தர விரோதமுண்டானபடியா லிந்தசுலோகமே கல்பிதமென்று தள்ளிவிட்டாலன்றித் தமது ஆசயம் ஸபலமாகாதே! இதிற் சொல்லிய சுபமென்றது முதலானவைந்து சப்தங்களாற் சிலாகிக்கப்பட்ட பாசுபதவிரதத்தை அமுமுக்ஷுக்களால் சேவிக்கத்தக்கது என்று வியாக்கியானஞ் செய்யவந்த வத்தூர்மதியை யொருசுலோகத்தின் பூர்வோத்தரங்களைக் கூட விமரிசிக்கச் சக்தியற்ற முழுப்பேதை யென்றே கொள்ள விடந்தரலா லொருபிரகரணத்திலு மொருசாத்திரத்திலு மெப்படிப் பூர்வோத்தர விமரிசஞ்செய்யத் தகுதியுடையாரென வித்துவான்கள் நம்புவார்கள்? இப்படியே யின்னுஞ் சிலவிடத்தி லிம்

மூதேவி மகனார் பதச்சேதஞ் செய்து வியாக்கியானஞ் செய்துள்ளவைகளைக் கிரந்தவிஸ்தரபீதியால் விண்புரு ஊறமெனத் தள்ளிவிட்டனம்.

மேலோரையடுத்து வேதார்த்தங்களையறியும்விவேகமில்லாமையால் காமிகாதிசிவாகமங்கள்சிவபெருமானுடையவூர்த்துவமுகத்திற் பிறந்தனவென்றுசிலவிடத்திலும், அவருடையவைந்துமுகங்களிலும் பிறந்தனவென்று சிலவிடத்திலும, சிவாகமங்கள் வேதசாரமென்று சிலவிடத்திலும,வேதம்சிவாகமத்திற் பிறந்தனவென்று சிலவிடத்திலும விரோதமுண்டாகச சிவாகமங்கள் கூறுகின்றன வென்னும வியாஜமேறகொண்டு அவற்றை விநிந்தித்த வவ்வெறி முனைடயாரக்கு யாமென்னென்று விடைபகருவோம? வேதம் சுயம்பு வெனவும, வேதம சிவனாற சொலலபபடட தெனவும், வேதம ஹமஸரூபததால பிரமஹதேவருக்கு விஷ்ணுவால கொடுககப படடதெனவும வைதிகநூல்களில் வழங்கிவரும் விரோதங்களுக்க கென்ன சமாதானங்கண்டார்? புராணங்களைச சிவனசெய்தாரெனவும, வியாசர்செய்தாரெனவும விரோதமுணடாகக கூறும புராணவாக்கியங்களுககு என்னகதி தேடிககொண்டார்? விஷ்ணுவினுடைய நாபிகமலததிற பிரமஹா பிறநதாரெனவும், பிரம்ஹதேவருடைய குததகில் விஷ்ணு பிறந்தாரெனவும போந்தசுருதி விரோதங்களை யெப்படி ஸமர்த்திக்கவல்லார்? இன்னன பலவுளவற்றைக் கற்பபேதவியாயத்தால் நிவர்த்தித்துககொள்ளும ஸாதுக்களுக்கேயன்றியே? சிவாகமத்திற் போந்த பாகங்கள் அவிரோதமெனக் காண்டலமையாது! அமையாது!! இது கொண்டேயின்னுமநேக நயுக்திகளைத் தேடி மற்றைச் சாமானிய கட்சிகளுக்கெல்லாம் புத்திமான்களாயுள்ளபேர் சமாதானஞ் சொல்லிக்கொள்ளுவார்களென்று நம்பி ஸ்தரியாது விட்டனம்.

இதுநிற்க, பாத்மோத்தர கண்டத்தில், “శ్వంచరు
ద్రో మహేశావా:” என்ற தேத்யாதி சுலோகங்களால் சை
வபுராணங்களெல்லாந் தாமசங்களென்று பிதற்ற வந்த
வித்தழிதலைமகனுர்க்குத் தாடைசுத்திசெய்து சமாதான
ங்கூறுவாம். ஸ்மிருதிநிஹாசபுராணங்கள் வேதோபப்பி
ரம்ஹணங்க ளென்பதின்கருத்தாவது ஸங்கிரஹ ராமா
யணத்திற் சொல்லிய விஷயங்களையே ஸ்ரீமத்ராமாயண
த்தால்விஸ்தரித்துச்சொல்லியது போல்வதேயாம். வே
தவிருத்தங்களென்பதின்கருத்தாவது வேதத்திற்சொல்
லப்படாததும், வேதத்தில் நிந்திக்கப்படுவதுமாகிய பா
ஞ்சராத்திராகமங்களைக் கலந்துசொல்லுகிற பாதமோ
த்தரகண்டவிஷயம் போல்வதேயாம். இதனுல், வேதவி
ருத்தாகமத்தின் கருத்துகளை யிடையிடையே கலந்து
சொல்லும் புராணங்களும், ஸ்மிருதிநிஹாசங்களுமே
வேதவிருத்த மென்பதிற் றட்டில்லையாகித் தாமசத்வ
ஸித்தியைப்பெறும். இந்தவுண்மையையே “ఇవాన్సా
పురాణాని కథయస్వచనాం ప్రతం” என்றபடித் தாமசங்களென்
று சொல்லலாமே தவிரப் புராணங்கள் யாவுந் தாம
சமென் றுரைப்பது சுத்த தாமசமாய்முடியுமென்க.
“అష్టాదశపురాణానాం కర్తాసత్యవతీసుతః” என்னும்வசனத்தால்
பிராம்ஹமுதலான பதினெட்டுப்புராணங்களும் வியாச
ராலே செய்யப்பட்டதென்று நிச்சயம. கருதர்முதலா
ன பத்துரிஷிகள் செய்த புராணங்கள் உபபுராணங்க
ளாகும். வியாசருடைய மனதி லுருத்திரன் பிரவேசித்
துத் தாமசபுராணங்களைச் செய்வித்தானென்று கூற
முடியாமையால் வியாசரால் செய்யப்பட்ட சைவபுரா
ணங்கள் பத்தும் தாமசங்களென்று பாஞ்சராத்திரி
சொல்வது அப்பிரமாணமாயிற்று. உருத்திரர் வியாச
ரை மோகிப்பித்தே யப்படிச்சொல்லுவித்தா ரெனின்,
அந்தவியாசர் விஷ்ணுவாம்சரானபடியால் விஷ்ணுவை
யே சிவன் மோகிப்பித்தாரென்று முடிந்து விஷ்ணுவுக்

10

நூல்களிற் பெறப்பட்டிருக்கு முண்மையைச்(சிவபாரம்யப்பிரதர்சினி) என்னுநூலில் யாம்விஸ்தரித்திருக்கின்றேமாகையாலாண்டுக் கண்டுணர்க. இன்னும், "[illegible]" என்னும் சிவதத்வஸுதாநிதிவசனத்தானுந்தெளிக.

இதுமட்டோ, ஸ்ரீ ருத்ரமூர்த்திக்கு விஷ்ணுவையும், பிரமனையும் ஜனகர்களாக வினைத்தங்கொண்டு சுருதிகளிலப்படி யிருப்பதாக விரோதம்பேசிவரு மவ்வெறிகொண்டநாயைக் குலைக்காமல் வாயடங்கச்செய்வாம். பிரம்ஹவிஷ்ணுருத்ரர்களென்றுசகலசுருதீதிஹாஸ புராணங்களிலும் பிரஸ்தாபிக்கப்படுஞ்சந்தர்ப்பங்கடோறுமிந்தக்கிரமத்தை யொருவராலும்மாற்றமுடியாதன்றே! இந்தமூன்று மூர்த்திகளும் மேலுக்குமேல்உத்கிருஷ்டர்களா? அல்லது நிகிருஷ்டர்களா? உத்கிருஷ்டர்களென்று சொல்வாரெனின், அப்போது ஸ்ரீ ருத்ரபாரம்யம் தானேஸித்தித்தது. நிகிருஷ்டர்களென்று சொல்வாரெனின், பிரம்ஹாவைக்காட்டிலும், விஷ்ணுவுக்கும், விஷ்ணுவைக்காட்டிலும்உருத்திரருக்கும்அபகர்ஷத்வம்ஸம்பவிக்கின்றது. ஆகவே, விஷ்ணுபாரம்யத்தைநாட்டவந்தவர்மனோரதமும் வீணாய்முடியும். இக்கிரமத்தை யேன்மாற்றக்கூடாதெனில், பிருதிவிஅப்புத்தேஜஸுகளின் கிரமத்தைமாற்றக் கூடாதாகையால் அவைகளின் அதிஷ்டானதேவதைகளாகிய மும்மூர்த்திகளின் கிரமத்தையும் மாற்றக்கூடாதென்பதுசொல்லாமேயமையும். மூன்று பூதங்களுக்கும் வியாப்யவியாபகத்வமெப்படியோவப்படியேமூன்று அதிஷ்டானதேவதைகளுக்குமாகும்படியை விரிக்கவேண்டியதின்றாம். இங்ஙனமாக, ஸர்வகாரணத்வஸித்தி விஷ்ணுவுக்குப்பிராப்தமாவதெப்படிக்கூடும்? இதனால் விஷ்ணுவுக்குஜனகத்வம்உருத்திரரிடத்திலுண்டாமென்பதெப்படி? கைவல்

யம், காலாக்னிருத்ரம், சுவேதாசுவதாம், அதர்வசிரஸ், அதர்வசிகையென்னுமிவ்வைந்துபநிஷத்துக்களும் பஞ்சருத்ரமென்று பிரஸித்தநாமம் பெற்றுவிளங்குமன்னம்தோராது இவைகளிலும்விஷ்ணுபாரம்யத்தைப்பிரவர்த்திப்பிக்க முயலுமப்பாஞ்சராத்திரச்சேய்களுக்கு எப்படியோஜயமுண்டாம்? அதாவசிரஸில் தியாதாவருத்திரா, தியானம்விஷ்ணு, தியேயாஸர்வைசுவரிய ஸம்பந்நரும, ஸர்வேசுவரரும், ஆகாசமத்தியிலிருக்கின்றவருமாகிய சம்புவென்று சொல்வதோடு (த்யாயீதேசானம் ப்ரத்யாயித்வயமெனறும, ஈசனொனறும பரமசிவனையே தியானஞ்செய்யத்தக்கதென்றும) நிலைபெறநாட்டி யுரைத்தலா லிவ்வுண்மைகளை யறியாது வாயில் வந்தனவந்தனகுழறுமம்மாலசசிறுவர்வாதம் மடிந்துபோயிற்றெனக.

இந்தசசைவோப நிஷத்துகளின்படியே கோபாலதபனம், இராமதபனம், ந்ருஸிம்ஹதபனம், மஹாநாராயணம், ஹயக்ரீவமென்னுமைந்துப நிஷத்துக்கள்வைஷ்ணவமாயிருந்தலாலிவற்றுளளேதேனுஞ் சிவோத்கர்ஷங்கூறவிடமிராதேயெனின், இவைகளுக்கு வாச்சியார்த்தம்விஷ்ணுவானபோதிலும், லட்சியார்த்தம் சிவபெருமானாகையால் சொந்தசொத்துள்ள விடத்தில் எம்மவர் பிரவேசிப்பதற்கு என்னதடை? இப்படியே சைவோபநிடதங்களுக்குவாச்சியார்த்தம்சிவனும், லக்ஷியார்த்தம்விஷ்ணுவு மாகக் கொண்டாலென்னை யெனின், மேல்(௯௯) வது பக்கத்திற் காட்டியிருக்கும்சுருதியில பிரமனுக்குப் பரம் விஷ்ணுவும், விஷ்ணுவுக்கு பரம் ஈசனுமென்றுகூறியுள்ள தர்மத்தால் விஷ்ணுவுக்கிடம் ஸ்பஷ்டமாகக் கிடைத்திருப்பதால் சைவோப நிடதங்களுக்கு லக்ஷியார்த்தத்வம் அவரிடங்கோடலமையாதென்க. பஸ்மஜாபாலத்தில் விஷ்ணுவானவர் சிரசில் அஞ்சலிசெய்துகொண்டு சிவலிங்காராதனஞ் செய்கின்று

றென்று மேலிடத்தில் விவரித்திருப்பதுமே போதும். இத்யாதி பஹுதரப் பிரமாணங்களால் சிவோத்கர்ஷமே ஸித்தித்திருப்பதறியாது அதர்வசிரசில்முதலாவது கண்டத்தில் நாராயணன் தமக்குள்ளே அந்தராத்மாவா யிருக்கின்றானென்று சிவன் சொன்னதாக் காட்டுவதுந் தப்புரைகளெங்கே தலையெடுக்கும்? அதர்வசிகையில் "శివఏకో ధ్యేయశ్శివఙ్కరస్సర్వమన్యత్పరిత్యజ్య సమాప్తాథర్వశిఖా" என்னும் வசனத்தால் சர்வத்தையுந் தியாகஞ் செய்துவிட்டுச் சிவபெருமானொருவனையே தியானஞ்செய்யவேண்டியதென்றுபெறப்பட்டது. இந்தஸர்வசப்தமானதுவிஷ்ணுவொழிந்த மற்றஸ்தானங்களையே பற்றுமெனின், "ధ్యాయీతేశానం ప్రధ్యాయితవ్యం" என்னுஞ்சரபோபநிஷத்தால் அந்த விஷ்ணுவினுடைய கௌரவம் வெளிப்பட்டமையேபோதும். இதனுல், மோக்ஷாபேக்ஷையுடையவரால விரும்பத் ததக்க மெய்ப்பொருளிதுவென்று வெளிப்பட்டது. "సాక్షీచేతా కేవలో నిర్గుణశ్చ" என்னுஞ்சுருதி சப்தங்களையும், "తేభ్యోఽధిక ఈశ్వర ఏకః హంసః శివః" என்னுஞ்சுருதி சப்தங்களையும் ஸமந்வயஞ் செய்து பார்த்தால் ஸ்ரீசிவபெருமானே விஷ்ணு முதலான ஸகலபிரபஞ்ச அந்தராத்மாவாயுள்ளவ ரென்பது தெற்றெனவிளங்கும். இன்னும், "శివమద్వైతం శాంతం చతుర్థం మన్యంతే స ఆత్మా స విజ్ఞేయః" என்னுஞ்சுருதியாலுந் துரியரான பரமசிவனே நாராயணருடைய ஆத்மாவென்று ஸ்பஷ்டமாய் விளங்கலால் விஷ்ணுபாரம்யம்எவ்வளவுஞ் சித்தியாமை வெளிப்பட்டது.

ஆயின், "నారాయణాద్రుద్రో జాయతే" என்ற தேத்யாதி வசனங்களாற் போந்த விஷ்ணுபாரம்யத்துக்குக் கதியேதெனின், மேல் (௯௧) வது பக்கத்திற் காட்டியிருக்கும் நியாயமே போதுமாயினு மின்னுஞ் சிலவற்றை யீண்டு விளக்குவாம். நாராயணருடைய புத்திரனை

பிரமனுக்கே, ஸ்ரீருத்திரமூர்த்தி நீலலோஹித னென்றுபவித்திருக்கும்போது நாராயணரிடத்தி லிருந்து நேரே அவர் ஜநித்திருப்பதிலென்ன ஆக்ஷேபமிருக்கின்றது ?• அப்படிப் பிரமனிடத்தும், விஷ்ணுவினிடத்தும் பிறந்தவராகக் கொள்ளுமுருத்திரனை நோக்கின், அவர் ஏகாதசருத்ராக்ஷகருத்ர ஸஹஸ்ரருத்ரர்களுக்குளொருவராகவேமுடியுமன்றி ஸம்ஹாரருத்ரராகமாட்டார். மேலிடத்திற்காட்டியபடித்தேஜோதிஷ்டானமானவுருத்திரர்ஜனகரும், அப்பதிஷ்டானமானநாராயணர் ஜன்யருமாகத்திர்மானங்காணுகிறபடியால் அந்தஸம்ஹாரருத்ரருக்குநாராயணரிடத்தி லுற்பத்திசொலவது எங்ஙனங்கூடும்? திரிமூர்த்திகளி லொருவராகிய ஸம்ஹாரகர்த்தாவுக்கே நாராயண ரிடத்தி லுற்பத்திகூறவிசை யாதெனின், திரிமூர்த்தியுத்தீர்ணராகிய துரியபரமசிவனை நாராயணரிடத்திற் பிறந்தாரென்று கழுதையோசைகாட்டிக்கத்தவருமப்பாஷண்டிக்கு என்ன சமாதானஞ் சொல்லலாம்? இவைகளேயன்றி, அதர்வசிரசில் "బ్రహ్మవిష్ణురుద్రేన్ద్రాస్సమ్ప్రసూయన్తే" என்று பெறப்பட்ட வாக்கியத்துக்குக் கதி தேடிக்கொள்ளவகையறியாமல் பிரம்ஹருத்ரேந்திராதிகளைக்கற்பங்கடோறுஞ் சிருட்டித்துப் பிரளயகாலத்தில் ஸம்ஹரித்துவிடுகின்றார்ஹரியென்றுமனப்பால்குடித்து மடியுமம்மடையசிரோமணிக்குஎன்னசமாதானஞ்சொல்வது? பிரம்ஹருத்ரேந்திராதிகளோடு விஷ்ணுவையும் ஜநித்தவனென்று ஸ்பஷ்டமாகக்கூறு மிச்சுருதியைப்பண்டிதராயுள்ளபேரொடுத்துக்காட்டுங்கால் பல்லையிளித்துப்பசபசவென்றுவிழிப்பார்போலும். பிரளயகாலத்தில் ஸம்ஹரிக்கின்றவர் விஷ்ணுவென்றுஎந்தச்சுருதியிலாவது, ஸ்மிருதிதிஹாஸபுராணங்களிலாவது, அல்லதுசாமானிய தர்மமாகவுலகவழக்கிலாவது பெறப்படுவதுண்டாவெனக்குங்காணுமே! இப்படிமிகவும்அப்பிரமாணமான ஸம்ஹாரகர்த்திருத்வத்தை விஷ்ணுவுக்குச்சொல்லி

த்திருப்தியடைபவர் எவ்வளவுபொய்யைத்தான் பேச
மாட்டார்? மாயாரூபியாகையால் ஞானத்தை ஸம்ஹ
ரிக்கின்றவர்விஷ்ணுவெனின், ஸ்ரீருத்ரப்பிரஸாதமற்றவ
ர்களுடையஞானத்தைமாத்திரம் விஷ்ணுவால் ஸம்ஹரி
க்கமுடியுமேதவிரஅவருடையபிரசாதம்பெற்றவர்களா
கியசிவனடியார்களுடையஞானத்தையொருவராலும்ஸ
ம்ஹரிக்கமுடியாது! முடியாது!! பிருதிவி அப்புவிலெயி
த்து, அப்புத்தேஜஸிலிலயித்து, அந்தத் தேஜஸ்ஸான
து தானேஜ்வலித்துக்கொண் டிருப்பதுபோல் பிரம்ஹ
தேவன் விஷ்ணுவினிடத்திலும், விஷ்ணுமூர்த்தி ஸ்ரீருத்
ரரிடத்திலுமிலயித்துஅந்தவுருத்திரமூர்த்தி தானேஅத்
வைதரும்,நித்தியபிரகாசருமாயிருத்தலாலெந்தச் சுரு
தியுக்தியநுபவங்களாலும் விஷ்ணுவுக்கு ஸம்ஹாரகர்த்
திருத்வம் சித்தியாதெனபது பசுமரத்தாணியறைந்தா
லென்னநாட்டப்பட்டது.

இ.துமிற்க, சூரியமண்டலமத்தியவர்த்தியாக நாரா
யணர் பிரகாசிக்கின்றாரென்றும், பல்லாயிரகோடியண்
டங்களும் நாலிலொரு கூறென்றும், நாசமில்லாத திவி
யென்கிற பரமபதம் மூன்றுகூறென்றும், அவற்றினுள
ளும் வெளியு மந்தநாராயணர் வியாபித்துக் கொண்டி
ருக்கின்றாரென்றும், அதனால் விஷ்ணுவே பரதத்துவ
மாகின்றன ரென்றுஞ் சாதிக்கவந்தார். "இருக்குமுதலிய
வேதத்திரயங்களாகிய நிதிக்குக் கோசமாகியமண்டலத்திலிருக்கு
மாதித்தனை அதிட்டித்திருக்கும் புருடனாகியசிவபெருமானை ஆதித
தியோமிடதம் "இவனே பூதாதிபத" என்று சுட்டிக்கூறுகின்றது.
"இவனேபூதாதிபதி" என்றன் மாத்திரையானே ஆதித்யாந்தரி
யாமி சிவபிரானென்பது துணியப்படாதாம் பிறவெனின்; அற்றன்
று: இரணியமய" "என்றும், "இரணியபாகு" என்றும், "அம்பி
காபதி" என்றும், "உமாபதி" என்றுமவ்விடதங்கூறுதலின், ஆ
தித்யாந்தரியாமி சிவபிரானேயென்பது தெற்றெனத் துணியப்படு
மென்க. மண்டலமும், அதிலாதித்தனும், அவர்க்கதிஷ்டானமாகிய
சிவபிரானும், அவர்விபூதியும், அவற்றினையுணர்ந்தாசெய்தும்பயனு

மென்னுமிவை ஆதித்தியோபநிடதத்தாற் போதரும்பொருள்க ளாம். இதனையுணர்ந்தார் காயத்திரியையு முணர்ந்தாரேயாவர்."

"இனிக்காயத்திரிக்குரியபொருள் சிவபிரானே யெனத்துணிதற்கு ஆதித்தியோபநிடதமேயமையுஞ் சான்றும். காயத்திரி மந்திரப்பொருள் சிவபிரானே சவிதாவன்று. என்னை? அதனகத்துள்ள பர்க்கசத்தஞ் சிவபிரானுக்கேயேற்குறியாதலானும், அவரே அறிவைப்பிரேரேபிப்பவராதலானுமென்பது. அப்பர்க்கசத்தம் அகாராந்தமன்று ஸகாராந்தமெனின்; அதனகத்துள்ள யத்சத்தமும் தத்சத்தமும்முறையேபுல்லிங்கமும் நபும்ஸகலிங்கமு மாகலிற்றம்முள் அந்வயமுறா. ஆகவே, அந்வயமாதற்குரிய அபின்னலிங்கத்தையவாய்நிற்கும். அதனால், ஸகாராந்தமெனல்பொருந்தாதெனமறுக்க. வியாகரணநூலார் அஸன்பிரத்தியயமாக கருணப்பிரத்தியயமாக ஈற்றில்வந்தபதங்களுக்கு ஆக்ஷியில் உதாத்தசுரம்வருமென்றலினமைத்திராயணச்சுருதியில் அகாராந்தமாகச்சொணப்படுதலின், திரிந்தகாரகமாகியகளுந்தமேயென்க. இந்தமைத்திராயணச்சுருதி "பர்க்காந்தியானிக்கற்பாலர்" என்றும், "பாக்கப்பெயருடையான் உருத்திரன்" என்றுங்கூறுமுகத்தானே அது ஸகாராந்தமென்றலை நிராகரித்தது. காயத்திரியின்முதற்பாதத்தைக் கடாவிடைகளாற்கூறி "நிரண்டாம்பாதம்பர்க்கமயம்" என்றதலவகாரப்பிராம்ஹணமும் அகாராந்தமென்றற்கிடந்தாரது."

"அற்றேல், எந்தப்பர்க்கன் எமதுபுத்தியைப்பிரேரேபிக்கின்றான் அதனைத்தியானிக்கிறோம்" என்றுலிங்கபேதம் போதரா அந்வயித்தில் நமக்குஞ்சாலாதெனின்;—காயத்திரிக்குரியபொருளாகிய சிவபிரானதுபெயராகியபர்க்கசத்தம்அவரின்வேறாகாத ஒளிக்குமுண்மையின், "அதனைத்தியானிக்கின்றோம்" என்பது அந்தப்பர்க்கனேடியையுடைத்தாயவொளியைத்தியானிக்கிறேமென்றுபொருள்படுதலின், எமக்கதுசாலாமை யாண்டையதென்க. இதுசாம்பமிருதியிற்றுணிபென்க. "அதுவேயக்ஷரம்" என்றும், "அதுசவிதாவினுள் வசிக்கப்பட்டபொருள்" என்றும், "அதனினின்று மறிவங்குரித்தது" என்றுஞ்சுவேதாச்சவதரோபநிடதங் கூறுதலினானுங் காயத்திரிக்குரியபொருள் சிவபிரானேயென்பது தெற்றெனவுணர்க. இக்காயத்திரிமந்திரம் பர்க்கராகிய சிவபிரானையே யுணர்த்துவதாகலும், சவிதாவென்னுஞ் சத்தமாத்திரைபற்றி ஆதித்தன்மேலுஞ்

செல்லும். பிருண்டும் ஒருகடவுளையுணர்த்து மந்திரஞ்சத்தவொப்புமையாற்பிறகடவுண்மேலுஞ் செல்லுமென முனிவர்கூறுப: அது அருக்கனைத்தெய்வமாகவுடைய இருக்கு விசுவதேவசத்தவொப்புமையாற்பூடணதேவர் மேலுஞ்செல்லுமாற்றா னுணர்க. பிறவுமன்ன. இனியிவ்வாறன்றி, கிரகபூசாவிதியில் "சம்" என்றுதொடங்கிய மந்திரத்தாற்சனிபூசையும், "சுத்புத்தியசவ" என்றதனாற்புத்பூசையுங் கூறுதலுங்காண்க. "இருக்குயசுர் சாமமென்னும் வேதமூன்றினையுநன்குணர்ந்தபிரமன் அவற்றின்சாரமாகிய மூன்றுபாதத்தையுடைத்தாய இக்காயத்திரியைக் கண்டான்" என்றுமறுவாற்கூறப்பட்டது" எனக்கற்றுணர்ந்த மேலோர்காட்டிய நியாய விஸ்திரங்களைக் கண்டபின்னரு மெந்தக்கபோதியோ விஷ்ணுவைக் காயத்திரிப்பொருளென்று சொல்லத்துணிவான்?

இனிப்பரமபதமென்னும்விஷ்ணுலோகத்துக்கு அளவைகூறத்தொடங்கிப் பல்லாயிரகோடி யண்டங்களுநாவிலொருகூறும், அந்தப்பரமபத மேனையமூன்றுகூறுமென வெளிப்படுத்திக் கொண்டவைஷ்டவைராதிஷ்டமே! அதிஷ்டம்!! காற்கூறுகிய பல்லாயிரகோடி யண்டங்களும் பிராகிருதமே யாகையாலேனைய முக்காற்கூறுமது வேயாதலமையும். அதனால்பரமபத மென்னும்விஷ்ணுலோகம்பிரகிருதிகாரியமெனலாகியதனுலுளும்வெளியுமேனையபல்லாயிர கோடியண்டங்களிலும் வியாபித்திருப்பதுபோலவே நாராயணர் வியாபகராயுள்ளாரென விழுக்காதென்க. ஸ்ரீகைலாசம் அப்பிராகிருதமாகையாலாண்டுநாராயணர்வியாபகஞ்சாராது.நாராயணரேபிரகிருதிஸ்வருபராகையா லவர்க்குப்பிரகிருத்யதீத ஸ்தானங்களில் வியாபகமுண்டாதல் யாங்ஙனம்? அப்பிராக்ருத புவனமாகிய ஸ்ரீகைலாசபதியைநோக்கப் பிராகிருதபுவனபதியாகியவிஷ்ணுவுக்குப்பாரம்யஞ் சித்தியாதாதலயால். இவ்வுண்மைதேர்ச்சியின்றிக் கூபமண்டூகம்போற்கதறல் அஸாமஞ்சஸமாயிற்றென்க.

இதுநிற்க, ஸ்ரீமஹாபாரதத்தில் பிரணவத்துக்குப் பொருளானவன் பகவானாகிய விஷ்ணுவென்று சொல்லப்பட்டமையால் சமஸ்தவேதவேதாந்தவேத்யராயுள்ளவர் அந்தவிஷ்ணுவே யென்றறியத்தக்கதென்றும், இவ்வுண்மையை"నారాయణపరంబ్రహ్మతత్త్వంనారాయణఃపరః", என்னுஞ்சுருதியாலறிந்திடலாமென்றும்,இதனையறியாதசைவர்கள்பலவாறு சிவபாரம்யத்தையஜுர்வேதம் நாலாவதுகாண்டத்திலுள்ளதாகநாட்டமுயலுகின்றாரென்றும், அந்தநாலாவது காண்டத்தின்னடுச்சங்கிதையிற்சொறப்பட்டவநுவாகம்பதினொன்றனுளாறாவது அநுவாகத்திற்போந்தமூன்றுபஞ்சாதியின்றாற்பரியத்தை வித்தியாரண்யர்தமதுபாஷ்யத்தில் அக்னிப்பிரதிபாதிதமென்றுபரிஷ்காரமாகவுணர்த்திருக்கின்றாரென்றும்,சிவனிடத்தில்தனக்குண்டாகிய அபிமானத்தாலஇராவணனஉருத்திரனைநமஸ்கரிக்கிறேனென்று நமகசமகத்தையுண்டாக்கிவைத்ததால் அது வைதிகமாகாதென்றும்,அன்றியும்,எஜுர்வேதத்தில் ௧-வதுகாண்டம்௩-ம்பிரசினம்,௫-௬-௭, அநுவாகங்கள்,௨-வது காண்டம்,௫-ம் பிரசினம் ௯-ம் அநுவாகம், ௯-ம் பிரசினம்,௰-ம் அநுவாகம்,௨-ம்பிரசினம் ௮-ம்அநுவாகம்,௪-வதுகாண்டம் ௪-ம் பிரசினம் ௰௧-ம் அநுவாகம், ௫-வது காண்டம் ௨-ம் பிரசினம ௮-ம்பிரசினம், எஜுர்வேதசாகையில் ௨-ம் அஷ்டகம் ௪-ம் பிரசினம்,௯-ம் அநுவாகம்,ஷ அஷ்டகம் ௮-ம் பிரசினம், எஜுராரணம், ௩-ம் பிரசினம் ௰௧-ம் அநுவாகம், ௯-ம் பிரசினம், ௧-ம் அநுவாகம், இவைகளில் விஷ்ணு பாரம்யமேசித்தித்திருப்பதால் அவரே பரமபதியாவரென்றறியத்தக்கதென்றுங் கூறித் திருப்தியடைந்து கொண்டனர்.

இதனைமுறையே மறுத்துச்சமாதானங்கூறுவாம்.

"[illegible] రుద్రః"என்று பிரணவசப்தவாச்சியம்

ஸ்ரீபரசிவைக நிஷ்டமாகச்சுருதியிற் பெறப்பட்டது. அன்றியும் "బ్రహ్మా శివో మే అస్తు సదా శివోం" என்று பெறப்பட்டமையுஞ்சான்றும். இன்னும், "ప్రణవో వాచకస్తస్య శివస్య పరమాత్మనః" என்று இலிங்க புராணத்திலும், "వాచకః ప్రణవో, యస్య జ్ఞానమూర్తే మహేశితుః" என்று ஆதித்தியபுராணத்திலும் பெறப்பட்ட வுண்மைகளாலும், கடவல்லிமாண்டூக்யாதர்வசிரசசிகாப்ரசிநோபநிஷதாதிகளிற் பிரதிபாதிக்கும் ரஹஸ்யார்த்தங்களாலும பிரணவமானது சிவபரமாகவே வியாக்கியானஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. "తస్మాదయోపి దేవాశ్చ రుద్రస్యాప్యప్యయోనను। కథం చ త్ర్యంశవస్యార్థాః భవిష్యం శిష్యమనుష్యతః" என்னும ஸூதசமஹிதாவசனத்தால்பிரணவத்துக்கு முக்கியவிருத்தியாயுள்ளவர் சிவபெருமானும், கௌணவிருத்தியாயுள்ளபோ விஷ்ணுவாதியிற்ருமென்று பெறப்பட்டசத்தியார்த்தங்களையெல்லாமறிக்கிற் பாரதத்திற் பெறப்பட்ட பிரணவார்த்தம விஷ்ணுவுக்கெம்மட்டிற் பிரயோசனப்பட்டதென்பது வெட்டவெளியானதால், பிரணவார்த்தபொருளாயுள்ளவர் ஸ்ரீசிவபெருமானெனபதேயினிது சாதிக்கப்பட்டது. இதனால் வேதவேதாந்தவேத்யராயுள்ளவரு மந்தப்பரமேசுவரரென்பதே யமையும். இவ்வுண்மை "వేదైశ్చ సర్వైరహమేవ వేద్యో వేదాంతకృద్వేదవిదేవ చాహం" என்னுஞ்சிவவசனம சுவேதாசுவரத்திற் பெறப்பட்டமையாலும்விளங்கும். இங்ஙனமாயின், "నారాయణః పరం బ్రహ్మ" என்றற்றொடகத்துச்சுருதிவசனத்துக்குக் கதியாதெனின், "అన్నం బ్రహ్మేత్యవ్యజానాత్" என்றது முதலாகியவிடத்திலென்ன சமாதானமுண்டாகுமோவதனையேயீண்டுஞ்சிந்திக்கற்பாலதென்க. "ప్రకృతి బ్రహ్మణో దేహం హరి స్తత్ర ప్రదర్శనః। విష్ణుః కమలాకాంతో నిర్గ్గుణామవిద్యోరుభూతాత్" என்று கூர்ம புராணத்திலும், "[illegible] నాత్మకే జగతాం తస్య ధీమతః। అథో ద్వారాద్వ్యవిష్ణు [illegible] ధకః" என்று ஆதித்தியபுராணத்திலும் பெறப்பட்ட

வசனங்களால் பிரமனது கர்ப்பத்திற் சென்று குதத்தின்வழியாய் அதோக்ஷஜனென்னும் பேரால் வெளிப்பட்ட விஷ்ணுவினுடைய மகிமை வெளிப்பட்டது. மேலே யோரிடத்திற்காட்டியஅதர்வசிகாவசனத்தால்ஸ்ரீபரமசிவனிடத்தினின்றும் விஷ்ணுவுக்குற்பத்தி பெறப்பட்டது. முதற் சுருதியிற் பெறப்பட்டது பிரதமஜந்மமும், பிற்போந்த வசனங்களிற்பெறப்பட்டது கல்பாந்தர ஜந்மமுமாக மேலோர் கூறுகிற்பர். இன்னும், "సోమఃపవతేర్జనితానాంజనితాదివః। జనితాపృథివ్యాజనితాగ్నేర్జనితాసూర్యస్యజనితేంద్రస్యజనితాధఃవిష్ణోః" என்னும் ருக்வேத வசனத்தால் உமாஸஹாயராகிய பரமேசுவரர் சூரிய சந்திராக்னி முதலியவற்றைப் படைத்தாரெனவும், அப்படியே விஷ்ணுவையும் படைததாரெனவும் வெளிப்பட்டது. இப்படிசசுருதி நிஷ்டமாகப பரமேசுவரரிடத்தில் ஜந்யராய்விளங்கும் நாராயணனை அவருக்குஜநகராகிய அப பரமேசுவரனைக் காட்டிலும் பரதத்வப்பொருளாகநிச சயித்தல் யாண்டிசையும்? இவ்வுண்மை நியாயங்களால் வேதப்பிரஸித்தமான பரதத்வப்பொருளாயுள்ளவர் ஸ்ரீசிவபெருமானென்றே கண்டாகோஷமெள வைதிகச சிரேஷ்டராயுள்ளபேர் முழங்குவரென்க.

இன்னுமந்த வாக்கியம் நாராயணுப நிடதத்திற போந்த தொன்றுகலானவ்வுபநிடதம்பறறியேயதனுண்மையை விசாரிப்பாம். "நாராயணுப நிடதததிற கூறிய உபாசனை சிவோபாசனை யென்பதூவும், அதன்சட்கூறிய உபாசிகக்கப்படும் பொருளினது உருவஞ் சிவரூபமெனபதூவும், மீமாஞ்சகர் கூறும் உபக்கிரமோபசங்காரநியாயம்பற்றித் துணியப்படும். அதன்கண் உபாசனையைக் கூறிய தொடங்கிய உபக்கிரமததின் கண்ணுள்ள வாக்கியஞ் சிவரூபங் கூறிமுடிந்த உபசங்கார வாக்கியத்தோடியைந்து ஒருபொருள் படுதலின். இங்ஙனந்துணியப்படவே, ஆண்டு நாராயணனுக்கு உபாசிக்கப் படுதன்மையும், உபாசனையாந்தன்மையும் ஓராற்றானும் பொருந்தாமையின், அவன் அவ்விர

ன்டு மல்லனென்பதூஉம், பாரிசேடத்தால் உபாசகனென்பதூஉம் போதரும். அல்லதூஉம், ஆண்டு "நாராயணனுடைய இருதயாக்கினியின் சிகாமத்தியிற் பரமான்மா உளன்" என்றவாக்கியமே வேறுபிரமாணம் வேண்டாது அவனுபாசகனென்பதை வலியுறுத்தும். அது வலியுறுத்தமாறென்னையெனின், "நாராயணனுடைய இருதயத்திற் பரமான்மாவுளன்" என்று கூறினமையின், அவனை பரமான்மாவென்றல் பொருந்தாமையினென்க. நாராயணன்றனதிருதயாக்கினிக்கணிருந்துகொண்டு தானே தன்னையுபாசிப்பனெனின்; அக்கூற்றியாவர்க்கும் நகைவிளைக்குமென்றொழிக.

அற்றேலஃதாக; நாராயணன் மேல் வைத்து உபாஸனையை வருணித்தவாறென்னையெனின்; நாராயணனுடையவிருதயமும், அதன்கட்டகரமும், அதன்கட்பெரிய அக்கினியும், அதன்சிகாமத்தியிற் பரமான்மாவுமுண்டென றங்ஙனமருத்தவாதம்படக் கூறுமுகத்தானே, ஆசரிப்பவருக்குச் சிரத்தை போதர விசிட்ட புருடன் மேல்வைத்து, உபாசனையை விதித்தவாறென்க.

அற்றேல், ஆண்டு இருதயம் வேறோதப் பட்டதனான் அது நாராயணனுடையதென்றல் பொருந்தாதாம் பிறவெனின்; அற்றன்று: நாராயணப் பிரகரணத்திற கூறப்பட்ட விருதயம் பிறரைச்சார்தற்கியைபின்மையின் அஃதவனுடையதென்றல் பெருந்துமென்க.

அற்றேலஃதங்ஙனமாக, யதிப்பிரகரணத்திற் பூர்வானுவாகத்தான் விதிக்கப்பட்ட உபாசனையாவர்கண்ணதெனின், ஆண்டையியைபு பற்றி ஆராய்வார்க்கு அதுவுஞ் சிவபிரானகண்ணதென்பது தெற்றெனப் புலப்படுமென்க. அஃதேல், ஆண்டு நாராயணனைப் "பரப்பிரமம்" என்றும், "பரஞ்சோதி" என்றும், "பரதத்வம்" என்றுங் கூறுதன் மலைவாம்பிறவெனின், அற்றன்று: மாந்திரிகன் கருடபாவனையாற் கருடனோடத்துவிதமாய்நின்றவழி அக்கருடனென்றே கருதப்படுதல்போல நாராயணன் சிவபாவனையாற் சிவபிரானோடத்துவிதமாய் நின்றவழி அங்ஙனமுபசரிக்கப் பட்டானாகலின், மலைவுயாண்டையதென்க. இவ்வொற்றுமைபற்றியன்றே அருச்சுனற்குக் கீதை நூல் செவியறிவுறுத்தகண்ணன் "யானே உலகெல்லாமாயினேன்" என்றதூஉம், சிவபிரானது விசுவரூபத்தைத் தான்காட்டியதூஉம், "ஏனைவற்றைக் கைவிட்டு என்னையே வழிபடுக" என்றதூஉம், அதனை உறுதியாகக் கொண்ட அரு

ச்சுனன் அவன்கூறிய கருத்து நோக்கிச் சாங்காறுஞ் சிவபூசை செய்ததனாலும், கண்ணன் மேலிட்ட போதுகள் சிவபிரான் திருமுடிமேற் கண்டதனாலுமென்க.

அற்றேல், ஆண்டுப் பரமான்மாவின் விபூதியில் வைத்துப் பிரமன்முதலிய தேவரோடு சிவபிரான் படிக்கப்படுதன் மலைவாம்பிறவெனின்; அற்றன்று: ஆண்டுப் பரமான்மாவின் விபூதியில் வைத்துப் பிரமன்முதலிய தேவரோடு படிக்கப்பட்டமையின் சிவசத்தத்தானுணர்த்தப்பட்டவன் சங்காரத்தொழிலைச்செய்யு மானென்பது தெள்ளிதிற் பெறப்படுதலினானும், ஆண்டுப்பரமான்மாவெனப்பட்டவர் அயனரியரனென்னுந் திரிமூர்த்திகளையு நியமிக்குந் துரியமூர்த்தியாகிய சிவபிரானாகலானும, சிருட்டித்தொழில் திதித்தொழில்களைச் செய்யு மயனரிபோற் சங்காரத்தொழிலைச் செய்யு மரனும் அவரதுவிபூதியேயாகலானும், மலைவுயாண்டையதென்பது. அற்றேல், ஆண்டுப்பரமானமாவின விபூதியில் நாராயணனைப்படியாத தென்னையெனின்; கைவல்லியோப நிடதத்திற் கூறிய தகரவித்தையில் அவனும் விபூதியிற் படிக்கபபட்டானாகலின், இவ்வுபநிடதததிற்படியா துய்த்துணரவைத்த தென்பது." எனக்காட்டிய நியாயமேபோதும்.

இனி எஜுர்வேதம் நாலாவது காண்டமத்தியிற் சிவபாரம்யத்தை நாட்டமுயலுஞ் சைவர்களுடைய பிரயத்தினம் நிஷ்பிரயோஜனமெனக்கதறவந்த வங்கீள்செவியனுக்கென்ன சமாதானம் பகர்வது? "పంచాక్షరీశివపదే నవిభూతిముద్రా ధ్యాయస్థయాన్స్ఫురతితేనచతుర్థకాండః। కాండేనసర్వయజుర్వేదవిభాతితేన ఋక్సామమధ్యమణినాచవిభాంతివేదాః" என்னும்பிரமாண வசனத்தால் பஞ்சாக்ஷரீமந்திரமானது சிவ என்னும் அக்ஷரத்வயபதத்தாலும், ருத்ராத்யாயமென்கிற நமகமானது அந்த ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரியாலும், எஜுர்வேத ஸம்பந்தமான முதலேழுகாண்டங்களினிடையே நின்ற நாலாவதுகாண்டம் நமகத்தாலும், எஜுர்வேத மடங்கலும் அந்தநாலாவது காண்டத்தாலும், எல்லாவேதங்களும் ருக்ஸாமங்களுக்கிடையே நாயகமணிபோல்விளங்கும் எஜுர்வேதத்தாலும் பிரகாசிக்கின்றனவென்றுபெ

றப்பட்டது. இவ்வுண்மையை யாம்வெளியிட்டிருக்கும் தணிகாசல ஸ்தவமென்னும் பிரபந்தத்தானுங் கண்டுணர்க.

(எசுர்வேதத்துக்கேற்றமுரைத்தது.)

“ஐந்தெழுத்தழியில் சிவவெனுமிரண்டா
லலருமவ்வைந்தினு ளுயாகொண்
முநதிருத்ர நமகமுமதனுள
முதலெழுகாண்டத்தி னடுவே
யுநதுநாலாவதொப்பில் காண்டமுமந்
றுளவதனு லெசுர்வேதம்
வநதொளிர்தருமென நிலைசத்தனன்றணிகை
வாழ்வெனவந்த கண்மணியே.”

(வேதமடங்கலும் விளம்பலிதென்றது.)

“எசுவொனும்வேதத்தா லுளவெல்லா
வேதமும்வயநகு மிங்கதனு
லிசையுமெம்பெருமை யன்றிமாமறைக
ளோத்துறுதென்றெனக்கிசைத்தாவ
அசாமுஞ்சாமு மாகியல்லவுமா
மருட்பரன் றன்னில்வேறாகக்
கசமுகற்கிளையசேயெனுந் தணிகைக்
கநதவேளென்னுயிர்த்துணையே.”

என்னும் பாடல்களே யவை. இக்கருத்தையே யன்றோ “மும்மறையுணடு மறையின் முனிவிலெழுகாண்டத்திற், செம்மைதருநடுக்காண்டஞ் சேர்நதவெழுசங்கிதையி, லம்மநடுச் சங்கிதையி னுதியீரெழுத்தநடுப், பொம்மலுறவமர்மனுவின் பொருளாவானெவன்மைந்த” என வுரன்றோருங் கூறியிருக்கின்றனர்? எல்லாவேதங்களிலும் எஜுர்வேதமேயுயர்ந்ததென்பதற்குப் பிரம்ஹவல்லி யுபநிஷத்தில் “ప్రాణందేవా అనుప్రాణంతి” என்கிற அநுவாகத்தில் “తస్యయజురేవశిరః। ఋగ్దక్షిణః పక్షః। సామోత్తరః పక్షః। అథర్వాంగిరసః పుచ్ఛం ప్రతిష్ఠా” என்னும்

வாக்கியங்கள் பிரகாசித்தலால் அவயவங்களில் சிரஸ் ஸு பிரதானமாவதுபோல் எஜுர்வேதம் சமஸ்தவேத ங்களிலுஞ் சிரப்பிரதானமாய் விளங்கிற்றென வெல்லா வேதங்களையுஞ் சிவபெருமானது திருமேனியினங்கங்க ளாகக் கூறவந்த பகுதியில் வேதபுருஷனறுதியிட்டுரை த்திருக்கின்றனன். இன்னுங் காயத்திரீ ஹ்ருதயாதிகளில் பிராதஸ்ஸந்தியில் காயத்திரீதேவதை ருக்வேத பிரம் ஹஸரஸ்வதி ரூபத்துடன் ஹம்ஸவாகனியாகவும், மத் யஸந்தியில் எஜுர்வேத சிவபார்வதி ரூபத்துடன் விரு ஷபவாகனியாகவும், சாயங்கால ஸந்தியில், சாமவேத விஷ்ணுலட்சுமிரூபத்துடன் கருடவாகனியாகவும் விள ங்குந் தன்மையுண்மையால் சிவபெருமான் சர்வவேதா த்மகராயினும் எஜுர்வேத ஸம்பந்தத்தால் விசேஷித் துரைக்கப்பட்டவ ராயினர்.

இஙஙனமாக, எஜுர்வேதத்தாற்சிவபாரம்யம் ஸித் தியாதெனக் கூறவந்த வவ்வேழைமதியை யினிவென் னசெய்யலாம்? அப்பாஞ்சராத்திரசசேய்காட்டிவந்த சமாதானங்களினிடையே எஜுர்வேதத்தி லஷ்டகங்க ளிருப்பனவாகவும், அவற்றுலும்விஷ்ணுபாரம்யம் ஸித் திகருமெனவுங் கூறியமூதனர். வேதமிருந்தவூரில் குடி யிருந்தறியாதவெறித்தாதருக்கென்னவிளங்கும்? எஜுர் வேதமானது ஸம்ஹிதபாகமாகியவேழுகாண்ட மெனவு ம், பராயாதமாகியமூன்றுகாண்டமெனவும், ஆரண்யக ஸங்கியாபாகமாகியவொருகாண்டமெனவும், உபநிஷத்தா கியவொருகாண்டமெனவும்பன்னிரண்டுகாண்டங்களா கப்பிரிந்துஸம்ஹிதாகாண்டம்(சச)பிரசினங்களும், பரா யாதகாண்டம்(உஅ)பிரசினங்களும், ஆரண்யகஸங்கியா காண்டம்(ரு)பிரசினங்களும், உபநிஷத்காண்டம்(ரு)பிரசி னங்களுமுடையனவாகிமொத்தம்(அஉ)பிரசினங்களைக் கொண்ட தொன்றுமென வேதவித்யாபாரங்கசிலர்கள்

விதந்துரைப்பர். இப்பகுதிகளில் முதலேழு காண்டங்கள் மாந்திரமெனவும், பின்னவை பிராம்ஹண மெனவும் பெறப்படும். இவற்றிலேதானே காஷ்டகமுதலிய பாகுபாடுகளுண்டு. அஷ்டகமாதிகள் ருக்வேதத்தனவேயன்றி எஜுர்வேதத்துக் கில்லையென்பது ஸுப்ரஸித்தம். இப்படி வியவஸ்தாரூபத்தால் நிரூபிக்கப்படும் ஸத்யார்த்தங்களை யறியும் புண்ணியமில்லாத மந்தமதிகளோடு தலையடித்துக்கொள்வதுகஷ்டம்! கஷ்டம்!!

இனிஸ்ரீருத்ரமென்றும், சதருத்ரீயமென்றும், ருத்ரஸூக்தமென்றும் பிரஸித்தமாயுள்ளவநுவாகங்களை அக்னிபரமாக வித்யாரண்யர் பாஷ்யஞ்செய்தாரெனவும், அதனாலது சிவபாரம்யத்துககாதாரமாகாதெனவும் பிரஸ்தாபிக்கவந்த வப்பாவிசர்சேட்டையைக் கொஞ்சம் அடக்குவாம். அவர் புன்மதத்தில் சம்பிரதாயமாய் வாடிக்கொள்ளுமனேகம்பொய்களிலொன்றாக வித்யாரண்யரை அக்ஷோப்யமுனியென்பவன் வாததிற் பின்னிட்டோடும்படிச் செய்தானென்னு மாதிக்யத்தையும் மறந்து அநியாயத்தில்அத்யாபகரனைவரும்புகழும்வித்யாரண்யராம் விமலவேதியர் என்று அவரையீண்டுப் புழ்ந்தது அதிசயம்! அதிசயம்!! அவ்வித்யாரண்யரெவ்வளவுயோக்யமுடையாரென்பதைக்கொஞ்சம்பரியாலோசிப்பாம். அவரும், அவருக்குப் பரமகுருவான சங்கராசாரியரும் வேதபாஷ்யம், வேதாந்த பாஷ்யங்களைச் செய்திருந்த போதிலும் வாமசாக்ததந்திரங்களால் மது மாம்ஸங்களையே ஸேவித்தவர்களும், அஸங்காத்மவாதத்தால் ஸ்வேச்சாசாரமுள்ளவர்களுமாக வவர்களுடைய பிரபந்தங்களாலேயே துலங்குகிறபடியால் அவர்களை வேத பாஹ்யரெனவும், அசங்கரர், அவித்யாரண்ய ரெனவும் பட்டங்கள்கொடுத்தொதுக்கி விடுவதே விவேகிகள் துணிபாம். அன்னோர் மத்தியபானஞ் செய்தாரென்பதை

ச்சங்கர விஜயத்தா லறியலா மன்றியும், வித்யாரண்யர் செய்த சூதஸம்ஹிதாவியாக்யான முதலிய பிரகரணங்க ளாலவர்வாமசார்க்கரென்பதும், ஸ்வேச்சாசாரமுடை யாரென்பதும் வெளியாகின்றது. இன்னும் அவர்செய் திருக்கும் பஞ்சதசப்பிரகாரணத்தில் "ఆత్మనో ద్వైదాత్మానం పృథక్పశ్యంత్యహంకృతిం। ఇచ్ఛంత్వభోగవస్తూని నచాడ్గ్రంథిభేదకః" என்னும் வசனத்தால் ஞானிகள் அகங்காரத்தைச் சிதா த்மாவைப் பிரவேசிப்பியாமல் வேறாகப் பார்க்கிறார் கள். ஆகையால் கோடிவஸ்துக்களேயிச்சிக்கட்டும். கிர ந்திபேதம்வந்துவிட்டபடியால் அந்தவிசசைகளினலவ ர்க்குயாதொரு கேடுமில்லையென்று பெறப்பட்டது.ஞா னிகளுக்குச சகலவிசசையுமுண்டாயிருக்கலாமென்று மேலிடமேயன்றித் தியானதீபிகை முதலான விடங்களி லுங்கூறியுள்ளாராகலின் அவனையும், அவருடையகுரு க்களேயும் ஸ்வேச்சாசார பிரவர்த்தக ஸித்தாந்திகளாகி ய வேதபாஹயரென்பதிலென்ன வாக்ஷேப மிருக்கின்ற து? இவ்விஷயங்களே யறியாமையால் ஸ்மார்த்தர்க ளெ ல்லாம் அநியாயத்திலன்னோரைத் தங்களாசாரியர்களெ னமயங்கி மடியாநின்றனர். வித்யாரண்யர் வேதத்துக் கும், சூதஸம்ஹிதை, பராசரமுதலியநூல்களுக்கும் வி யாக்யானங்கள் செய்து முக்காற்பங்கு வைதிகத்தைக் கெடுத்தாரேனுங் காற்பங்காவது அவரிடத்திலுண்மை தேரும்.சங்கராசாரியர்விஷயமோவெனின், மணற்சோ ற்றிற்கல்லாராய்வதுபோலாம். அவரால் ஸ்மார்த்தர்கள் பெற்றிருக்கும் பயன்யாது? எந்தஸ்மார்த்த தர்மங்களே அவர்தாபித்தனர்? அவற்றைக் கோபித் தழித்தவரோ யாயினராகையாலவனை ஸ்மார்த்தர்ஆதரிப்பது பாவம்! பாவம்!! அவனைக்காட்டிலும் வைத்யநாதாதிகளேயா தரிப்பது உசிதமாம். இப்படி விசாரமுகத்தாலஸாமஞ் சஸமாய்ப் போகுஞ் சங்கராசாரியர், வித்யாரண்யர்க

ளுடைய வாக்குகளுக்குச் சிவிப்பில்லா தொழிந்தமை யால்ஸ்ரீருத்ரஸூக்தவிஷயத்தில் வித்தியாரண்யருடைய பிரஸ்தாபம் பிரயோசனப்படாமற்போயிற்றென்க.இனி யுண்மை விசாரத்தில் "நமஸ்தே ருத்ர மந்யவ" என்றுபக்கிரம த்தில் ஹேருத்ர! உம்முடையகோபத்துக்குநமஸ்காரம் என்று கோபமுள்ளவராகத் துதிக்கப்பெற்றவராகிய வு ருத்திரனை அக்கினியென்று எப்படிச் சொல்லலாம்? விஷ்ணுமுதலான சகலபிரபஞ்சத்தையும் ஸம்ஹரிப்ப தினாலும், ந்ருஸிம்ஹன்முதலான வைஷ்ணவாவதாரங் களைமர்த்தனஞ் செய்வதினாலும் உருத்திரனென்கிறசிவ னே கோபமுள்ளவனென்று பிரஸித்தமாயிருக்க வந்த ருத்ரஸூக்தத்தைச் சிவபாரம்யமற்றது என்று ஆகாத் தியங் கூறுவதை வித்வான்களெப்படியொப்புவார்கள்? தக்ஷயாகத்தில் வீரபத்திரராக ஸ்ரீருத்ரமூர்த்தியவதரித் து விஷ்ணுவை நாகபாசத்திற் கட்டியுருட்டியும், சூரிய னுடையபல்லையுடைத்தும், மற்றத்தேவர்களையுருத்தி ராஹ்வானமற்றயாகத்தில் வந்ததற்காகவுசிதமானபடித் தண்டித்தும், தக்ஷனுடைய சிரசைச் சேதித்துப் பின் னர் ஆட்டின்றலையையவனுக்குக் கூட்டியு மநுக்கிரகிக் கையில் தக்ஷன்பரசிவமகிமையறிந்து அவ்வாட்டுமுகத் தோடிருந்து துதித்தபாகமேயன்றோ நமகசமகங்களெ னஃப்பிரஸித்தமாயுள்ளது?

இதுகளை யறியாமல் இராவணன் றனக்குண்டா கிய வபிமானத்தால் ருத்ரனை நமஸ்கரிக்கிறேன் என்று கூறியன்றே நமகசமகமென்று கொடுக்கவந்த பேரிழ வுக்கென்ன செய்வது? இராவணன் செய்ததெனின், அது வேதத்திலேன்சேரும்? அதற்கு வித்யாரண்யர் முதலியோரேன்வியாக்யானஞ் செய்வார்கள்? இராவ ணன் சிவனிடத்திற் றனக்குண்டாகிய வபிமானத்தாற் செய்தானென்று பிதற்றியதையும் மறந்து அது அக்னி

பரமாயுள்ளதென்றுபின்னர்க்கூறியதென்னை? அதற்கு வக்தா இராவணனாகாவிடினும் அவனுடையவாக்குக்கு அது விஷயப்பட்டபடியால் அவைதிகத்வம் பெற்ற தெனின், "అగ్నిహోత్రాశ్చవేదాశ్చ రాక్షసానాం గృహేగృహే" என்னும் ஸ்ரீமத்ராமாயணவசனத்தால் இராக்ஷசர்கள் நாலுவேதங்களையு முணர்ந்தவர்களென்று வெளிப்பட் டமையால் அன்னோர் வாக்குகளுக்கு விஷயப்பட்ட ஹேதுவால்வேதமடங்கலுக்கு மப்பிராமாணியத்வமே ன் ஸித்திக்காமற்போகும்? வேதத்தின்மிகவும் அநதி காரிகளாகிய பாஞ்சராத்திரிகள் அத்யயனஞ் செய்வத னுற்கூட வேதத்துக்கு யாதோ ரப்பிராமாணியத்வமு நேரிடாமலிருக்கும்போது பிரம்ஹ குலத்திலுதித்தவ னான இராவணன் ஸ்ரீருத்ரத்தை யத்யயனஞ் செய்தத னுல் அதற்கு எப்படி அப்பிராமாண்யத்வமுண்டாம்?

இதுநிற்க, வித்யாரண்யர்தாமென்னை, ஸ்ரீருத்ரத் தை அக்னிசப்தத்தால் வியாக்யானித்தவா அது சி வபாரம்யமாகாதென வேதாவது காட்டியதுண்டா? "రుద్రోవాఏషయదగ్నిస్తస్యద్వేతనువౌఘోరాన్యా శివాన్యా" என்கிற சுருதியால் பரிதிரிசியமானனாகிய அக்னி யுருத்திரனெ ன்றும், அவ்வுருத்திரனுக்குக் கோரதனு வென்றும், அகோரதனுவென்றுந் தனுத்வயங்க ளுண்டென்றும், அவ்விருதனுவுகளுக்கும் அபிஷேகவசுதாரைகள் பிரீதி கரமென்றுமுதகரித்து அக்னிகருதுசரமேஷ்டகாஜ்யா பிஷேகத்தில் விநியோகங் கூறியும், ஜபாபிஷேகாதி விதிகளைச் சிவப்பிரீதிகர முக்கியசாதனமாகக் கூறியும் நிர்ணயித்திருக்கின்றனர். அப்படியே பட்டபாஸ்கராசா ரியர்களெல்லாமும் தங்கள் பாஷ்யங்களில் நிர்மானஞ் செய்திருக்கின்றனர். அன்றியும், சிவாஷ்ட மூர்த்தங்க ளில் அக்னியொருமூர்த்தமாதலும் அவருண்மையைக் காட்டும். "యోరుద్రో అగ్నౌయోఅప్సు" என்கிறசுருதியானது

சிவனைச் சர்வவஸ்து 'பரிபூர்ணனாகக் கூறினதால் அக்னி யிடத்தில் அச்சிவபெருமானே யிருக்கின்றானென்பது போதரும். அதனால், அக்னிக்ருதுவில் ஆஜ்யாபி ஷேகமும் சிவப்ரீதிகரமாயினமை காண்க. "సశలస్యరుద్రో ధ్యా యస్యశ్రీరుద్రో దేవతా" என்று பூர்வாசாரியர்க ளெல்லாம் நிச்சயித்திருப்பதாலும், வியாச சிஷ்யராகிய போதாயனமுனிகள் ருத்ராத்யாயம் சிவபரமென்று நிர்ணயித்து ருத்ரநியாசகண்டம் செய்திருப்பதாலும், நியாசவிதாயகத்தை "అథాతః పంచాంగరుద్రాణాం న్యాసపూర్వకం జపహోమార్చన అభిషేకాదివిధిం వ్యాఖ్యాస్యామః" என்பது முதல்உபாசகனது சரீரத்திலுஞ் சிவலிங்கத்திலும் ஸத்யோஜாதாதி மந்திரங்களாலும், நமகமந்திரங்களாலும் ஆசரித்து வருவதாலும, ஸ்ரீருத்ரம் சிவபரமாகாதென்னுங் குதர்க்கவாதம் தலையெடுக்காதென்க. இன்னும், "యాతేరుద్రశివా తనూ యా అస్మిన్మహత్యర్ణ వఇాశరసి" என்பதாதி மந்திரங்களால் சர்வாங்க நியாசஙகூறி "ఆత్మానం రుద్రరూపిణం ధ్యాత్వా రుద్రరూపస్సన్ రుద్రమర్చయేత్" என்றதனால் தான் உருத்திர வடிவினனாகிப் பின்னருருத்திரனைப் பூசிக்கவேண்டுமென்று விசிதப்படுத்தியிருப்பதாலும், கூசிருத்ரத்தில் பவ-ருத்ர-சர்வ-உக்ர-பீம-ஈசான-மஹாதேவ-பசுபதி நாமங்களை யுச்சரித்துப் பூஜாப்பிரணமாதி யுபசாரங்களைச் செய்ய விதித்திருப்பதாலும் ஸ்ரீருத்ரம் சிவபரமென்பதேயினிது சாதிக்கப்பட்டது. இந்தருத்ரஸூக்தமேயன்றிப் புருஷஸூக்தமுஞ் சிவபரமென்றே மேலோர் நிச்சயித்திருக்கின்றனர். எங்ஙனமெனின், "సహస్రశీర్షా పురుషః" என்னுமுபக்கிரமவாக்கியத்தில் புருஷ சப்தமிருக்கின்றது. அது யோகருடிகளால் ருத்ரவாசகமே யன்றி வேறுபொருள் பயவாது. "పురుషో వై రుద్రః" எனவும், "పురుషం కృష్ణపింగళం" எனவும், "పురాతనోహం పురుషోహమీశః" எனவும் போந்த பிரத்யக்ஷ சுருதிகளாலும், "పురుషో నామ సంపూర్ణః శివస

త్యాదిలక్షణః। సాంబమూర్తిధరోనాన్యో రుద్రోవిష్ణురజోపివా” என்று ஸ்காந்தத்திலும் “ ప్రకృతిస్త్వం సురశ్రేష్ఠ పురుషోహంనసంశయః। త్వన్మయంమన్మయంసర్వ మవ్యక్తంపురుషాత్మకం” என்று ஆதித்யபுராணத்திலும் முறையே போந்த வசனங்களாலும் புருஷசப்தம் ஸ்ரீருத்ர பரமாகவே ரூடியாகப் படிக்கப்பட்டது. விஷ்ணுவோவெனின், “వాసుదేవః పరా ప్రకృతిః” என்னுஞ் சுருதியாலும், “ప్రకృతిః పరమో విష్ణుః” என்னும் ஸ்மிருதியாலும், “అవ్యక్తరూపంచతథా చ విష్ణుం” என்னும் புராண வசனத்தாலும் ஸ்திரீயென்பது வெளிப்பட்டவாறறிக. இன்னும், “ఏకైవశక్తిః పరమేశ్వరస్య ప్రయోజనార్థాయచతుర్విధాభూత్। భోగేభవానీపురుషే చ విష్ణుః క్రోధే చ కాళీ సమరే చ దుర్గా” என்னும் பிரமாணத்தால் மூலசக்தியாகிய கௌரியினது அவதாரமாக விஷ்ணுமூர்த்தி படிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். இப்படி வெளிப்பட்ட பிரமாணஸாதகங்களால் நாராயணர் புருஷராதலும், அவரே புருஷஸூக்தத்தால் படிக்கப்பட்டவராதலுஞ் சேராமை தானேபோதரும். இதனால், அதனுபக்கிரமத்திற் பெறப்பட்ட புருஷவாசகப் பிரயோசனத்தின்படியே மத்தியகதவாக்கியங்களாகிய “యజ్ఞేనయజ్ఞమయజంతదేవాః” என்னும் வாக்கியங்களுஞ் சிவப்பிரீதிகரமே யாயின. ஆண்டு முதலிடைகளிற் போந்தபடியாகாது “హ్రీశ్చతే లక్ష్మీశ్చ తే పత్న్యౌ” என்றுபஸம்ஹாரத்திற் பெறப்பட்டதனுபக்கிரம வசனகதபுருஷாதி சப்தங்களையும் லக்ஷ்மீபதித்வ ஸாதாரணலிங்க தாத்பரிய விசாரத்தால் விஷ்ணுபரமாகவே கொள்ளாமோ வெனின், “యస్త్వేవంబ్రాహ్మణోవిద్యాత్ తస్యదేవాఅసన్వశే। హ్రీశ్చతే లక్ష్మీశ్చ పత్న్యౌ అహోరాత్రే పార్శ్వే” என்னும்வசனமே அதுவாகையால் அது சூக்ஷ்மவேத்தராயுள்ள பிராம்ஹணருக்குச் சொல்லிய பலசுருதியென்ப தறியாது அதிற்பெறப்பட்ட பரமபுருஷனுக்குப் பத்தினிகளே யாண்டுப் படிக்கப்பட்டனரென்பது சர்வாபத்தமென்க. மஹாலட்

சுமிக்குண்டாகிய சிறப்புடைமை கீர்த்திக்கு விஷ்ணு பத்தினியாகக் கொள்ளுந் தன்மையிற் சேராமையே யாண்டுப்படிக்கப்பட்டவர் விஷ்ணுபத்தினிகளென்பது ஸாமஞ்சஸமாகா தொழிந்தது. அதற்குரிய பொருளைக் கூறுங்கால் எந்தப் பிராம்ஹணனுல் புருஷ சப்த வாச்யனன சிவனைப் பூர்வோத்தர குணவிசிட்டனுகவறிந்து ஆராதிக்கின்றனே (தஸ்ய-அந்தப்பிராம்ஹணனது, வசே - வசத்தில் (தேவதைகள்) அஸன்-இருந்தனர்.) அவருக்கு ஸ்ரீலட்சுமீபதவாசயமான கீர்த்தியும், ஸம்பத்தும் பெத்தினிகளைப்போலும் வசியமாகுவர் என்று மேலோர் விஸ்தரியாநிற்பர். அன்றியும், அதில் "ஈசா ம்ருதத்வஸ்யேசாநः" என்றுள்ளவாக்கியத்தில் சாதாரணப்பிரம்ஹ சப்தங்களைக்கூறி அந்தப் பிரம்ஹம் எவ்வகைப் பட்டதென்னும் பரியாலோசனையில் அமிர்தத்வ மோக்ஷபாவத்தால் ஈசான சொன்றினிது சிவனையே விளக்கிற்றன்றிநாராயணுதிசப்தங்களால் விஷ்ணுவைமருந்துக் கேனும் மறந்துங் கூறுதொழிந்தமைகாண்க. இவ்வுண்மைகளையறிந்தே ருத்ரநியாயஸத்தில் புருஷஸூக்த ஹ்ருதயம்என்றுபோதாயனமுனிகள் விநியோகஞ் செய்திருக்கின்றனர். இதனுல், அந்தப் புருஷ ஸூக்தத்திற் சொல்லப்பட்ட சாதுர்வர்ணுதிஜனகத்துவமும் ருத்ரைகநிஷ்டமாகவே சாதிக்கபபட்டது. இப்படி ஸ்ரீருத்ரஸூக்தபுருஷஸூக்தங்க ளெல்லாமுஞ் சிவைகநிஷ்டமாகு முண்மை தேராது அப்பாஞ்சராத்திர பாவிசர் முடிவாகக் காட்டிய வேதபாகங்களும் பரசிவப்பிரதிபாதிதமென்பதே அமையும். எஜுர்வேதத்தில் க - வதுகாண்டம்;-ந - ம் பிரசினம், ஞ-கூ-எ-அநுவாகங்கள், உ-வது காண்டம்;-ஞ - ம் - பிரசினம், - கூ-ம் அநுவாகமென்ற தேத்யாதிகளாகக் காட்டியவைகளே யவை. அவரிலக்கக்குறிப்பிட்ட வாக்கியங்களை யுதகரித்துக் காட்டாமை

யார் யாருமவ்வாறு செய்தனம். அவர்ந்த வாக்கியங் களில் விஷ்ணு பரத்வங் காட்டுங்கால் யாருமந்தவாக் கியங்களைக் கொண்டே சிவபாரம்யத்தை நாட்டிக்கொ ள்ளப் பின்னிடேம்! பின்னிடேம்!! ஈண்டுவிரிப் பிற பெருகும்.

இங்ஙனமிருக்க, அவ்வங்கியஜமதச்சேய் திரிபுண்டர தாரணவிஷயத்தில் அநேக நிஷித்த வசனங்களைக்கொ ட்டிக்குலைத்தது. அந்தவசனங்களெல்லாம் பிரேதகிருத் யவிஷயங்களென்றறியாமல் ஸார்வவிஷயிகம், ஸார்வகா லிகமென்பது எப்படியுக்தமாகும்? பாஞ்சராத்திரி அவை திகனாகையால் சுருதிஸ்மிருதிகளை யநுசரியாமல் பிரேத கிருத்யத்திலும் புண்டரதாரணஞ் செய்துகொள்ளுகி றான். இவன் தன்னையுமோர் வைதிகனாகச் சொல்லிக் கொள்வதைக்காட்டிலும் வேறு அநுசிதமின்று. சைவ ரும், ஸ்மார்த்தரும் வைதிக சீலராகையால பிரேதகிருத் யங்களில் புண்டரத்தை வர்ஜித்திருககின்றனா. பாஞ்ச ராத்திரிக்குரிய யோனிபுண்டரத்துக்கு உபநிஷத்பிரமா ணவாக்கியஸகலங்கூட வில்லையென்று முன்னமேதானே சொல்லி யிருக்கின்றோமல்லவா? அப்பெருமபேதை யார் அன்னியபுண்டரத்தைத் தூஷித்தாரேதவிரத்தமது புண்டரத்தைச் சுருதிப பிரமாணத்துடன் பூஷித்துக் காட்டினாரா? அப்படிக்காட்டினா லன்றோ வவ்விஷயத் திலவரோடு எதிர்த்து வழக்கிடலாம்? சதுரங்கசைனி யத்துடன் யுத்தத்துக்கு வரும் வேற்றரசனோடு சூரனா யுள்ளவனெதிர்ப்பானன்றித் தன் பலமில்லாதவனுடன் யுத்தத்துக்குப் பிரவர்த்திகக மாட்டானல்லவா? ஆகை யால், புண்டரதாரண விஷயத்தில் பாஞ்சராத்திரியுடன் வழக்கிட்டிருக்க நாமிச்சிக்கவில்லை. இனி ஷை பழிமொ ழித்திரட்டில் (சக) முதல் (ருச) வது பக்கம்வரையில் பரப்புதலிக்கதையும், பாஞ்சராத்திர மகிமையையுமே

ராணமாய்ப்புலம்பினர். அவைகளைப்பற்றிமேலிடங்களில் விவகரித் திருப்பதேபோதுமென விண்டொதுக்கிவிட்டனமென்க.

இது நிற்க, "వాసుదేవంపరిత్యజ్య యోన్యందేవముపాసతే। నర కాయభవంత్యేతే నాత్రకార్యావిచారణా" என்னுஞ் சுலோகத் தால் விஷ்ணு பாரம்யம் ஸித்திப்பதாக மயங்கிப் புலம்பினர். இது சிவபாரம்யமுடைய தென்பதை விளக்கு வாம். (వాసుదేవం వసుదేవపుత్రం పరిత్యజ్యత్యక్త్వా యేఅన్యం పరమశివము పాసతేతే నరకాయ నరాణాంకం సుఖంమోక్షానంద ఇత్యర్థః తత్ప్రాప్తిభవంతి. అథవా-వసూన్యస్యాంసంతీతి వాసుః పృథివీతస్యాదేవః పృథ్వ్యంతర్యామీప రమాత్మా పరమశివ ఇత్యర్థః-తంపరిత్యజ్య యేఅన్యం రూఢ్యర్థగమ్యం వా సుదేవ ముపాసతేతే రౌరవాదినరకాయభవిష్యంతి. వాసుదేవోపాసన క్రమేణవా మోక్షహేతుకత్వేపి పరమశివత్యాగపూర్వకస్య తస్య నరకప్రా ప్తిహేతుత్వోపపత్తేః। అథవా వసూన్యస్మిన్సంతీతివాసుః కుబేరః దీవ్యత ఇతిదేవః వాసుదేవోయేనసః పరమేశ్వరః తంపరిత్యజ్యేత్యన్యత్సమానం) என்னும்வியாக்கியானத்தால் எவர்கள் வசுதேவபுத்திரனைவிட்டு அவருக்கன்னியரானபரமசிவனையுபாசிக்கிறார்களோ, அவர்கள் நரர்களுக்கு முக்கியஸுகமான மோக்ஷாநந்தத்தின்பொருட்டு அதிகாரிகளாகின்றார்கள். அல்லது, வஸுக்களாவது தனங்கள். அவையுள்ளது (வாஸு-குபேரன்) பிருதிவி. அதற்குத் தேவர் பிருதிவி யினக் தரியாமியான பரமசிவன். அவரைத்தள்ளி அன்னியரும், ருடியர்த்தத்தா லறியத்தக்கவருமான வாசுதேவரை யெவர்களுபாசிக்கிறார்களோ, அவர்கள் ரௌரவாதி நரகத்துக் காளாவார்கள். இந்த வாசுதேவருடைய வுபாசனையால் கிரம முத்தி ஸித்திப்பதாயிருந்தபோதிலும், பரமசிவனைத் தள்ளி யுபாஸிக்கவருங்கால் அது நரகத்துக்குபயுக்தமாகுமென்பதே யுக்தம். அல்லது, வஸுக்களாவது தனங்கள். அவைகள் தன்னிடத்தில் விளங்குகிறபடியால் வாஸு, அப்படிக் குபேரன் விளங்

குகிறபடியால் அவனே தேவன். யாதால் குபேரன்விள க்குகிறானோ அவர்பரமசிவன். அவனைத்தள்ளி அன் னியனை யுபாசிக்கிறவன் நரகத்துக்காளாவ னென்று பொருள் தரலால், விஷ்ணுபரத்வபோதகமாகவே மேல் வாக்கியத்தைக் கிரகிப்பது அயுக்தமென்க.

இதுவிற்க, "సత్యాసత్యంపునస్సత్య ముద్ధృత్యభుజముద్యతే। వేదాచ్ఛాస్త్రంపరంనాస్తి నదైవంకేశవాత్పరం" என்னுஞ் சுலோகத் தால் தனது பாஞ்சராத்திர சாஸ்திரம் ஸசசாஸ்திர மென்று வியாஸர்சொன்னதாகப்பிரஸ்தாபித்தனர். இத னிவ்வுலகத்தில் வியுத்பத்தியுள்ளவ னொருவனு மில் லையென் றிவ்வேழை யெண்ணினதாகக் காண்கிறது. வேதசாஸ்திர மென்னும் பதமிருக்கையில் பாஞ்சராத் திரசாஸ்திரமென்றுகூறியதென்னவதிசயம்? வேதசாஸ் திரத்துக்கும், பாஞ்சராத்திர சாஸ்திரத்துக்கும் அபே தத்தை மற்றவிடங்களிற்சொல்லியிருப்பதாலும், வேதத் திற்சொல்லப்பட்டகேசவனே பாஞ்சராத்திரத்திற்சொ ல்லப்பட்டிருப்பதாலுங் குற்றமில்லை யெனின், அப்படி யோரிடத்திலும் வியாசர் சொல்லியதில்லை. சொல்லி யிருப்பதாகக் கொள்ளினு முபசாரமாகுமே தவிர முக் கியமாகாது. கேசவனைச் சொல்லிய காவிய நாடகங் களும், வேதங்களென வவைகளிற் கூறிய பொய்க்க தைகளும் மெய்யாகுமாயினன்றோ விதுவு மப்படியா கும்? வேதத்திற் போந்த கேசவனைசசொல்லிய மாத் திரத்தில் பாஞ்சராத்திராகமம் வேதமாவது, வேதநூல் யமாவது, எட்டுணையும் வேதத்தை யநுசரித்ததாவது மிருக்காலுமாகாது. இனிக் கேசவசப்தம் சிவபரமாத லைவிரிப்பாம். எங்ஙனமெனின், (కంజలం తస్య ఈశః స్కంః తం మహాశిరసం శిత్యర్థః - అథవా కః బ్రహ్మ తస్య ఈశః విష్ణుః తత్సంవహారిరక్షణ తస్మాత్ పరమశివ ఏవ కస్త్యాదిసకలరక్షకఇతి సర్వవేదప్రసిద్ధత్వాత్) என்றப டியாம். கம் என்றது ஜலமும், பிரம்ஹாவுமாகும். ஜலத்

னுக்கும், பிரம்ஹாவுக்கும் ஈசனுன விஷ்ணுவை வதிக்கிறபடியாலும், ரக்ஷிக்கிறபடியாலும் கேசவன் பரமசிவனுவார். ஆகையால் (నద్వైతం శైవాత్పరం) என்றது ப்ரகபத வித்தாந்தத்துக்கநுகூலதாமாயிற்று. எங்கே அவர் ஸாமர்த்தியம் வெளியாகட்டும் பார்ப்போம். இம்மட்டேயன்றி (శరభో వహ్నిశరభస్మలభో బభూవ) என்று காட்டிச சம்புவானவர் சரபமாகி ந்ருஸிம்ஹாக்னியில் சலபமென்னும் பூச்சுப்போல் விழுந்தெரிந்து சாம்பலாய் விட்டாரொன்று சங்கராசாரியருக்காக வக்காலத்து வாங்கி வந்த வச்சண்டிமகனுருளையிட்டனர். இப்படிக்கோரணி காட்டுஞ் சண்டிப்பேய்களோடு எபபடி மாரடித்துக்கொள்வது? இதுவேதமா? புராணமா? ஆகமமா? பேரிழுவாயிருக்கின்றதே! எங்குமில்லாத கழுதைவாசகத்தைக்காட்டியோதனது ஸித்தாந்தத்தைநாட்டிக்கொள்ளப்போகிறுர்? இன்னும், ஆக்னேயபுராணத்திலும், பாத்மபுராணத்திலுஞ் சரபத்துக்கு நிக்ரஹஞ்சொல்வதாககூறினர். அப்படிப்புராணவசனங்கள்கிடையா. இப்போதுள்ள பாபிஷ்டாகளாற்கல்பிக்கப்பட்ட சுலோகங்களாயிருந்தபோதிலுஞ் சுருதிக்கு அவிரோதப் பிரமாணமாயிருந்தாலெடுத்துக்கொள்ளலாம். சுருதிக்கு விருத்தமாயிருந்தால், அதுபுராணமாகிலுந் தள்ளத்தக்கதுதானென்பதற்கு (పురాణమిత్యేవనసాధుసర్వం నచాపికావ్యంనవమిత్యవద్యం। సంతఃపరీక్ష్యాన్యతరద్భజంతే మూఢఃపరప్రత్యయనేయబుద్ధిః) என்னும்பிரமாணமேசாலும். புராணமென்று ஸர்வமும் நல்லதாகாது. காவியம் நூதனமானதாகையால், அது குற்றமுள்ளதென்று ஸத்துக்கள் தள்ளமாட்டார்கள். புராதனமாயுள்ளதையும், நூதனமாயுள்ளதையும் நன்றுகப்பரிக்ஷித்து எதுசரியானதோ அதையே பிரமாணமாக ஸத்புருஷர்களெடுத்துக் கொள்வார்கள். மூடனுனவன் அன்னியர் சொல்வதையே நம்புவானென்பதே மேல் வசனத்தின்பொருளாம். இதனுல், சுருதி விருத்தமானபுராண

வசனங்கள் ஹேயமென்றேற்பட்டதனால், சரபோபநிஷத்துக்குப் பாஹ்யமாயிருக்கக் காட்டிய சில புராண வசனங்கள் ஜீவியாவென்க. ந்ருஸிம்ஹத்தால் சரபத்துக்குமரணம் நேரிட்டிருந்தால், அது ந்ருஸிம்ஹதாபநீயோபநிஷத்திற்சொல்லியிருக்கவேண்டுமே! அப்படிச் சொல்லப்படாத வீண்விஷயத்தை அப்பாஞ்சராத்திர மூர்க்கசிரோமணியெடுத்தாள்வது எப்படியுசிதமாகும்? ந்ருஸிம்ஹனை விஷ்ணுவைச சரபம் வதஞ்செய்திருந்தால், உலகத்தில் (ந்ருஸிம்ஹஜயந்தி) எப்படியேற்படுமென்று அப்புலவரே றுவினவியதும் அபிருஷ்டோத்தரமாக விருக்கின்றது. "నూవధీః పురుషంఽఘ్నం ఽ్రవస్వయధాబలం" என்றும், "చర్మాంబరోఽభూవ" என்றும் விளங்குமாற்றால், சரபரூபியானபரமசிவன் ந்ருஸிம்ஹ விஷ்ணுவினதுகொவத்தையடக்கி, அவருடைய தோலைமாத்திர முரித்து வஸ்திரமாகத் தரித்துக்கொண்டதாகச சுருதிகாணப்படுகின்றதேதவிரச் சரபத்தை விஷ்ணுவதஞ்செய்து விட்டதாக எந்தச்சுருதியுங் காணப்படவில்லையே! இவ்விஷயத்தை முன்னிடங்களிற் பிரஸ்தாபித்துக் கண்டித்திருப்பதோடு, எமம(சிவபாரம்யப் பிரதிஷ்டை)யிலுமேராளமாய்க் கண்டித்திருக்கின்றோமாகையாலிங்கே யிம்மட்டில் விடுத்தாம்.

இங்ஙனிற்க, (తత్త్వఞ్ఛేశోఽష్ణుపురాణాత్) என்று சங்கராசாரியர் அநேகவிதமாக விஷ்ணு பாரம்யத்தையே பிரதிஷ்டாபித்துப் பாஞ்சராத்திரமதவுத்தாரணஞ் செய்ததாகப்புலம்பினர். இதைப்பற்றி ஸ்ரீசுந்தரசிவாசாரியஸ்வாமிகள் தமதுமுதற்பாகத்தில் விசாரித்திருப்பதே போதும். சைவர்கள் அவரைத்தம்மவராகத் திருந்திஞ சொன்றுகூறுவதற்குஅடையாளமாக அவர் மடாலயங்கடோறுஞ் சந்திரமௌளீசுவரர் பூஜையும், அவருக்கும், அவருடைய சிஷ்யர்கட்கும் பஸ்மருத்ராக்ஷ ஸ்ரீ பஞ்சா

சூத்ரலேகையும் பிரஸித்தமாயிருத்தலேபோதும். இப்பேதை சொல்லியபடியானல், சங்கராசாரியர் சிஷ்யர்களாகத் தங்களைச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறவர்களெல்லாம் பாஞ்சராத்திர மதப்பிரவேசஞ்செய்து சங்கசக்கிரங்களால் தேகத்தைச் சுட்டுக்கொண் டிருக்கவேண்டுமே! அந்தச்சங்கராசாரியராவது சூடுபோட்டுக்கொண்டதாக வேதாவது பிரமாணங்காட்டினரா? அவைகளொன்று மில்லாதிருக்கப் பாஞ்சராத்திரத்தை யவர்தாபித்தாரென்பது என்னமூடத்தனம்? பின்னும், அவர்சொல்லிய சிவானந்தலஹரியில் ([illegible]) சுலோகங்களை விஷ்ணு பரத்வஸாதகமாகக்கொண்டு குலைக்க வந்த வீணர்த்தங்களுக்கெல்லாம் காமுத்தரஞ்சொல்வதில் மனவைக்கவில்லை. ஏனெனின், பாசுபதரனைவரும் அவரைப் பஹிஷ்காரஞ் செய்திருக்கையால், அவர் வசனங்கள் பிரமாணமாகா. அவைகளைப் பிரமாணமாக வெடுத்துக் கொண்டாலல்லவோ வவற்றின் குணதோஷங்களை விசாரிக்கலாம்? அவைகளுக்குப் பாஞ்சராத்திரிகள் சரியானவர்த்தஞ் செய்தாலும், அல்லது அபார்த்தஞ் செய்தாலும், அவைகளை யாருசிக்கிக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. கர்மபக்தியோகஞானங்களென்கிற நாலுமார்க்கத்திலுமுட்படாமல் சூனியவாதத்தின் முடிந்த பாஷ்யாதி பிரபந்தங்களைச்செய்து உலகத்தையெல்லாங்கெடுத்து நாசம்பண்ணினவராகிய சங்கராசாரியருடைய வசனங்களையாவது, நடத்தைகளையாவது பாசுபதாக்ரகண்யரொருவரும் மதியாராகையால். அவருக்குச் சைவசின்னங்களிருந்தமைகொண்டே கொஞ்சமாவது அவரைச் சைவர்கள் தம்மவராக வுபசாரம்பாராட்டிவந்தன்றி வாஸ்தவத்தில் அஸாமஞ்சஸமேபெறும். இன்னுமப்பாஞ்சராத்திர மூர்க்கனெழுதிவைத்த சிலவாக்கங்கள் அவிவேகபூரணகுருவின் கதையாய் முடிந்தலாலவைகளை விசாரியாது அறவே விடுத்தாம்.

இங்ஙனமிற்க, "అవిముక్తే తవక్షేత్రే సర్వేషాం ముక్తిసిద్ధయే। అహం సన్నిహితస్తత్ర పాషాణ ప్రతిమాదిషు" என்னும் வசனத்தால் உம்முடைய காசிக்ஷேத்திரத்தில் எல்லாருக்கும் முக்தி ஸித்திக்க நான் ஸன்னத்தனாகிறேனென்று இராமன் சிவனைப்பார்த்துச் சொன்னதாக ஸ்ரீராமதாபநீயோபநிஷத்திற் பெறப்பட்டதென்று அப்பண்டிதஸிம்ஹம் காஜித்தது. இது உள்ளதுதான். இதற்கு நாமஸமாதானஞ் சொல்லவேண்டியதும் அவசியந்தான். பாஞ்சராத்திர ஸித்தாந்தியாவது, அவனுக்குத் துலயர்களான க்ஷபணக ஜைன பௌத்தாதிகளாவது உபநிஷத் பிரமாணத்துடன்வாதித்தால் அவர்களுக்கு ஸமாதானம் வைதிகராயுள்ளபேர் சொல்லவேண்டியது அவசியமல்லவா? ஆகையாலிது விஷயத்தில் ஸ்ரீ குருவாஸிஷ்டத்தில், கர்மகாண்டத்தின் மூன்றாவது பாதத்தில், பன்னிரண்டாவது அததியாயத்தில், சுகபரீக்ஷித்து ஸம்வாதத்தில் நிரூமானித்திருக்கிற வேதோபப்பிரமஹணைப் பிரமாணங்களை விவரிக்கின்றாம். (பரிக்ஷித்துவானவர்) "భగవన్ భస్మజాబాల బృహజ్జాబాలయోర్గురో। శివమంత్రస్యతారత్వం కాశ్యాంసం ప్రోచ్యతేయథా। శ్రీరామతాపనీయాదౌ రామమంత్రస్యతారతా। అవగమ్యత ఇత్యస్మా దవ్యవస్థాప్రసజ్యతే। శివస్యరామశిష్యత్వం రామస్యశివశిష్యతా। శ్రుత్యంతేషుద్వయంచోక్తం యదికానువ్యవస్థితిః" என்னும் வசனங்களால் ஐயா பகவானான சுகரே! பஸ்மஜாபால பிருஹஜ்ஜாபாலோபநிஷத்துக்களில், காசியில் சிவமந்திரம் எப்படித்தாரகமென்று சொல்லப் படுகிறதோ, அந்தப் படியே ஸ்ரீராமதாபநீயோபநிஷத்து முதலிய வற்றில் இராமமந்திரம் தாரகமென்றுசொல்லப்படுகின்றது. அவைகளில் சிவனுக்குராமசிஷ்யத்வமும், இராமனுக்குச் சிவ சிஷ்யத்வமுங் கேட்கப்படுகையால், வேதாந்தங்களிலுங்கூட வியவஸ்தையுண்டாவது கஷ்டமாக விருக்கின்றது. இப்படிச் சுருதிகளுக்கே பரஸ்பரம் விரோத

முண்டாகிறபடியால், அவற்றின் விஷயத்தில் நான் தேடிக்கொண்ட ஸமாதானத்தைக் கொஞ்சஞ் சொல்லுகிறேன் கேட்டருளும் என்று சொல்லுகின்றார். “அதஸ்த్వయ్యవిరోధార్థ మేవన్నిశ్చయ మేమయా। సర్వజ్ఞౌ సర్వశక్తౌ తౌ శివరామౌ జగద్గురూ। సంసారతారకౌ న్యూనాం కాశ్యామపి సమావుభౌ। సమబుద్ధిం జనయితుం గుర్వోరన్యోన్యం బభూవతుః। అన్యథా హి హరిద్వేషో, హరద్వేషోఽథవా నృణాం। నిరంకుశోఽజాయేత నరకప్రాప్తికారణం” என்றும் வசனங்களால் அந்தச் சிவனும், இராமருமாகிய இருவரும் ஸர்வஜ்ஞர்களும், ஸர்வஸித்தி யுள்ளவர்களும், ஜகதாசாரியர்களும், ஸம்ஸாரதாரகர்களும், காசியின்கண் ஸமானர்களுமாவார்கள். தங்களிடத்தில் மனுஷ்யர்களுக்கு ஸமபுத்தியையுண்டுபண்ணுகைக்காகவே யிருவருமொருவருக்கொருவர் குருவானார்க ளென்றிப்படிச சொன்னமாத்திரத்தில், அவரைப்பார்த்துச் சுகப்பிரம்ஹரிஷிசொல்லுகின்றார்.

எங்ஙனமெனின், “ఆచార్యమాణే భూపాల తవనిశ్చయ ఈదృశః। నశాస్త్రీయశ్చ శిష్టానాం పూర్వేషాం చ సమ్మతః। శ్రుతిస్మృతిపురాణేషు శివస్య పరమాత్మనః। విష్ణ్వాదిసర్వదేవేభ్యః శ్రైష్ఠ్యముత్కృష్టతేఖిలు। శ్రీమద్దక్షిణామూర్తే ర్వటమూలనివాసినః। సర్వాచార్యస్య కోఽనుస్యా దాచార్యశ్చ కిమర్థకః। నిత్యశుద్ధః బుద్ధాత్మ నిష్ప్రపంచకరుణానిధిః। విష్ణ్వాదీనాం గురుః ప్రోక్తో న తు తస్యాస్తి చిద్గురుః।। తారకీయే తు తారత్వం రామమంత్రస్య యచ్ఛ్రుతం। న తన్ముఖ్యం గ్రహీతవ్యం క్రమముక్త్యుపయోగతః। శివస్య రామశిష్యత్వం కార్యరుద్రపరత్వతః। అవిరుద్ధం మహాకష్టైః కారణాద్రామచంద్రతః। యద్యప్యేతత్తథా కష్టైరస్యాస్తు శివశిష్యతా। జాబాలాదిశ్రుతిప్రోక్తే క్యేతన్నైవోపపద్యతే। శివస్యైవ హి సంప్రోక్తా వటమూలస్థతాదయః। నాన్యస్య కారణస్యాపి హరేః క్వచిదపి శ్రుతౌ। ఉపదేష్టృపదం ప్రాహుర్దక్షిణామూర్తిరీశ్వరః। తారకస్యో పవిష్ణ్వాదీననుజగ్రాహ తత్పదే। శివోత్కర్షేణ్యనైతేన భావవిష్ణ్వాది [illegible]। కస్యాపి శివమేవేహా స్పష్టం శిఖరణీపతే। శివభక్తాగ్రగణ్యత్వా [illegible] [illegible] దృశ్యం తేఽధునా [illegible] శివభక్తస్య [illegible] విష్ణ్వాదీనాం [illegible]

స్య సప్రసిద్ధసంశయః । అతస్సదాభూజ్జ్యేష్ఠ్యమాహ శాంభవాదీనసాధనం" என்னும் வசனங்களால் வாராய் பூபாலகா! விசாரிக்குமளவி லுன்னுடைய நிச்சயமானது சாஸ்திரங்களுக்கும், பூர்விகப்பெரியோர்களுக்கும் ஸமாதானமாகாது. சுருதிஸ்மிருதிபுராணங்களில் பரமாத்மாவான சிவனுக்கு விஷ்ணுமுதலானஸகலதேவர்களைக்காட்டிலும் ஸ்ரைஷ்டியமானது உத்கோஷிக்கப்படுகிறதல்லா? திருஆலினகீழமர்ந்திருக்கும் ஸ்ரீமத், தக்ஷிணாமூர்த்தியே ஸர்வாசாரியஸ்வாமியாயிருக்க அவருக்குவேறே ஆசாரியர்யாவர்? எதற்காக வவருக்கு ஆசாரியர் வேண்டும்? கருணாநிதியும், நித்தியசுத்த விபுத்தாத்ம நிஷ்டருமான அவர் விஷ்ணுமுதலான ஸகலருக்குங் குருவென்று சொல்லப்படுகின்றாரேதவிர, அவருக்குமேலே யோர்குருவிருப்பதாக வோரிடத்திலுஞ் சொல்லப்பட வில்லை. இதனால், தாபநீயோபநிஷத்திற் சொல்லப்படுகிற ராமதாரகத்வம் முக்கியமாகாது. அது கிரமமுக்திக் குபயோகமாகையாலும்,சிவனுக்குச்சிஷ்யத்வம்காரியருத்ரரூபமாகையாலும்,காரணவிஷ்ணுவானராமசந்திரமூர்த்தியிடம்விருத்தமுண்டாகாது. இதுபோலவேவிஷ்ணுவுக்கு ஜாபலசுருதியிற் சொல்லிய சிவ சிஷ்யத்வமுமாகட்டுமேயெனின், அதுகூடாது. ஏனெனில், சிவனுக்கே ஆலவிருட்சத்தடியிலிருப்புமுதலியனபிரஸித்தமாதலாலும்,காரணவிஷ்ணுமுதலானவர்களுக்குஅவைகள்சொலலப்படாமையாலும், தாமுபதேசஞ்செய்யும்படியான ஆசாரியஸ்தானத்தை யடைந்தவராகிய ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்தியாகிற பரமேசுவரர் விஷ்ணுவாதிகளைத் தாரதம்யமாக அந்த உபதேஷ்ட்டிருஸ்தானத்தி லேற்பாடுசெய்திருப்பதாலுமேயாம். இதனால், பரமகுருத்வம் சிவனொருவருக்கே ஸொந்தம். இந்தச்சிவோத் கர்ஷத்தால் விஷ்ணுவாதி தூஷணமாவது, விஷ்ணுவினிடமெவனுக்கவதுபேக்ஷையாவதுஸ்வப்னத்திலும்வாராது.விஷ்ணு

வானவர் சிவபக்தர்களுக்குள் உயர்ந்தவராகையாலும், சிவபக்தர்களுடைய ஆராதனம் சிவாராதனஞ்செய்பவனுக்குச் சாஸ்திரத்தில் வெகுவாக விதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், விஷ்ணுவாராதன மற்ற சைவனுக்குச் சங்கரப்பிரஸாதமுண்டாகாமையாலும் புத்திசாலியான சாம்பவன் ஜநார்த்தனனை அவசியம் பூஜிப்பன் என்று சொல்லி மீண்டும் பிரதஸ்தாபிக்கின்றார்.

எங்ஙனமெனின், “శివసామ్యంనారీశ్చిత్తే యదిమన్యేత కేశవ। సశప్తో పశుభాగీస్యాన్నాత్రసందేహకారణం। శివస్యవైభవంసాక్షాత్ శ్రుతా మేసర్వధర్మవిత్। యథాప్రోవాచభూపాల తథాతేకథయామ్యహం। సహివిష్ణ్వంశభూతోపి కదాచిచ్ఛివసన్నిధౌ। బాహూఊర్ధ్వౌకృత్వావదన్ నాస్తిగోవిందాదధికః। నందీశ్వరేణహుంకృత్వా స్తంభితావాగ్బాహురాత్మనః। శివావరాధితాత్మకృత్వా పశ్చాత్తుష్టావశంకరం। యత్పాదమస్తకౌ చ్ఛిన్నౌ విధినావదపర్ణ్యతః। అహంకారసమాయుక్తౌనతస్మాదధికస్సమః” என்னும் வசனங்களால் விஷ்ணுவுக்குச் சிவஸாமயத்தை யெவன் சித்தத்திலெண்ணுவானோ, அவன் விஷ்ணுவினுடைய கோபத்துக்கு அருகனாவான். இதிலசந்தேகமில்லை. சிவனுடைய வைபவத்தைச் சாஸ்திரங்களை அறிந்தவரும், என்னுடைய பிதாவுமான வியாஸபகவான் எப்படிச்சொன்னாரோ, அப்படியே சொல்லுகிறேன்கேளும மஹாராஜனே! விஷ்ணுவினம்சரானஎனனுடையபிதாவானவர்ஒருக்கால்சிவசந்நிதியிற்கைகளைத்தூக்கிகொண்டு மோகத்தினாற்கோவிந்தனைக்காட்டிலும் அதிகமானதெய்வமில்லையென்று சொன்னவளவில நந்திபகவானுடைய ஹுங்காரத்தால்தூக்கினகைகளும,வாக்கும் ஸ்தம்பித்துப்போயின. அப்போது தன்னைச்சிவாபராதியாகத் தெளிந்து சங்கரனைத்துதித்தார், எவருடைய பாதசிரஸ்ஸுகளை அஹங்காரிகளான விஷ்ணுவும்,பிரம்ஹரும் பார்க்கமாட்டாமற்போனார்களோ, அந்தப்பரமேசுவரனுக்கு அதிகனாவது,ஸமானனாவதுஇல்லையவேதிலேட்யாதுஎன்றுஸ்துதித்.

து, ஸ்தோத்திரம்பண்ணினதாயுள்ளவிதிகாசத்தை நீ யுணர்ந்திலேபோலுமென்று பரிக்ஷித்துவைத் தெளிவித்துச் சுகப்பிரம்ஹறிஷி சந்தோஷித்தனர். இவ்வுண்மைகளால், ஷை தாபநீயோபநிஷத்வாக்கியத்தினேற்ற மிவ்வளவினதென்று வெளிப்பட்டது.

இன்னும், "మణికర్ణ్యాస్మమక్షేత్రే" என்று இராமனை நோக்கிப்பெறப்பட்ட சிவவசனத்தாலும், "అవిముక్తేతవక్షేత్రే" என்று சிவனை நோக்கி வெளிப்பட்ட இராமவசனத்தாலுங்காசிக்ஷேத்திரமுான்துசிவக்ஷேத்திரமேயெனபதை வைஷ்ணவ உபநிஷத்தும பிரகாசிபபித்தது. சிவன்என்னுடையக்ஷேத்திரமெனறும், விஷ்ணுவானவா உம்முடையக்ஷேத்திரமென்று மொருவரை யொருவா நோக்கிக் கூறிககொண்டமையே யவறறினுண்மையைககாடடும. மேல, "యథావారాణసీతుల్యాపురీనాస్తిశ్రుతౌస్మృతౌ। మహాదేవసమోదేవోయథానాస్తిశ్రుతౌస్మృతౌ" எனற வசனததால சுருதிஸ்மிருதிகளில காசிககு ஸமானமான புண்ணிய க்ஷேத்திர மெஙஙனஞ் சொலலபபடவிலலேயோ, மஹா தேவருக்கு ஸமமான தேவரு மெஙஙனஞ் சொலலபபடவிலலேயோ, அஙஙனமெனறு உபமானதாமம வெளிபபடலால, சிவனுடைய ஸொநதமான காசிக்ஷேத்திரததில விஷ்ணுவாதி தேவாகளுககிருப்பிடஙகிடைததது அவரை யுபாஸிக்கிறதறகே தவிரவேறிலலே. இராமாயணம், ஆரணயகாண்டம், பனனிரண்டாவதுஸாகதக்தில் "ప్రవిశన్తతోరామస్సీతయాసహలక్ష్మణః। ప్రశాంతహరిణాకీర్ణమాశ్రమంహ్యవలోకయన్। సతత్రబ్రహ్మణస్థానమగ్నేస్థానం తథైవచ। విష్ణోస్థానమ్మహేంద్రస్య స్థానంచైవవివస్వతః" என்னும வசனஙகளால பிரம்ஹா, அக்னி, விஷ்ணு, இந்திரன், சூரிய, சந்திர, பக, குபேர, தாதா, விதாதா, வாயு, அநந்த, காயத்திரி, வஸு, வருண, கார்த்திகேய, தர்மஙகளென்கிற பதினேழு தேவதைகளுடைய ஸ்தானஙகள் அகஸ்தியருடைய ஆச்

ஸ்ரமத்திற் சொல்லப்படடபடியுங் காண்க. ஆன்பெட் பிரம்ஹ விஷ்ணுவாதி ஸகலதேவதைகளுக்கும் ஸ்தா னங்கள் சொல்லி ஸ்ரீருத்ரமூர்த்திக்கு மாத்திரம் ஸ்தா னஞ்சொல்லாமையால்,அகஸ்தியரைப் பிரம்ஹவிஷ்ணு வாதிகள் உபாஸிக்கிறதற்காகவே அவருடைய ஆச்ரமத்திலிடம்பெறுர்களெனவும், அகஸ்தியராலுபாஸிக் கப்படுபவராகையால்,ஸ்ரீருத்ரமூர்த்தியாண்டிடம்பெறு தொழிந்தனரெனவும் பெறப்பட்டது. இங்ஙனமாக, அவ்வகஸ்தியருடைய வுபாஸ்யதேவரான மஹாதேவர் உபாசகருளொருவராகிய விஷ்ணுவினம்சமான ராமனை யுபாஸித்தாரென்று சொல்லவரும் மூர்க்கவாதம் என கேதலையெடுக்கும்? மேல் இராமாயண வசனங்கட்கு வியாகயானஞ்செயத பாஞ்சராத்திரி யொருத்தன் உருத்திரனுக்குப பூஜ்யத்வமில்லாமையால்,அகஸ்தியாசிரமத்தில ஸ்தானம சொல்லபபடவில்லை யென்றும்,பிரம்ஹவிஷ்ணுவாதி தேவதைகளைத் தான் பூஜிக்கும்பொருட்டுக இரகதேவதைகளாக அகஸ்தியர் பிரதிஷ்டைசெய துகொணடாரென்று மூளையிட்டிருக்கின்றனன். இந்திரன்,சந்திரன் முதலான தேவதைகளிலுந் தாழ்ந்தவராக ஸ்ரீருதரமூாததியைககூசாதுரைத்தவக்குண்டககசேய் கெனுகரமே! உரம!! பரமசிவபக்தசிரோமணியாக ஸர்வசாஸதிரஙகளிலும பிரஸித்தராய் விளங்கும் அகஸ்தியருக்குச சிவபெருமானிடத்தி லவ்வளவு துசசபுத்தி வந்ததாகப்புலமபிய வகருடிசேடன்சொல்லை வித்வான்கள் சரியென்று எப்படிக்கொள்வார்கள்? சிவபாரம்யவிஷயத்துக்கு இராமாயணத்தி லிந்தப்பாகமே போதுமானதாயினு மின்னுமோராளமா யெடுத்துக்காட்டுவோம். பதினுறுவது ஸர்க்கத்தில "కృతాభిషేకస్స్వ[illegible] [illegible] కృతాభిషేకో [illegible]" என்னும் வசனத்தால், பகவானும், சகுமாரை யுருத்தி ஸர்பார்வதியாருடனேஸ்நானஞ்செய்து [illegible]

விளங்கினதுபோல் ஸ்ரீராமர் ஸீதையுடன் கோதாவரியில் ஸ்நானஞ்செய்து லட்சுமணருடன் கூடி விளங்கினாரென்று பெறப்படுகின்றது. இந்த வுவமையாலுஞ் சிவஸாம்யம் ஸித்தித்திருப்ப தறியாது, உருத்திரன் ஸ்மசானவாஸியாகையால் அபூஜ்யனென்கிற அபிப்பிராயத்தால் அகஸ்தியாச்சிரமத்தில் அவருக்கு அகஸ்தியர் ஸ்தானங்கொடுக்கவில்லையென்று பிணங்கியழுத கோவிந்தராஜன் என்னும் பாஞ்சராத்திரக்கழுதையின் வியாக்யானத்தைச்சிஷ்டர்கள்பார்த்தால் ஸஹிப்பார்களா? ஸ்ரீருத்ரமூர்த்தியை அபூஜ்யனென்று வால்மீகிபகவான் கொண்டவராகில், இராமனுககு நிக்ருஷ்டவுவமையைச்சொல்லுவாரா? இப்படிப் பரம்பரையாகவே ருத்ரத்வேஷம் ஸிததித்திருக்கிற பாஞ்சராததிரிகளுககுக் கல்பகோடி காலம் ரௌரவகும்பீபாகாதி நரகங்களில் வஸித்த பின்னராவது மோக்ஷஸ்தானமான வைதிகஸம்பிரதாயத்தில் பக்தியுண்டாகுமென்றெண்ணத தக்கதாயிருக்கவில்லை. இதில், "యద్రస్సక్షుభగవానీశః" என்று விஷ்ணுவுடன் கூடிய வுருத்திரா போலென்று வேறேபாடஞ் சொல்வது அபூதவுவமையென்று வியாக்யாதாசொல்லியிருக்கின்றனன். அப்போதும இலட்சுமண ஸாம்யம் விஷ்ணுவுக்கும், இராமஸாம்யம் உருத்திரருககும் நேரிடுகிறதேயென்றுவருந்தியழவேண்டியவனுகியவவ்வெறித்தாதன் இராமாயணம் சைவமாய் முடிதலால்தாமஸகாவியமென்றுபேக்ஷித்துக் கைவிடாமல் அதற்கொருவியாக்யானஞ் செய்யவந்து பரிபவமெய்தியது அவனுடையமந்தபுத்தியிருந்தபடியென்றறிக.

இதுநிற்க, காசியில்சிவஸந்நிதியில் கோவிந்தனைக் காட்டிலும் அதிகமான தெய்வமில்லையென்று மோகத்தாற் சொல்லிய வியாசருடைய கைகள் நந்திபகவானால் ஸ்தம்பிக்கப்பட்ட னென்பதற்கும், "న దైవం శివాత్పరమ్"

என்று கேசவசப்தத்தைச் சிவபரமாக்கி முன்னர்த்தஞ் சொன்னதற்கும் விரோதிக்குமேயெனில், முன்சொல் லியது யௌகிகஅர்த்தமும், பின்சொல்லியது ரூடியர்த் தமுமாகையால் பூர்வோத்தரவிரோதமில்லை. "ஶாஸ்த்ர வ்ருஷபத்வம்" என்றவிடத்தில் விஷ்ணுவானவர் சிவனைரக்ஷி க்கிறதற்காக மாடாகச்சுமந்தது குற்றமில்லையென்று ஸமாதானந் தேடிக்கொண்டதை மறந்துவிட்டு (இக்கா டிச்சால்மூலையெருதென்று) அந்த விருஷபத்தைத் தூஷி த்தழிந்த வப்பஞ்சமர்க்கே பூர்வோத்தர விரோதமாகப புலம்புவது வழக்கமேதவிர நமக்கில்லை. இன்னவாபா சங்கள் பலவுளவற்றை விரிவஞ்சியெடுத்துக் காட்டாது விடுத்தாம்.

இங்ஙனமிறக, சங்கசக்கிரமுத்திரைகளை நெருப் பிறகாய்ச்சித் தோள்களிற் சுட்டுக்கொள்ளுகிற அவை திகாநுஷ்டானததை ஸ்மிருதிபுராணங்கள் வெகுவாகத் தூஷித்திருக்கும பாகங்களைத் தப்பர்த்தங்கள் செய்து தனக்குபகாரமாக அவற்றை ஸமர்த்தித்துககொண்ட வப்பாஞ்சராத்திரியின் பிரஸங்கத்தைக்கொஞ்சம்படித் துக்காட்டிப் பின்னர்ச்சபேடிகைசெய்வாம். எங்ஙனமெ னின், "వేదేషుయజ్ఞభాగేషు యస్యనాస్త్యధికారితా। సశంఖచక్ర ధారీస్యాదిత్యుక్తం" என்னும் வசனத்தில் வேதங்க ளிலும், யஜ்ஞங்களிலு மெவனுக்கதிகார மில்லையோ, அவன்சக்கிராதிகளைத் தபிக்கச்செய்வித்துப் புஜத்வயங் களிலுந் தரித்துக்கொள்ளவேண்டியது என்று அர்த் தம் ஸ்பஷ்டமாகப் பிரகாசித்தலை மறைத்து வேதங்களி லும், யஜ்ஞங்களிலும் அதிகரிக்கவேண்டில் அவசியம் சக்கிராங்கனஞ் செய்துகொள்ளக் கடவனென்று அவ் வந்தியஜச்சேய் அர்த்தஞ்செய்திருக்கின்றனன். (இவ னைத்தவன் என்னைவிளாப்பானென்றால்) என்றதேதபாஷை யில்திருஷ்டாந்தங்களையுங் காட்டி யிருக்கின்றனனிவ

னெழுதியபடிச் சுலோகார்த்த மிருந்தாலல்லவா இரு ஷ்டார்த்தஞ்சேரும்? (குதிரையில் சவாரி செய்யவதிகார மற்றவன், கழுதையில் சவாரிசெய்வானென்றாற்போல) அறியத்தக்கது. அதுபயுக்தமான இவ்விஷயத்தில் அதி கவசனங்களைச் செலவுசெய்ய மனமற்றிருக்கிறோம். க ணக்கிறந்த தப்பார்த்தங்களைச் செய்திருக்கு மக்கரார்த் தப்ராயர்க்கு எப்படிஸமாதானஞ் சொல்லலாம்? ஆகை யால், மார்க்கண்டேயருக்கொப்பாகச் சிரஞ்சீவித்வத் தைக் கொடுக்கின்ற சிவதத்துவஞானத்துக்கு ஸாதன மான வேதஸாரத்தைவிட்டுப் பாஞ்சராத்திரியின் மதத் தைவிசாரிக்க மனமற்றிருக்கின்றோம். ஆனால், மார்க்க ண்டேயருக்கு விஷ்ணுப் பிரஸாதத்தால் சிரஞ்சீவித்வங் கிடைத்ததாகச் சடகோபன் கூறிய தாதப்பாட்டுகளைப் பாஞ்சராத்திரிகள் கொண்டு குழறிவழிகின்றனா. அ வைவருமாறு; (புக்கடிமையினாற் றன்னைக்கண்ட மார்க்கண டேய னவனை, நக்கபிரானுமன் றுய்யகொண்டது நாராயண ருளே) எனவும், (கண்டு தெளிந்துங் கற்றார் கண்ணற்சாளன்றி யாவரோ, வண்டுண்மலர்த்தொங்கன் மார்க்கண்டேயனுக்கு வாழு நா,ளின்டைச்சடைமுடி யீசனுடன கொண்டுசாச்செல்லக், கொ ண்டங்குத் தன்னொடுங்கொண்டுடன் சென்றதுணர்ந்துமே) என வும் போந்தவாறறிக. இவை சீவித்தலுக்குப் பிரமாண ம்வேண்டுமல்லவா? இத்தெந்தினப்பாட்டுக்காரனைவே தந் தமிழ்செய்தமாறனென்வன்றோ பாஞ்சராத்திரிகள் பொங்கி வழிகின்றனர்?

வேதாந்தமாகிய ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்த்தி யுபநிஷத்தில், "బ్రహ్మావర్తే మహాభాండీరవటమూలే మహాసత్రాయ సమేతా మహర్షయః శౌనకాదయస్తే హ సమిత్పాణయస్తత్త్వజిజ్ఞాసవో మార్కండేయం చిరజీవి నముపసమేత్య పప్రచ్ఛుః, కేనత్వంచిరజీవసి కేనవానందమనుభవసీతి, పరమ రహస్యశివతత్త్వజ్ఞానేనేతి సహోవాచ, కింతత్పరమరహస్యశివతత్త్వజ్ఞానం, స హోవాచ యేన దక్షిణాముఖః శివోఽపరోక్షీకృతో భవతి తత్పరమరహస్య శివ తత్త్వజ్ఞానం, యస్సర్వోపరమే కాలే సర్వానాత్మన్యుపసంహృత్య స్వాత్మానం

ஸ்ம்ஹாரீ ருத்ர ஈச ஈஸ:" என்னும் வாக்கியங்களை விசாரிப்போம். பிரம்ஹாவர்த்தத்தில், மஹாபாண்டீரமென்னுமாலமரத்தடியில், மஹாஸத்திர மென்கிறயாகத்தின்பொருட்டுக்கூடிய சௌனகர்முதலான மஹாரிஷிகள் குருசிஸ்ருஷார்த்தமாக ஸமித்துக்களைக்கையில் தரித்தவர்களும், தத்துவத்தை அறியவேண்டுமென்கிறவிச்சையுள்ளவர்களுமாகிச் சிரஞ்சீவியான மார்க்கண்டேயரை யடைந்து பிரஸ்னஞ்செய்தார்கள். எதனால் நீர் சிரஞ்சீவியாகவிருக்கின்றீர்? எதனாலானந்தத்தை யநுபவிக்கின்றீர்? என்று கேட்டவளவில் மார்க்கண்டேயர் சொல்லுகிறார். அது பரமாஹஸ்யசிவதத்வஜ்ஞானஸித்தியாலென்றவளவில் பின்னும் அந்தபரமரஹஸ்யசிவதத்வஜ்ஞானமெதுவென்று பிரசினித்தவர்களுக்குத் திரும்பவுஞ்சொல்லுகிறார். எதனால்தக்ஷிணாமுகரான சிவபெருமான் அபரோக்ஷமாகப் பவிப்பாரோ, அதுவே பரமரஹஸ்யமான சிவதத்வஜ்ஞான மென்றறிவீர்கள். எவர் ஸர்வத்திலும் பரமகாலத்தில் ஸர்வத்தையுந்தன்னிடத்திலேயே யுபஸம்ஹாரஞ்செய்து தன்னாத்மானந்த ஸுகத்தில் ஸந்தோஷித்துக் கொண்டிருக்கின்றாரோ, எவர் தனக்குத்தானே பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றாரோ, அவரோதேவர் என்றுணரக்கடவீர்களென்று அறிவித்தனர். உபநிஷத் பிரமாணத்தாலும், மார்க்கண்டேயருடைய வசனத்தாலும் பரமரஹஸ்ய சிவதத்வஜ்ஞானத்தினாலேயே மார்க்கண்டேயருக்குச சிரஞ்சீவித்வங்கிடைத்ததாகத் துலக்கமாயிருத்தலுக்குவேறாக வைதிகஹீனனாகிய சடகோபன் கூறியபாட்டைக் கொண்டெப்படி யொருவன்சபையேறலாம்? இவன் வேதம் அறிந்தவனானெப்படி வேதத்திலில்லாததும், வேதத்துக்கு முழுவிரோதமானதுமாகிய சங்கதியைக் குழறிவழியவிடமுண்டாகுமா? இவனுடைய ரோதனப்பாட்டாற்பெருமோசம்போக கேட்டிருப்பதறிந்த வைதிகர்கள் இவ

னையும், இவனுடையதாதப்பாட்டுகளையு மனைக்காகக் கும் மதிக்கமாட்டானெனவறிக.

இன்னும், "శంఖచక్రగదాపాశ చాపదండాంకుశాదిభిః। అంకిశాస్త్రైర్దయాయాయం భవతబ్రాహ్మణాధమాః" என்னும் வசனத்தை இன்னபுராணத்தி லுள்ளதென்றுகூறுமல் சூதஸம் ஹிதாவாக்கியமென்று ஸ்ரீ சுந்தரசிவாசாரியஸ்வாமிகளகாட்டியது தப்பென்று அப்பாளுசராத்திரச் சூகரமுருமிற்று. இது விஷ்ணுவைபரிபாலன கர்த்தாவென்றவொருவனைப்பார்த்து இன்னலோகாதிபதியான விஷ்ணுவென்றுசொலல்லாத குற்றமுள்ளவனைப் பஹிஷ்காரஞ்செய்யமுயலு மூடன்செய்கையிலெண்ணத்தக்கதே தவிரவேறில்லை. இதனுல், அதைததப்பென்றுரைக்கவநத வவ்வெறிததாதனிடமே தபபுவெளிப்பட்டமைகாண்க. அம்மூதேவிசசேய்,ஸ்காந்தம் தாமஸபுராணமெனறுகழிததிருககிருமென்று மன்கூறியதைமறந்து அந்தஸ்காநதத்தினந்தாக்கதமாகிய ஷை சூதஸமஹுதாவசனத்தைத்தனது மததுககு அநுகூலமாகவர்த்தஞ் செய்வதாகப் பிரதிஜ்ஞைசெய்துகொண்டு அதைப்பாழாக்கிற்று. எங்ஙனமெனின், ஸ்ரீமந்நாராயணனுடையசிஹ்னங்களானசங்கசக்கிராதிகளோடேகூட ருத்ரதேவதைகளுடையசிஹ்னங்களானபாச, தண்ட, அங்குசங்களாலேயும்அங்கிதராகிறது சிறந்தபாபத்தின் பலனுகையால், அப்படிப்பட்ட தாபத்தையடையக் கடவீராகவென்றுசபித்ததாகக்காட்டுகிறது என்று பொருள் கூறியதே. இப்படி யெவ்விடத்திலாவது ஸம்பவிக்குமா? வைஷ்ணவன் சைவசிஹ்னத்தைத்தரித்துக் கொள்ளுவதாவது, சைவன் வைஷ்ணவ சிஹ்னத்தைத்தரித்துக்கொள்ளுவதாவது உலகவழக்கத்திலுங் காணுமே! இப்படிவிருத்தார்த்தவாதியாக வெளிப்பட்டவனை யென்னசெய்யலாம்? இவன் மூமலமென்று கழித்தசூதஸம்ஹிதாவசனம்

ஸாத்விகமாகிய தனதுவிஷ்ணுவித்தாந்தத்துக்கு எப்படியநுகூலஞ்செய்தது? ஸாத்விகமாகியதனதுமதத்துக்குஉபகாரமாயின்ற ஷை வசனம் எப்படித்தாமஸமாகும்? அன்றியும், இந்தச்சுலோகத்துக்குப் பொருளுள்ளபடியே கூறுகின்றேமென்று சொன்னவன் அப்பொருளைச்சொல்லாமல், வராஹ புராணத்திலென்று வேறுசங்கதியைத் தொட்டுக்கொண்ட தென்னை? இராமஸுப்பு என்னுமந்தன்னையொத்த அஸத்தொருவனை விஷ்ணுதத்வரஹஸ்யம் என்றுகுழறிவழிந்திருக்கும் மலபந்தத்திரட்டில் வந்துவிபுராணமுதலியன தாமஸமென்றுமுழுக்ஷுவாஞ்செய்துவிட்டதாகவுமப்பாஞ்சாரதகிரி(முழுத்தமூடனாமூடர்சொனடாடிய முறைபோல்)என்றபடிக்கொண்டாடிமகிழ்ந்தனன். அவனுக்கும், அவன்சுவழிகருக்கும் கிடைத்திருக்கும் ஸங்மாநங்களை (விஷ்ணுதத்வரஹஸ்யகண்டந) வாயிலாய்க்கண்டுணர்ந்தடங்குக.

இதுவிறக, சேஷதாமத்தில் (ரு) வது அத்தியாயத்தில, பார்வதீ ருத்ரஸம்வாதத்தில "సాధుసాధుమహాదేవ సాధూనాంచహితైషిణి। వైష్ణవానాంచమాహాత్మ్యం తవవక్ష్యామిసువ్రతే। శంఖచక్రాంకితాంగా భక్తాన్ యఃపూజయతిమానవః। సయాతివిష్ణుసామీప్యం లభతేనాత్రసంశయః" என்னும வசனங்களால் சங்கசக்கிராங்கிதர்களான பகதர்களையெவன் பூஜிக்கிருனே, அவன் விஷ்ணுஸாமீப்ய முக்தியை யடைகிருன் என்று உருத்திரன் பார்வதியாருக்குச் சொன்னதாகப் பிரஸங்கிக்கவந்த வப்பாமரத்தலைவர்க்குப் பரிசுகொடுப்பாம். இந்தச் சுலோகங்களை ஷை இடத்தில் சைவர்கள், ஸ்மார்த்தர்கள், வைஷ்ணவர்க ளிந்தமூன்றுபேருங் கூடிப் பரிசோதிக்கையிற்காணுமையால் எதுதேசிக னச்சிருட்டிப் பதைத் தானே நம்பிப் பிரமாணமென்று வித்வான்களொப்பமாட்டார்கள். அல்லது, பூர்வ புத்தகங்களிலும் அச்சுலோகங்களிருக்கின்றன வென் றொருவன் காட்டு

வருங்காலத்து மதைப்பிரமாணமாகா. எங்ஙனமெனின், தியாஜ்யமாகிய, அவைதிகாசாரங்களைச் சொல்லுகை யால். பின்னும், சிவனைத்தாமஸனென்றும்,அப்பிராமா ணிகனென்றுஞ்சொல்லி நாத்தழும் பேறிய வச்சூடுண்ட சோம்பர் அச்சிவனுடைய வசனங்களை யெடுத்துக்கொ ள்வது எப்படி யுக்தமாகும்? சத்ருவாகிலு மொருவிஷ யத்தில் தனக்கு அனுகூலமாகச் சொன்னால்அவ்விஷய த்தின் மாத்திரம் மித்திரனைக் கொள்ளலாமாப்போல் குற்றமில்லை யெனின், ஆகிலும், அச்சுலோகங்கள் பா ஞ்சராத்திரியின் கருத்தை யநுஸரிக்கவில்லை. எப்படி யெனில், விஷ்ணுவின் சின்னங்களான சங்கசக்கிரா திகளைத் தரித்து விளங்கும் விஷ்ணுவின் பரிவாரங்களா கிய ஸங்கர்ஷணாதி வைஷ்ணவர்களைப் பூஜிக்கவேண் டிய விதிபரங்களேதவிரத் தப்தமுத்திரைகளா லலங்கி தர்களான பாஷண்டர்களைப் பூஜிகக்வேண்டிய விதிபர ங்களல்லவென்பதே யுண்மைககருத்தாம். பின்னும்,பா ரதசேஷதர்மமென்றது ஸ்மிருதி புராணங்களுக்குக்கு கீழ்ப்பிரமாணமான வோரிதிகாசமேயன்றி வேறில்லை. "భారతః పంచమో వేదః" என்று பாரதம் ஐந்தாம்வேதமென் று தர்மவிஸ்தாரத்தா லுபசரிக்கப்பட்டதேதவிர வே தங்களைப்போல் ஸ்வதந்தரமுடையதல்லவென்பதுசக லருமறிவார்கள். இந்த இதிஹாஸத்துக்கு மேலிட்ட பிரமாணங்களான ஸ்மிருதிகளிலுங் கூடச் சுருதி விருத் தாகமவாக்கியக் கலப்புண்டென்று அவைகளை வித்வா ன்கள் கண்டுபிடித்துத் தள்ளவேண்டுமென்பதைச் சக லரு மொப்புக்கொள்ளுகையில், இந்தப்பாரதத்தில் வே தவிருத்த தருமங்களைச் சொல்லுகிற வாக்கியங்களிருக் கிறவிஷயத்திலென்னஆக்ஷேபமிருக்கின்றது? ஆகையா ல், இப்பாஞ்சராத்திரி யெழுதியிருக்கிற சங்கசக்கிரதப் தமுத்திராங்கனவிஷயமான பதினாறு சுலோகங்களும் வேதவிருத்ததருமங்களைச்சொல்லுகிறபடியால், அதற்

குச்சமாதானஞ் சொல்லவேண்டியகமை நம்முடைய வாக்கிலில்லை.

பின், சுருதிபிரஸித்தமான பஸ்மதாரணத்தைப்பற்றி யிப்பாஞசாத்திரி சிலதூஷணங்களெழுதியிருக்கின்றனன். இதைப்பற்றிமேலிடங்களில் ஸமாதானஞ்சொல்லியிருக்கின்றோமாயினும், அவை ஸங்கிரஹமானதையால் விஸ்தார நிரூபணத்தை யபேக்ஷிக்கிற மந்தபுத்தியுள்ளவர்பொருட்டு அந்தபஸ்மதாரண வைபவத்தையிவ்விடத்தில் விஸ்தரித்துச் சொல்லுகிறோம். பஸ்மபரமான சுருதியொன்றிற்போந்த அத்யாச்சிரம பதத்துக்கு ஆச்சிரமத்தை யதிக்கிரமித்த பாபியென்று அர்த்தஞ் சொல்லியழுத அவிசாரிமகனுக்கு அதனுண்மையைத் தெரிவிப்பாம். "అత్యవర్ణాశ్రమంరూపం సచ్చిదానందలక్షణం। యోన జానాతిసోఽవిద్వాన్ కదాముక్తోభవిష్యతి" என்னும் பிரமாணத்தால் ஸசிதாநந்த லட்சணமுள்ளதும், வர்ணாச்சிரமங்களை அதிக்கிரமித்ததுமான ரூபத்தையெவனறியவில்லையோ, அந்த அவித்வான் எப்போது முக்தனாவானென்று வெளிப்பட்டிருத்தலேபோதும். அன்றியும், பஸ்மஜாபாலோபநிஷத்தில, மஹாதேவ பூஸுண்ட ஸம்வாதத்தில், "భస్మధారణమప్రమాదేనకార్యం ప్రమాదాత్పతితోభవతి బ్రాహ్మణానామయమేవధర్మోఽయమేవధర్మః" என்னும் வசனத்தால் பிரமாதமன்றியில் பஸ்மதாரணஞ் செய்யத்தக்கதென்றும், பிரமாதத்தாலாயின், பதிதனாகிறானென்றும் வெளிப்பட்டது. "ఏవంభస్మధారణమకృత్వానాశ్నీయాదాపోఽన్నమన్యద్వాప్రమాదాత్కృత్వా భస్మధారణేనగాయత్రీం జపేత్। నజుహుయాదగ్నౌ తపశ్చరేత్ దేవాన్ ఋషీన్ పిత్రాదీన్ అయమేవధర్మస్సనాతనస్సర్వపాపనాశకో మోక్షహేతుర్నిత్యోఽయంధర్మో బ్రాహ్మణానాం బ్రహ్మచారిగృహివానప్రస్థయతీనామేతదకరణే ప్రత్యవాయః। బ్రాహ్మణోఽకృత్వాప్రమాదేనైవస్థితకరణం జపన్త్వాసీత్వా గాయత్రీం జప్త్వా ఉపవాసేనైవ శుద్ధో భవతి,

యతిర్భస్మధారణం త్యక్త్వా సకృదపి పిబేద్వా ద్వాదశసహస్రప్రణవాన్ జప్త్వా శుద్ధో భవతి" என்னும் வாக்கியங்களால் பஸ்மதாரணஞ் செய்துகொள்ளாமல் ஜலத்தையாவது, அன்னத்தையாவது, வேறு எதையாவது ஆகாரஞ்செய்யக்கூடாது. பிரமாதத்தால் பஸ்மதாரணத்தைத் தள்ளிக் காயத்திரியை ஜபிக்கக்கூடாது. ஹோமஞ்செய்யக்கூடாது. தேவரிஷி பிதிர் தர்ப்பணங்களையும் பஸ்மதாரண மன்றியில் செய்யக்கூடாது. இதுவே ஸநாதனமானதர்மம். ஸர்வ பாபதகைதயும் நசிப்பிப்பதும், மோக்ஷஹேதுவும், நித்தியமுமாகும். இந்தத்தர்மம் பிராமஹணர்களுக்கும், பிரம்ஹசாரி, கிரஹஸ்தன, வானப்பிரஸ்தன், ஸந்யாஸி என்கிறநாலு ஆசிரமிகளுக்கும் முக்கியமாயுள்ளது. இதைச் செய்யாவிட்டால் பிரத்யவாயமுண்டு. பிராம்ஹணன் பிரமாதத்தாலிந்தத் தர்மத்தைச செய்யாதிருந்தால் அதற்குப்பிராயச சித்தமாக ஜலமத்தியிலிருநது, நூற்றெட்டுக்காயத்திரி ஜபஞ்செய்து அநேகமுபவாசமிருந்து சுத்தனவான். ஸந்யாஸியானவன் ஒருககால் பஸ்பதாரணத்தைத்தள்ளுவானுகில், உபவாஸமிருந்து பன்னிரண்டாயிரம் பிரணவஜபஞ்செய்து சுத்தனுவான என்றுசொறப்பட்டது. இன்னும். பிருஹஜ்ஜாபாலோப நிஷத்தின் படி விசாப்பாம்.

பஸ்மவைபவம்.

௧. "తత్రైవ శ్లోకా భవంతి। తేనాధీతం శ్రుతం తేన తేన సర్వమనుష్ఠితం
యేన విప్రేణ శిరసి త్రిపుండ్రం భస్మనా ధృతం".

(இ-ள்.) எந்தப்பிராம்ஹணனால் சிரஸ்ஸில் பஸ்மத்தினால் திரிபுண்டரதாரணஞ் செய்யப்பட்டதோ, அவனால், ஸர்வமும் அத்தியயநஞ் செய்யப்பட்டனவாம். ஸர்வமுஞ்சிரவணஞ் செய்யப்பட்டனவாம் ஸர்வமும் அநுஷ்டிக்கப்பட்டனவாமென்றறிக.

௨. "త్యక్తవర్ణాశ్రమాచారో లుప్తసర్వక్రియోపియః
సకృత్తిర్యక్త్రిపుండ్రాంక ధారణాత్సోపిపూజ్యతే"

(இ - ள்.) வர்ணாச்சிரமாசாரங்களைக் கைவிட்டவனும், சர்வசத்கிரியைகளும் லோபித்தவனுமானாலும் ஒருதரந்திரியக் புண்டரத்தைத் தரித்த மாத்திரத்திற் பூஜ்யனாய் விடுகிறான் என்பதாம்.

௩. "యేభస్మధారణంత్యక్త్వా కర్మకుర్వంతిమానవాః
తేషాన్నాస్త్యపివామోక్షస్సంసారాజ్జన్మకోటిభిః"

(இ-ள்.) எவர்களானால் பஸ்மதாரணத்தைத் தள்ளிக் கர்மங்களைச் செய்கிறார்களோ, அவர்களுக்குக் கோடிஜன்மமெடுத்தாலும் ஸம்ஸாரதுக்கந்தாண்டி மோக்ஷமடையும்வழி கிடையாது என்பதாம்.

௪. "మహాపాతకయుక్తానాం పూర్వజన్మార్జితాగసాం
త్రిపుండ్రోద్ధూళనేద్వేషః జాయతేనుహృదంబుధాః"

(இ - ள்.) இந்தஜந்மத்தில் மஹாபாதகங்களுடன் கூடினவர்களும், பூர்வஜந்மங்களில் ஸம்பாதித்த பாவங்களுள்ளவர்களுமானபதிதர்களுக்கேதிரிபுண்டரத்திலும், உத்தூளத்திலும் பலமான த்வேஷமுண்டாகும். ஹே வித்வான்களே அறியின்க ளென்றபடியாம்.

௫. "యేషాంకోపోభవేద్భక్తఫాలేభస్మదర్శనాత్
తేషాముత్పత్తిసాంకర్యమనుమేయంవిపశ్చితా"

(இ - ள்,) எவர்களுக்கு அந்நியனுடைய நெற்றியில் பஸ்பத்தைக் கண்டமாத்திரத்தில் கோபமுண்டாகிறதோ, அவர்கள் பலவர்க்குப்பிறந்தவர்களென்று வித்வான்களறியத்தக்கது என்பதாம்.

௧. "యేషాన్నాస్తిమునేశ్రద్ధా శ్రౌతేభస్మనిసర్వదా
గర్భాధానాదిసంస్కారాస్తేషాన్నాస్తీతినిశ్చయః"

(இ - ள்.) ஹேமமுனியே! எவர்களுக்குச் சுருதியிற் சொல்லிய பஸ்மத்திலெப்பொழுதுஞ்சிரத்தையில்லையோ, அவர்களுக்குக் கர்ப்பாதானமுதலான ஸம்ஸ்காரங்கள் நடக்கவில்லையென்று நிச்சயிக்க வேண்டியது என்பதாம்.

௨. "యేభస్మధారిణందృష్ట్వానరాఃకుర్వంతితాడనం
తేషాంచండాలతోజన్మ బ్రహ్మన్నూహ్యంవిపశ్చితా".

(இ - ள்.) எவர்கள் பஸ்மதாரியைககண்டு தங்கள் தலைகளில், மாருகளில், மனசுகளிலாவது அடித்துக் கொள்ளுகிறார்களோ, அவர்களபிராம்ஹணர்களாயிருந்தாலுஞ்சண்டாளனுக்குப்பிறந்தவாளென் றூகிக்கததக்கதுஎன்பதாம்.

௩. "యేషాంక్రోధోభవేద్భస్మ ధారణేతత్ప్రమాణకే
తేమహాపాతకైర్యుక్తా ఇతిశాస్త్రస్యనిశ్చయః"

(இ - ள.) எவர்களுககுப பஸ்மதாரணத்திலும், அதின் பிரமாணங்களான இந்தவுபநிஷத்வசனஙகளிலுங் கோபமுண்டாகிறதோ, அவர்கள் மஹாபாதகங்களுடன் கூடினவர்களென்று சாஸ்திரநிச்சய மென்பதாம்.

௪. త్రిపుండ్రంయేవినిందంతి నిందంతిశివమేవతే
ధారయంతిచయేభక్త్యా ధారయంతిశివంచతే"

(இ - ள்.) திரிபுண்டரத்தை யெவர்கள்நிந்திக்கிறார்களோ, அவர்கள் சிவனையே நிந்திக்கின்றவராவர். எவர்கள்பக்தியுடன் அதைத்தரித்துக் கொள்ளுகிறார்களோ, அவர்கள் சிவனையே தரித்துக் கொள்ளுகின்றவராவர் என்பதாம்.

౧౦. ధిగ్భస్మరహితం ఫాలం ధిగ్గ్రామమశివాలయం
ధిగనీశార్చనం జన్మ ధిగ్విద్యామశివాశ్రయాం"

(இ - ள்.) பஸ்மமில்லாத நெற்றியைச்சுடு. சிவாலய மில்லாதகிராமத்தையுங் கொளுத்து. சிவபூஜையில்லாத ஜந்மத்தையுஞ்சுடு. சிவஸ்வரூப மில்லாத வித்தையை யுஞ்சுடு என்பதாம்.

౧౧. రుద్రాగ్నేర్యత్పరం వీర్యం యద్భస్మపరికీర్తితం
తస్మాత్సర్వేషు కాలేషు వీర్యవాన్భస్మసంయుతః"

(இ-ள.) உருத்திராக்கினியின் சிரேஷ்டமானவீரிய மானது பஸ்மமென்று சொலலபபடடது. ஆகையால, ஸர்வகாலங்களிலும் பஸ்மத்துடன் கூடினவனே வீரிய முள்ளவனாகிறான் என்பதாம்.

౧౨. భస్మనిష్ఠస్యదహ్యంతే దోషాభస్మాగ్నిసంగమాత్
భస్మస్నానవిశుద్ధాత్మా భస్మనిష్ఠఇతిస్మృతః"

(இ-ள.) பஸ்மநிஷ்டையிலிருக்கிறவனுக்குப் பஸ்மாக்கினி ஸங்கமத்தால ஸகலதோஷங்களுந் தகிக்கப் பட்டுப்போயவிடும். பஸ்மஸ்நானத்தால விசுத்தாத்மா வானவனே பஸ்மநிஷ்டனென்று ஸ்மரிக்கப்பட்டான் என்றபடியாம்.

౧౩. భస్మసందిగ్ధసర్వాంగో భస్మదీప్తత్రిపుండ్రకః
భస్మశాయీచపురుషో భస్మనిష్ఠఇతిస్మృతః"

(இ-ள்.) பஸ்மத்தாற் பூசப்பட்ட ஸர்வாங்க முள்ளவனும், பஸ்மத்தாற் பிரகாசிக்கின்ற திரிபுண்டர முள்ளவனும், பஸ்மத்தில் சயனித்துக்கொண்டவனுமான புருஷனே பஸ்மநிஷ்டனென்று ஸ்மரிக்கப்பட்டான் என்றபடியாம்.

இப்படி உபநிஷத்துக்களி லுத்கோஷிக்கப்படுகிற
பஸ்மதாரணவைபவத்தை ஜன்மமத்தியிலொருககாலாவ
துபார்த்தறியாத முழுமூடனே பூர்வஜன்ம மஹாபாபவி
சேஷங்களால் பஸ்மத்தைத் தூஷிப்பானென்றிவேறில்லை.
இந்தப்பிரகாரமே சுவேதமிருத்திகையால ஊர்த்துவச
சித்ரபுண்டரதாரணத்துக்கு ஒருபநிஷத் வாக்கியத்தை
யாவது பாஞ்சராத்திரியொவனுகிலுங் காட்டிப் பிரஸ்
தாபிப்பானுகிலன்றே, அவன தரித்துக் கொள்ளுகிற
புண்டரமும வைதிகந்தானென்று வேதவித்துக்களா
யுள்ள சைவாகளும, ஸ்மாாததர்களும பாஞ்சராத்திரி
களோடுஸமபாஷணைசெய்யாத தடையின்றிச செய்துவர
விடமுண்டாகும்? சுருதிபாஹ்யங்கள விபூதிதார
ணவிஷயத்தி லின்னுமநேகமிருத்தலை விசாரித்தறியா
மல வாயகொண்டமட்டும அந்த விபூதியையும, அதை
தரிக்கின்றவரையுந் தூஷித்துத் திரியும் பாஞ்சராத்
திரிகளுக்கு வைவஸ்வதனே ஸமாதானஞ்சொல்லவேண்
டுமேதவிர நம்மால சொல்லிமுடியாது. வேதபாஹ்ய
னை பாஞ்சராத்திரிக்கு இந்த வுபநிஷத்ரஹஸ்யார்த்
தங்களை யெல்லாங் காட்டவேண்டிவந்ததே யென்று
எமக்குண்டாகிய வியஸனமானது அவன் செய்த பஸ்ம
வைபவதூஷணத்திலுங்கூடவுண்டாகவில்லை. ஆகையா
லிப்பிரபந்தத்தி லின்னுமிஷ்டை பஸ்மவைபவத்தைச் சொ
ல்லுகிறதிலுபரதியடைந்தோம்.

இங்ஙனநிற்க, "ఏకఏవరుద్రోనద్వితీయాయతస్థే" என்
னுஞ் சுருதியிற் சொல்லப்பட்ட ருத்திரா ஏகாதச
ருத்திரர்களி லொருவராவாரோதவிர அவர்களைவிட்டு
வேறே ருத்ரசப்தார்த்தமான தேவதை சுருதிமுதலான
துகளில் சொல்லப்படவில்லை யென்று அந்தப் பாஞ்ச
ராத்திரஸ்வானம் குலைத்தது. ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹார
கர்த்தர்கள்பிரம்ஹவிஷ்ணுருத்ரர்களென்று இடையன்,

குசவன் முதலானவர்களுக்குங்கூடத் தெரிந்தவிஷய மாக, இந்தக்கழுதைக்கு மாத்திரந் தெரியாமற் போன காரணந்தான் தெரியவில்லை. பின்னும் அந்த ஏகாதசருத் ரர்களைத் தவிர அஷ்டதிக்பாலகரு ளொருவரானஈசா னருத்ரர் வேறுயுள்ளாரென்றும் சாஸ்திரமறிந்தயாவரு மொப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்னும் ஶதருத்ரஸ ஹஸ்ரருத்ரர்களை விவகாரயசுருமவேதமறிந்தபேர் விதந்துரைப்பர். இவர்களெல்லாங்கடந்துநின்ற துரிய ருத்ரரே யென்று சுருதியிற் சொல்லப்பட்டவரென்பதை யுத்தரார்த்தபரியாயமே சகலோபநிஷத்தில மேலோர் கிரகியாநிற் பர். எங்ஙனமெனின், "బ్రహ్మవిష్ణురుద్రేంద్రాస్తే సంప్రసూయం తే" என்று பிரமவிஷ்ணுவாதி தேவதாந்தரங்களுக்கு நாசமுறைதலாலே ஸம்ஹாரத்தை யடையுந் தேவர்க ளோகாககவர்களெ நாசமடையானுகின்றவர் நித்தியரா வரொன்றுமுண்மை சுருதியாயனரே, "ఏకో రుద్రో న ద్వితీ యాయ తస్థే" என்று துரிய பரமசிவதாத்பரியத்தை வேத புருஷனுறுதியிட்டுப் பாக்வஸ்தாபனம் பண்ணிற்றல்லவா தானே? இன்னும் விரிப்பிற் பெருகும்.

இனி, "మీఢుష్టమ శివతమ" என்றதேத்யாதி சுருதிக ளினர்த்தத்தை ஸ்ரீசுந்தரசிவாசாரிய சுவாமிகள் தமது கிரந்தத்தில விஸ்தரித்துப் பரமசிவபாரம்யத்தை விள க்கியிருத்தலே போதுமாகையா லிங்கே யாமவற்றை விஸ்தரிப்பதிலுபாதியடைந்தோம். மேல்வாக்கியத்திற் பெறப்பட்ட வுருத்திரன் பிணச்சடங்குக்குங் கடவுளெ ன்றென்று அந்தப்பார்ப்பசராத்திரி பாடம் படித்தான். அப்படியிருந்தபோதிலு மவ்வெம்பெருமானை யவன் மிகவுந் தூஷிக்கிறபடியால் பிணச்சடங்கு முதலான வைதிக அபரதர்மங்களற்றவனென்று அவனைத் தீர்மா னிக்கவேண்டியதா யிருக்கின்றது. பின்னும், "సహస్రాక్ష [illegible] రుద్రం" என்னுஞ் சுருதியிற் சொல்லிய ருத்ரசப்

தம் பாஞ்சராத்திர ஸம்பிரதாய பாஷ்யப்படி ருத்ரனைச் சொல்லவில்லை யென்றும் பிதற்றினன். இதுவுமொரு நியாயமா? இன்னகாரணத்தால் அந்த ருத்ரசப்தம் வைசுவமாகாதென்று காட்டியன்றோ மறுக்கவேண்டும்? இந்த ருத்ர சப்தத்தைத் தமக்காதாரமாய்த் திருடிப் பொருள்கொண்டதுபோல் மேற்போந்த சுருதிவ்வயங்களில் வந்த ருத்ரசப்தங்களையு மென்றிருடிய பொருள் கொள்ளக்கூடாது? எங்கே ருதரசப்தம் பெறப்படுமோ அது ஏகாதசருத்ரர்களையே காட்டுமென்றிழவாடிய வவ்வேழைமதிக்கு இந்தசசுருதியி லவ்வேகாதச ருத்ரர்களையு மதிக்ரமித்த ஆக்னேயருதர ரொருவரகப்பட்டது விந்தையினும் விந்தையே! இம்மட்டேயன்றி, இப்பஞ்சாசத்தின்னடியிலென்று சொல்லவேண்டிய சப்தத்தை "இப்பஞ்சாதியடியிலே" என்று பிணங்கியெழுத வப்பேதைச்சொல்லைப் பார்க்கும்போது மழலைச் சொல்லுகளைச் சொல்லுகிற குழந்தையென்று மனபூர்வமாய்ஸந்தோஷிக்கவேண்டியிருககின்றது. பின்னும், "త్వమగ్నే రుద్రో అసురో మహో దివః" என்ற சுருதியில் உருத்திரனை அசுரனென்று கண்டோக்தியால் சொல்லபபட்டிருக்கிறதென்றும், "ఇమం పశుం పశుపతే తే అద్య బధ్నామ్యగ్నే" என்ற சுருதியில்வந்த பசுபதிசப்தம் அகனி பரமென்றே கொள்ளத்தக்கதென்றும் புலம்பினன். இதில் பசுபதிசப்தத்துக்கும், அக்னிசப்தத்துக்கும் ஸாமானதி கரண்ணியமிருப்பதுபோல் முந்தியசுருதியில்ருத்ரசப்தத்துக்கும், அக்னிசப்தத்துக்கும் ஸாமானதி கரண்ணிய மிருக்கின்றது. இரண்டுசுருதிகளுக்கும் ஏகவாக்கியதை ஸித்திக்க வேண்டியதற்காக ருத்ரனையாவது, அக்னியையாவது அஸுரனென்று தீர்மானிக்கவேண்டி யிருக்கின்றது. உருத்திரனை அஸுரனென்று சொன்னால், அக்னியையும் அவசியம் அஸுரனென்று சொல்லவேண்டும். அப்

படிச் சொன்னா லெவனாவது ஸம்மதிப்பானா? ஸுர
னென்று ஸர்வப்ரஸித்தனாயிருக்கிற அக்னியை அஸு
ரனென்றால் பாஞ்சராத்ரிகளாவது ஒப்புவார்களா?
ஆகையாலிப்படிப் பூர்வாபர ஸமந்வயமன்றியில் சுருதி
களுக்கு அர்த்தஞ்சொல்லுகிற வந்தப் பாஞ்சராத்ரிப்
பதடிக்கு முட்டாள்களுக்கெல்லாஞ் சட்டாம்பிள்ளையெ
ன்னும் பட்டங்கட்டி வைப்பதேநலமென்க. ப்ரஸித்தங்க
ளானருத்ர, அக்னி, அஸுர, பசுபதிசப்தங்களாலும்ஸர்
வஜ்ஞாதிபதியான பரமசிவைகப்ரமேயமன்றி வேறில்லை.
அஸுரசப்தமானது ஸ்வர்க்காதிலோக வாஸிகளான
தேவதைகளுக்குள்ளடங்காமையைச் சொல்வதால், அ
தனாலும் ருத்ரருக்கு மகத்துவமே ஸித்தித்தது. பின
னும், "రుద్ర యత్తే దక్షిణం ముఖం తేన మాం పాహి నిత్యం" என்னுஞ்
சுருதியில், வாரீர் ஸ்ரீருத்திரரே! தேவரீருடைய தென
முகத்தாலென்னை நித்தியம் ரக்ஷிக்கக்கடவீராகவென்று
ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்த்தியாகவுமுள்ள வவருடைய வுண்மை
சொல்லப்படுவதால், விஷ்ணுப் பிரமஹேந்திராதிகளா
னஸகலதேவதைகளுக்கும் ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்த்தியே பரதத்
வோபதேஷ்டாவென்று ஸர்வசாஸ்திர ப்ரஸித்தியாக
வைதிகநிஷ்டராயுள்ளோர் கொண்டாடிமகிழ்வரென்க.

இதுநிற்க, ஸ்ரீபரமசிவபாரம்யப் பிரதிஷ்டாபனா
சாரியர்களான ஸ்ரீமத் அப்பயதீக்ஷிதேந்திரரவர்களுடைய
மஹிமையை வர்ணிப்பதில சதுர்முகப்பிரம்ஹா, ஆதி
சேஷன், பிருஹஸ்பதி முதலானவர்களுங்கூட அசக்தர்
களாகையாலும், ஸங்கிரஹமாக வெம்மாற் சொல்லக்
கூடுமானவரையில் மேலிடங்களில் சொல்லியிருக்கின்
றேமாகையாலும், இவ்விடத்திலின்னும் விஸ்தரிக்கா
மல் விடப்பட்டது. ஆகிலும், அவ்வமலதேசிகனார் விஷ
யமாகச் சந்திரனைப் பார்த்து நாய்குலைக்கிறது போலக்
குரைத்தலுத்துத் திருப்தியடைந்திருக்கிற பாஞ்சராத்

திர ஸ்வானங்களின் மனோரத அரண்ணியத்துக்குக் காட்டுத்தீயாகிற தீகூஷிதரவர்களுடையவசனத்தினால் பரமசிவபாரம்யத்தைபிரகாசம்பண்ணிக்காட்டுகின்றோம். எங்ஙனமெனின், அவர்செய்தருளிய ஆத்மார்ப்பணமென்னுங் கிரந்தத்தில "ఇంద్రమిత్రం వరుణమనలం పద్మజం విష్ణుమీశం। ప్రాహుస్తే తేపరమశివ తేమాయయా మోహితాస్త్వాం। ఏతైస్సార్ధం సకలమపియచ్ఛక్తిలేశే సమాప్తం । సత్వాందేవశ్రుతిషు విదితశ్శంభురిత్యాదిదేవః" என்னும் வசனத்தால, ஐயா பரமசிவனே! தேவரீரைத் தேவேந்திரன, சூரியன், வருணன, அக்னி, பிரமஹா, விஷ்ணு, உருத்திரனென்றின வித்தனை பேர்களாகவும, அந்தந்ததேவதைகளுடைய பகதர்கள் தேவரீருடைய மாயையால மோகிக்கப்பட்டுச சொல்லுகிறார்கள். அந்தத்தேவதைகளைத தவிரத தேவரீர வேறு இல்லையென்பதுகருத்து. பரமார்த்தமாகவிசாரிக்கு மளவில் ஸகல ஜகத்தும் மேறசொலலிய தேவதைகளுடன் எவருடைய சக்திலேசத்தில் ஸமாபதியை யடைகிறதோ, அந்தஸத்பதார்த்தமாயுள்ள தெய்வமாகிய நீர் "కారణంతుధ్యేయస్సర్వైశ్వర్య సంపన్నస్సర్వేశ్వరశ్శంభురాకాశమధ్యే" என்றும், "యోదేవానాంప్రథమం పురస్తాద్విశ్వాధికోరుద్రోమహర్షిః" "என்றும் பிரகாசிக்குமித்தியாதி சுருதிகளில சம்புவென்றும், ஆதிதேவனென்றும அறியப்பட்டிருக்கின்றீா. அன்றியும, "బ్రహ్మవిష్ణురుద్రేంద్రాస్సంప్రసూయన్తే" என்று சொல்லிய சுருதியினுடைய ஆதியில பிரம்ஹ விஷ்ணு ருத்ரர் முதலான தேவதைகளுக்குத் தேவரீரிடத்திலேதானே யுற்பத்தி சொல்லியிருப்பதாலுந் தேவரீரே ஸகல ஜகத்காரணரானீரென்று நிர்மானித்து ஸ்தாபித்ததாக வெளிப்படுகின்றது. இப்பால், "తద్విష్ణోఃపరమంపదం సదాపశ్యంతిసూరయః" என்னுஞ் சுருதிக்கு மேல்சுருதியை யநுசரித்து ஸ்ரீ நீலகண்டசிவாசாரியமூர்த்திகள் செய்தருளியபாஷ்யரீதியாக அர்த்தஞ் சொல்லுகிறோம். "కార్యంబాదరిరస్యగత్యుపపత్తేః"

என்னும் ஸூத்திராதிகரணத்தில் "కార్యం హిరణ్యగర్భమేవ గమయతీతిపూర్వపక్షః" என்று அமானவபுருஷன் முமுக்ஷுக்களைக் காரியப்பிரம்ஹமான ஹிரண்யகர்ப்பரிடஞ்சேர்ப்பிக்கிறு னென்றதும், "కార్యాత్యయే తదధ్యక్షేణ సహాతః పరమభిధానాత్" என்றதில், "హిరణ్యగర్భలోకాత్యయే తదధ్యక్షేణ సహాతః పరం కార్యబ్రహ్మలోకాత్పరం పరమపదం గచ్ఛతి" என்று ஹிரண்யகர்ப்பலோகத்தின் பிரளயகாலத்தில் அந்த லோகாதிபதியான ஹிரண்யகர்ப்பருடன் அவருக்கும் மேலான பரமபதத்தை யவர்களடைகிறாகளென்றதுமாகிற ஸித்தாந்தங்கள் பூர்வபக்ஷமென்றனர். அன்றியும் "పరం జైమినిర్ముఖ్యత్వాత్" என்றதில, "సోఽధ్వనః పారమాప్నోతి తద్విష్ణోః పరమం పదం" என்று பிரமஹலோகத்தை யடையாமலே விஷ்ணுலோகத்தை யடைகிறாகளென்று கொண்ட ஜைமினி ஸித்தாந்தமும் பூர்வபக்ஷஞ் செய்தனர். இனி ஸித்தாந்தஞ் சொல்லுமிடத்து "అప్రతీకాలంబనాన్నయతీతి బాదరాయణ ఉభయథాఽదోషాత్తత్క్రతుశ్చ" என்றதில், "త్రిలోకసన్నిలకం గంప్రశాంతం ధ్యాత్వా మునిర్గచ్ఛతి భూతయోనిం సమస్తసాక్షిం తమసః పరస్తాత్" என்னுஞ் சுருதியால் "ఇత్యాదిషు సాక్షాద్బ్రహ్మప్రాప్త్యవగమాత్ పూర్వోక్తపక్షద్వయేఽపి దోషః శ్రుతివిరోధాద్భవతి" என்று முடித்துத் திரிலோசனரும், நீலகண்டரும், பிரசாந்தருமானவரைத் தியானஞ்செய்து ஸமஸ்தஸாக்ஷியான பூதயோனியை இருளுக்கு மேலடைகிறனென்றசுருதியில் பரப்பிரம்ஹப்பிராப்தி அறிகிறபடியால், முன்சொல்லிய பக்ஷங்களில் சுருதிவிரோதத்தால் குற்றமிருக்கிறதென்று வியவஸ்தையாற் காட்டிமறுத்தனர். அதன்மேல், "విశేషంచదర్శయతి" என்ற ஸூத்திரத்தில் "విష్ణోః ప్రపంచావస్థితస్య పరమత్వం ... పదం స్వరూపం పరబ్రహ్మస్వరూపం పరమానందలక్షణం శివస్య పరబ్రహ్మణః పదమేవ ... ప్రపంచాకారో విసంసరతి అతో న కశ్చన విరోధః" என்று பிரபஞ்சமாக விருக்கின்ற விஷ்ணுவுக்கும் பரமோத்கிருஷ்டமான பரப்

பிரம்ஹமென்கிற பரமசிவபதத்தை அடைகின்றார்களெனவும், அந்தப்பதத்தில் ஆத்மாவை நாட்டினவன் பிரபஞ்சாகாரனாகவிருந்தபோதிலும் ஸம்ஸாரியாகமாட்டானெனவும், ஆகையால் யாதொரு விரோதமுமில்லையென்ற மேல்வாக்கியத்தைக்கொண்டு விஷ்ணுவானவர் விஶ்வமாகிய பிரபஞ்சாகாரராக விருந்த போதிலும், அந்தவிஶ்வத்துக்கு மதிகமாகிய பரமசிவஸ்வரூபத்தில நிஷ்டைபெற்றவராகையால ஸம்ஸாரபாசத்தி லிருந்து விடுபட்டவராவரெனவும, அதனால, பரமஶாம்பவாகமோ ஸத்வமெய்தினரெனவும் மறியத்தக்கதென்று விதந்துரைத்தனர்.

இந்த விசாரத்தாலும் சைவர்களுக்கு விஷ்ணுத்வேஷமவர் விடமில்லையென்பது தெற்றெனவிளங்கும். பாஞ்சராத்திரிகளான வைஷ்ணவர்களுக்கோவெனின், ஸ்வப்நவஸ்தையிலும் சிவத்வேஷம் பலமாயிருக்கிறது மாத்திரமேயன்றி விஷ்ணுத்வேஷமும்பலமாகவே வஸித்திருக்கின்றது. எங்ஙனமெனின், "మద్భక్తశ్శంకరద్వేషీ మద్వేషీశంకరప్రియః। తావుభౌనరకంయాతౌ యావచ్చంద్రదివాకరౌ" என்னும வசனத்தால் சங்கரத்வேஷியான வென்பக்தனும், என்னைத் துவேஷிக்கின்ற சங்கரப்பிரியனும் சந்திரசூரியர்களுள்ளமட்டும் நரகத்தை யடைகின்றார்களென்று விஷ்ணுபகவான் கூறியவுண்மைவெளிப்பட்டமையால், பாஞ்சராத்திரிகளுக்கு ஸ்வதஸ்ஸித்தமான சிவத்வேஷத்தால் நரகப்பிராப்தியான பெருஞ்சித்தி யுண்டாயிருக்கிற தென்பதை யாம் பேசவேண்டியதின்றாம். உலகத்திற்காணக் கூடுமான வநேகவநுஷ்டானங்களால் பாஞ்சராத்திரிகள் சிவத்வேஷிக ளென்பதையும், சைவர்கள் விஷ்ணுத்வேஷிகளல்லவென்பதையும் பிரகாசப்படுத்துகிறோம். சிவமுகோத்பவரான ஆதிசைவரும், ஸ்மார்த்த சிவராகிய மஹாசைவரும், ஏனையசைவரும் வி

ஷ்ணுவாலயங்களுக்குப்போய்த் தரிசன பிரதக்ஷிணநம ஸ்காரஸ்தோத்திராதிகளைச்செய்துவருவது ஸம்பிர ஸித்தம். இன்னோர் தங்கள்புத்திரர் முதலாயினோர்க்கு வாசுதேவநாராயணராமகிருஷ்ணாதி விஷ்ணுவினுடைய நாமங்களையிட்டு மகிழ்தலும் அனுபவஸித்தம். இவை செய்தல் சைவசாஸ்திர ஸம்மதமும், சான்றோரங்கீகா ரமுமா யிருந்தபோதிலு மிவற்றின் யோசிக்குமிடத்தா னவஸங்கதமு மொன்றுண்டு. என்னெனின், விஷ்ணு வாராதனத்தை யங்கீகரித்த சைவஸ்மார்த்த பத்திக காரருக்கு வேதபாஹ்யமாகிய பாஞ்சராத்திரப்படி அது செய்தலங்கீகாரமில்லையாகையால, அப்பாஞ்சராத்திரி களுடைய விஷ்ணுவாலயஸேவையாதிகளே தவறுடைத் தாம். ஆகவே, அதமாத்தமாக வதனைக்கிரகித்தலே யமைவுடைத்தெனவறிக. இப்படியே வைஷ்ணவாக ளுஞ்செய்து வருமறுபாவ முலகிலுண்டா? நாராயண குருக்கள், இராமசாமிசர்மன், கிருஷ்ண சாஸ்திரியார் என்றற்றொடக்கத்தனவாகிய வைஷ்ணவ நாமங்களைச் சைவரும, ஸ்மார்த்தரும வைத்துக்கொண் டிருப்பது போல் குமாரஸ்வாமி ஐயங்கார், நீலகண்ட ஐயங்கார், சிதம்பர ஐயங்காரென்றதேதயாதி சைவநாமங்களை யெந்தப பாஞ்சராத்திரப பாரப்பானுவது வைத்துக கொண்டிருக்கின்றனா? இப்படியே யந்தந்தஸ்திரீவாக கங்களிலும பாரததுணாக. மறந்தேனும் சிவாலயங்க ளுக்குப்போக வொழாதமீட்சிமையும, சிவநாமங்களைக காதினாற்கேட்கவுஞ் சகியாதசிறப்பு முடையார்களாகத் தங்களை யெண்ணி யிறுமாந்துகிடக்கு மவ்வேழைப்பி ணங்கடன்மை யெடுத்திசைக்கிலந்தோ கொடிது! கொ டிது!! ஈஸ்வர சப்தம் தங்கள் விஷ்ணுவுக்கே யுரியதெ ன்று ஸமயங்களில் மாரடித்துக் கொள்ளுகிறவர்களா கியவப்பேயர் அந்தப்பேரையாவது தாங்கள்வைத்துவ

றங்கிக்கொள்ளக்கூடாதா? எங்கேபார்ப்போம் ஈசுவர ஐயங்கார என்று ஒருவன் வெளிவரட்டுமே! பரமேசுவ ராசாரியென்று பட்டைநாமம்போட்ட பார்ப்பானொரு வன் கிடைப்பானு?(காஞ்சீபுரம்) என்றால்வாய்முதத்தனுசிந் திவிடுமெனவன்றே (பெருமாள்கோயில்) என்றுவழங்கிக் கொள்ளுகின்றனரா? என்செய்வோம பாவம! அந்தப்பெரு மாள்கோயிலுஞ் சின்ன காஞ்சீபுரமாய விட்டசிறுமை யே மானமழிகின்றனர். பெருமாளிருக்கிற விடத்தை மாத்திரமே (பெருமாள்கோயில) என்று வழங்கினும் பெ. ருமானுத்ஸவமாகிய்ங்கெழுந் தருளினுமொன்றெலன்ன சொல்வது? அவரிரண்டுவேளைகளிலுந் தப்பாமற் புறப பட்டுப்போய்ப பெரியகாஞ்சீபுரத்தில் ஸ்ரீகாமாட்சியை யும், ஸ்ரீமத் - ஏகாம்பரநாதஸ்வாமியையும பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்கள்செய்துவருவது பிரஸித்தியாமே! அதை யல்லவென்று எப்படிமறுபபது? இப்படியவர்கள் மண் டையோலை கையிலிருப்பதால் சிவத்வேஷிகளானவந்த மூர்க்கர்களுக்கு எப்படி விஷ்ணுப் பிரஸாதம் ஸித்திக் கும்? இந்தப பாஷண்டிகளுக்கு ரௌரவகும்பீபாக முதலான நரகஙகளில் வஸிககவேண்டிய காலத்தை யிவ்வளவென்று நிர்ணயிகக யாவராற்றன் முடியும்? இப்பாஞ்சராத்திரிகளைப் பிரபலப்படுத்தின கலிபுருஷ னல் எமதருமராஜனுககு அதிகவேலைநெருக்கிடையா கிறதைப்பற்றி வேலையை ராஜீனமா கொடுத்து விடு வானென்றுந் தோற்றுகின்றது. ஸ்ரீ சிவபெருமானையும், அவனடியார்களையுந் தூஷிக்கிற விஷயத்தில் நாக்கு நர ம்பற்ற விப்பாஞ்சராத்திர ஜநங்களாகிற கழுதைகளு க்கு அதிபதிகளான வேதாந்ததேசிகன், இராமாநுஜன், தாத்தாச்சாரி என்பவர்களாகிய வண்ணார்களால் செய் யப்பட்ட பிரபந்தங்களாகிற வேஷ்டிதோய்க்கிறபப்தங் களால் புண்ணிய தீர்த்தக்களாயில் சிவத்தியான விஷ்

டைசெய்கிறவர்களுக்கு மனக்கலக்கம் நேரிடுகிறபடியால் சிவாபராதத்தால் ஸ்வல்பகாலத்திலேதானே இவர்களுக்கு மூலதோஷானி ஸித்திக்குமென்று ஸாதுக்கள் சொல்லிக் கொள்ளுகின்றனர்.

இங்ஙனமிருக்க, தப்தமுத்திரைகளால விஷ்ணுவைத் தானே தகனஞ்செய்கிற விபரீதாசாரத்திரிகளை எப்படி விஷ்ணுபக்தர்களென்று சொல்லலாம்? "బ్రాహ్మణోஸ్య ముఖమాసీత్ బాహూ రాజన్యః కృతః" என்ற ச்ருதியால் பிராம்ஹணஜாதியானது பரமாத்மாவுக்கு முகமெனறும், க்ஷத்திரியஜாதியானது பாஹுவெனறும், வைச்ய ஜாதியானது துடையெனறும், சூத்திரஜாதியானது பாதமென்றுஞ் சொல்லுகில, "త్వం దేవేషు బ్రాహ్మణోஸి" என்னுஞ் ச்ருதியால் ருத்திரர் பிராம்ஹணரொன்றும், விஷ்ணு க்ஷத்திரியரொன்றும், பிரமஹா வைசியரொன்றும், இந்திரன் சூத்திரனென்றுந் தெரியவருவதாலும, "నావిష్ణుః పృథివీపతిః" என்றவசனவிவேசனத்தாலும க்ஷத்திரியரான விஷ்ணுவானவர் பாஹுக்களிலவஸிக்கின்றாரென்று வெளிப்படுகின்றது. அவ்விடத்தில அக்னிதப்தமான சங்கசக்கிரங்களால சூடுபோடுவதினால் விஷ்ணுவையேயன்றோ சுட்டதாகின்றது? இதனால், தப்தமுத்திராதாரணஞ் செய்கிறவர்களிடத்தில விஷ்ணுகோபம் பிரபலமாக நேரிடுமென்று ஸ்பஷ்டமாகின்றது. பின்னும், ஸ்காந்தம், ஸூதஸம்ஹிதாந்தர்க்கதமாகிய ஸூதகீதையில், ஏழாவது அத்யாயத்தில, "వేదమార్గైకనిష్ఠానాం విశుద్ధానాం తు గ్రహే। దేవతారూపతో భాంతి ద్విజానప్రత్యగాత్మనః। తాం బ్రాహ్మణాం శరీరేషు దేవతాస్సకలా అమూః। వర్తంతే న ప్రకాశంతే ద్విజం బ్రాహ్మణ్యభావతః। యథా జాతజనానాం తు శరీరేస్సర్వదేవతాః। తిరోభూతతయా నిత్యం వర్తంతే న సత్తమాః। అతశ్చ భోగమోక్షార్థం శరీరం దేవతామయం। సర్వీయం పర్వీయం చ పూజయేత్తు విచక్షణః" என்னும் வாக்கி

யங்களால் வேதமார்க்க நிஷ்டாகளும், அதனல் சுத்தர்களுமான ஜனங்களுடைய தேகத்தில் தேவதைகள் ரூபத்தால் விளங்குகிறார்கள். ஹே பிராம்ஹணாகளே! பிரத்யகாதமாவால் விளங்கவில்லை. தாந்திரிகாகளான பாஞ்சராத்திரிகளுடைய தேகங்களிலு மிந்தச் சகலதேவதைகளு மிருக்கின்றார்கள். ஆனல, ஹே துவிஜேந்திராகளே! தப்தமுத்திராங்கனத்தால் அந்தத தேகங்களுக்கு சுத்தியிலலாமையால் அந்ததேவதைக ளவ்விடங்களிற் பிரகாசிக்கிறதில்லை. எபபடியானல ஜனித்தகுழந்தைகளுடைய சரீரத்தில் ஸாவதேவதைகளு முபநயனுதி ஸம்ஸ்காரமறறதனல் மிகவுந் திரோபூதங்களாக நித்தியமிருக்கின்றனவோ, அபபடியே தபதமுததிராங்கிதாகளுடைய தேகஙகளி லறியததக்கது ஆகையால் தேவதாமயமான தனது தேகததையும, பிறருடைய தேகங்களையும போக மோக்ஷாாததமாக நித்தியம் பூஜிககவேண்டியது என்று கூறினதாக வெளிப்படடிருககினறது. அன்றியும, "[Telugu script, illegible] [illegible]" என்றவசனததால தன்னுடைய தேகத்திலாவது, அன்னியனுடையதேகததிலாவது நரன் அஙகனஞ்செய்யக்கூடாது. சக்கிராதிகளா லலஙகுவது செயவாஞயின், அதஃபதிதனுவான் ஸமிசயமில்லையென்று கூறினதாக நிசசயிக்கப்பட்டது. இந்தப்பிரமாணபாஹுல்யங்களால் தப்தமுத்திராங்கிதர்களான பாஞ்சராத்திரிகள் மிகவும் பதிதர்களென்று பிரஸித்தமாயிருப்பதால், இந்தக்கர்மசண்டாளர்களுக்குக் கல்பகோடியிலும் மோக்ஷம் ஸித்திக்காது! ஸித்திக்காது!! இவர்கள் ருக்கெஜுஸ்ஸாமாதர்வணங்களென்கிற வேதங்களை அத்தியயனஞ்செய்தல் கலிபுருஷனுடைய மாஹாத்மியமே யன்றி வேறில்லை. இவர்களைக்கண்டமாத்திரத்தில், தன்னிரண்டாவதுவஸ்திரத்துடன்

டைசெய்கிறவர்களுக்கு மனக்கலக்கம் நேரிடுகிறபடியால் சிவாபராதத்தால் ஸ்வல்பகாலத்திலேதானே இவர்களுக்கு மூலதோஷஹானி ஸித்திக்குமென்று ஸாதுக்கள் சொல்லிக் கொள்ளுகின்றனர்.

இங்ஙனிருக்க, தப்தமுத்திரைகளால் விஷ்ணுவைத் தானே தகனஞ்செய்கிற விபரீதாசாரத்திரிகளை எப்படி விஷ்ணுபக்தர்களென்று சொல்லலாம்? "బ్రాహ్మణోఽస్య ముఖమాసీద్బాహూ రాజన్యః కృతః" என்ற சுருதியால் பிராம்ஹணஜாதியானது பரமாத்மாவுக்கு முகமென்றும், க்ஷத்திரியஜாதியானது பாஹுவென்றும், வைஶ்ய ஜாதியானது துடைகளென்றும், சூத்திரஜாதியானது பாதங்களென்றுஞ் சொல்லுகிறது, "త్వం దేవేషు బ్రాహ్మణోఽసి" என்னுஞ் சுருதியால் உருத்திரர் பிராமணரென்றும், விஷ்ணு க்ஷத்திரியரென்றும், பிரமஹா வைசியரென்றும், இந்திரன் சூத்திரனென்றுந் தெரியவருவதாலும், "నావిష్ణుః పృథివీపతిః" என்ற வசனவிசேஷத்தாலும் க்ஷத்திரியரான விஷ்ணுவானவர் பாஹுக்களிலிருக்கின்றாரென்று வெளிப்படுகின்றது. அவ்விடத்தில் அக்னிதப்தமான சங்கசக்கிரங்களால் சூடுபோடுவதினால் விஷ்ணுவையேயன்றோ சுட்டதாகின்றது? இதனால், தப்தமுத்திராதாரணஞ் செய்கிறவர்களிடத்தில் விஷ்ணுகோபம் பிரபலமாக நேரிடுமென்று ஸ்பஷ்டமாகின்றது. பின்னும், ஸ்காந்தம், ஸூதஸம்ஹிதாந்தர்க்கதமாகிய ஸூதகீதையில், ஏழாவது அத்யாயத்தில், "వేదమార్గైకనిష్ఠానాం విశుద్ధానాంతు సద్గృహే। దేవతారూపతో భాతి ద్విజానప్రత్యగాత్మనః। తాంత్రికాణాంశరీరేషు దేవతాస్ఫులామమూః। వర్తంతేనప్రకాశంతే ద్విజేంద్రాశ్చ తప్తలాంఛితాః। యథాజాతజనానాంతు శరీరేష్వదేవతాః। నిర్భూతతయా నిత్యం వర్తంతేఽవసత్తమాః। అతశ్చభోగమోక్షార్థం శరీరం దేవతామయం। పశ్యంపరీక్ష్యమంత పూజనీయోఽతు దేశతః" என்னும் வாக்கி

யங்களால் வேதமார்க்க நிஷ்டர்களும், அதனால் சுத்தா
களுமான ஜனங்களுடைய தேகத்தில் தேவதைகள் ரூப
த்தால் விளங்குகிறார்கள். ஹே பிராம்ஹணர்களே! பிர
த்யகாத்மாவால விளங்கவில்லை. தாந்திரிகர்களான பா
ஞ்சராத்திரிகளுடைய தேகங்களிலு மிந்தச் சகலதேவ
தைகளு மிருக்கின்றார்கள். ஆனால், ஹே துவிஜேந்திரர்
களே! தப்தமுத்திராங்கனத்தால் அந்தத் தேகங்களுக்
குச் சுத்தியில்லாமையால் அந்தத்தேவதைகள் அவ்விடங்
களிற் பிரகாசிக்கிறதில்லை. எப்படியானால் ஜனித்தகுழந்
தைகளுடைய சரீரத்தில் ஸாங்கதேவதைகளு முபாங்க
ளுநி ஸம்ஸ்காரமற்றதனால மிகவுந் திரோபூதங்களாக
நித்தியமிருக்கின்றனவோ, அப்படியே தப்தமுத்திராங்
கிதர்களுடைய தேகங்களி லுய்யத்தக்கது ஆகையால
தேவதாமயமான தனது தேகத்தையும், பிறருடைய
தேகங்களையும் போக மோக்ஷார்த்தமாக நித்தியம் பூஜி
க்கவேண்டியது என்று கூறினதாக வெளிப்பட்டிருக்
கின்றது. அன்றியும், "స్వదేహే పరదేహే వా నకుర్యాదంకనంనరః।
యదికుర్యాత్ప్రమాదేన పతిత్వన సంశయః" என்றவசனத்தால
தன்னுடைய தேகத்திலாவது, அன்னியனுடையதேகத்
திலாவது நரன் அங்கனஞ்செய்யக்கூடாது. சக்கிராதிக
ளாலென்னவது செயவானாயின், அதஃபதிதனாவான்
ஸம்சயமில்லையென்று கூறினதாக நிச்சயிக்கப்பட்டது.
இந்தப்பிரமாணவாக்கியங்களால் தப்தமுத்திராங்கித
ர்களான பாஞ்சராத்திரிகள் மிகவும் பதிதர்களென்று
பிரஸித்தமாயிருப்பதால், இந்தக்கர்மசண்டாளர்களுக்
குக் கல்பகோடியிலும் மோக்ஷம் ஸித்திக்காது! ஸித்
திக்காது!! இவர்கள் ருக்யஜுஸ்ஸாமாதர்வணங்களெ
ன்கிற வேதங்களை அத்தியயனஞ்செய்தல் கலிபுருஷனு
டைய மாஹாத்மியமே யன்றி வேறில்லை. இவர்களைக்க
ண்டமாத்திரத்தில், தன்னிரண்டாவதுவஸ்திரத்துடன்

ஸ்காநஞ்செய்யவேண்டியதென்று நூல்களிற் சொல்லியபடி வைதிகநிஷ்டராயுள்ளபேர்வர்களைக் காண வஞ்சுகின்றார்களெனில், இவர்களுடைய ஸம்பிரதாயநூல்களைச் சிஷ்டர்களெப்படிச் செய்வார்கள்? ஸகலவேதப் பிரஸித்தமான சிவதத்துவத்தைத் துவேஷிக்கின்ற விம்மூர்க்கருக்கும், வேதபாஹ்யர்களான க்ஷபணகாள், பௌத்தாள் முதலானவர்களுக்கும் அவாந்தரபேதமிருந்தபோதிலும் முக்கியபேதமில்லை. இந்தசைவதூஷகாகளான வைஷ்ணவபாஷண்டிகளைவருங்குண்டகாகளா? அல்லது கோளகாகளா? என்று நமக்குச் சந்தேகமுண்டாகிறபடியால் அதைக் கொஞ்சம் விசாரித்துத் தீர்மானிக்கிறோம். "[illegible]" என்னும் நிகண்டால் பர்த்தா ஜீவித்திருக்கும்போது சோரபுருஷனால் ஜநிப்பிக்கப்பட்டவன் குண்டகனென்றும், பர்த்தா மரித்தபின் சோரபுருஷனால் ஜநிப்பிக்கப்பட்டவன் கோளகனென்றும் அறியப்படுகின்றது. இதில், ஸகலலோக பர்த்தாவான பரமசிவனிருக்கும்போது சோரபர்த்தாவான விஷ்ணுவை யடைந்தபடியால் இப்பாஞ்சராத்திரிகளனைவரும் குண்டகர்களென்பது நிச்சயம். இது ஏகதேசவிஷயமான நிரூபணமாகிறது. இனி ஸ்தூலசரீரோத்பத்தி அவர்களுக்கெப்படியெனில், ஒவ்வொருவரும் விசாரித்துத் தெளிந்துகொள்ளக்கூடுமான ப்ரத்யக்ஷவிஷய ரஹஸ்யத்தை யிங்கேயெழுதுவது அவசியமன்றென விடுத்தாம்.

இதுநிற்க, நாராயணசப்தத்தில் (ணத்துவம்) பாதிக்கிறதென்று ஸ்ரீமத் அப்பய்யதீக்ஷிதேந்திரரவர்கள் சிவபரமாக அதை வியாக்யானஞ்செய்வதில் மயங்கிக் கைவிட்டனர் என்று அவ்வபண்டித சிரோமணியார் பிரலாபித்தனர். இப்படி யவதூறு பேசித்திரிவது இக்காலத்துப் பாஞ்சராத்திரிகளுக்கேயன்றி யிவர்களுக்கு

முன்னிட்ட மூதேவிகளுக்கும் ஸம்பிரதாயாநுஷ்டான மாக முடிந்திருப்பதா லவ்விஷயத்திற் சொல்லவேண் டிய பிரயாஸமொன்று மெமக்கின்றும். என்னெனின், ஸர்வஜ்ஞர்களான தீக்ஷிதமூர்த்திகள் சைவவாசகமாகிய நாராயணசபதத்தைச் சிவபரமாக வியாகயானஞ்செய் தாரொன்றால் உசிதமென்னை? அது சிவனார்க்குரிய யௌகி கநாமங்களிலொன்றென்பது ஸ்வதஸ்ஸித்தமாக, அதை ச் சைவபரமாக வியாக்யானஞ்செய்வதி லென்ன ஆக்ஷே பமிருக்கின்றது? வேதத்திற் பெறப்பட்ட தேவதாநாம ங்க ளெல்லாமுஞ் சிவநாமங்களாதலினுண்மையாக, நாரா யணநாமமாத்திரம் அங்ஙனமாகாதென்ப தென்னபேத மை? விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமங்களுக் கேதாவது சைவபர மான அர்த்தத்தால தீக்ஷிதாகிரந்தஞ்செய்ததுண்டா? அ தில, எல்லாநாமங்களுக்குமஸமாத்தித்து நாராயணநாம த்துக்கு மாத்திரங் கூடாமல்விட்டிருந்தாலன்றோ அப ாரதமவாமே லேறக்கூடும்? அவர் செய்திருக்குங் கிரந் தங்களில ஸமயோசிதமாக விஷ்ணுவுக்குரியனவாகவு மங்குமெந்தநாமங்களவந்தாலுஞ் சைவத்தில பரிவ ர்த்தனமுண்டாகச் செய்திருக்கின்றனர். அம்மாத்திரமே யன்றி யெந்தவிடத்திலும் நாராயணநாமந் தம்மைப்பா திக்கிறதென்று சொல்லவுமில்லை. அதையவ்வளவு முக் கியநாமமாகவவர் மதித்ததுமில்லை. இவ்வளவு கூடாதது யோசியாது வீணபவாதவார்த்தைகளைச் செலவிடுவதி லென்னபயன்? இப்படிப் பிதற்றித் திரிந்த சிலமூர்க்கர் தலைகுனியும்பொருட்டு முன்னொருகாலத்தில் மைஸூர் பண்டிதவிமர்சமாகிய பிரமஹஸ்ரீ இராமசாஸ்திரிகளி வ்விஷயத்தைப்பற்றியோர் ளமானநியாயங்கள் சொல்லி நாராயணசப்தம் சிவபாரம்யமுடைய தென்பதற்கு (நவ கோடி) (சதகோடி) என்பனவாதிகிரந்தங்கள் செய்தி ருக்கின்றனர். இன்னும், (தத்வபாத பிதுரம்) என் றதொரு டக்கத்து அநேககிரந்தங்களும் பிறவான்றோரா?

செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. ஸத்வம் பாதித்தமையால் விஷ்ணுவுக்கே பரத்துவம் ரிஷிகளுடைய மனதிற்பட்டிருக்குமாகில் வைஷ்ணவம் இவ்வளவு கேட்டையடைந்து விடுமா? நாராயணசப்தத்துக்குச் சிவபரத்துவத்தில் யாதொரு விரோதமு மன்றியில் ஸ்பஷ்டமான அர்த்தம் ஸாமானிய வித்வான்களுக்குங் கூட வெளியா மென்பதற்கு யாமே ஸாக்ஷியாக, ரிஷிகளா களுக்கு அதுகஷ்டமாயிருந்ததென்பது என்ன துஷ்டத்தனம்? அந்த நாராயண சப்தத்துக்குச் சிவபரமான வர்த்தத்தை யாமீண்டு வெளிப்படுத்துவாம். (సర్వస్య ఇదం [illegible] సంమనుష్య హృత్పుండరీకం తదేవ [illegible] ముక్తిస్థానం [illegible] షు మనుష్యాణాం [illegible] - [illegible] - [illegible] బ్రహ్మ [illegible] హృదం పుండరీకం [illegible] తస్మిన్ [illegible] విజ్ఞాతవ్యం - [illegible] ట్యురుషహృత్పుండరీక భూతపుండరీక పురాధిష్ఠితః [illegible] శివపరత్వసిద్ధి.) என்று மிதனால், நராவுடைய ஹிருதயத்தை யிருப்பிடமாக வுடைமையாக தன்மையால் சிதம்பரமென்று சுருதி ஸ்மிருதிகளில் சொலலப்பட்டிருப்பதன்றியும் விராட்புருஷனுடைய ஹிருதயபுண்டரீகமாகிற புண்டரீகமென்றுபிரஸித்தமானபெருள க்ஷேத்திரமான துஎனே யோபரிகதத்தகா சிதம்பரசபாநாயகரான ஆநந்தநடராஜருக்கே யிருப்பிடமாய் விளங்குவதாலும் நாராயணசப்தத்துக்கு யாதொருபாதையு மன்றியில் சிவபரத்துவம் ஸித்தித்தது. பின்னும், யோகசாஸ்திரத்தை யநுசரித்துப் பார்த்தபோதிலும், மூலாதாரத்தில் கணபதியும், ஸ்வாதிஷ்டானத்தில் பிரம்ஹாவும், மணிபூரகத்தில் விஷ்ணுவும், அநாகதமென்கிற ஹிருதயபுண்டரீகத்தில் உருத்திரனும், விசுத்திஆஞ்ஞைகளில் ஈசுவரஸதாசிவர்களு மிருப்பதாகத் தெரிய

வருவதால் எவ்விடத்திலும் ஹ்ருத்புண்டரீக வாஸியா னசிதம்பரம் பரமசிவனே தவிர வேறில்லை யென்பது காட்டப்பட்டது,

இன்னமஹிமாதிசய விலாஸத்தில் மசசரமெய்தி ஹ்ருத்புண்டரீக மென்னுஞ் சிதம்பர க்ஷேத்திரத்தை விஷ்ணு க்ஷேத்திரமென்று அவாக்ஷித தொலைப்பது மொன்றுண்டாகையால அதைவிசாரித்துத் தீர்மானிக்கிறோம. அன்றோராழவார்களுடைய பாடடில் (தில்லைத் திருசசித்திரகூடம) என்றுபாடப்பட்டிருத்தலே அவர்கோளுககுமுக்கியஸாதகமாகையால், அதனுண்மையை யீண்டுவிளக்குவாம். தில்லை யெல்லையாகிய ஸ்ரீநடராஜக்ஷேத்திரத்தில், ஐயன், காளிமுதலிய கிராம தேவதைகளுக்கும் ஆலயங்களிருப்பது இபபோதும் பிரத்தியக்ஷம். இப்படியே விஷ்ணுவுககுங கோயிலவ்விடத்திலுண்டாயிருப்பதில் எனன வாக்ஷேபமிருக்கின்றது? இவ்வுண்மைகளால் சிதம்பரக்ஷேத்திரம் ஐயனார்க்கேயுரித்து.காளிக்கேயுரித்து.என்று சொல்வது போலவேயன்றோ அநு விஷ்ணுவுககேயுரித்து என்றுகூறவருந் துரவாதமும முடிவுபெறும்? க்ஷேத்திரபாலகாகளாகஐயன், காளிமுதலியோரவ்வெல்லையி லமைககப்படடபடியே யன்றோ விஷ்ணுவுமாண்டோா திசையிறறனியாலயம்பெற்றிருந்தனர்? அநத விஷ்ணுவையே ஆழ்வாாகள் பாடியபடியாம். ஸ்ரீநடராஜர்ஸந்நிதிக்குள்ளாகவே தில்லைக்கோவிந்தராஜப்பெருமாள்கோயிலிப்போதுமிருககையால, இதுவே ஆழ்வார்கள் பாடியது என்றாலமையாதோ வெனின், அமையாது! அமையாது!! திருபபதிமலையென்றுவழங குந் திருவேங்கடத்தினடிவாரமாகிய (கீழ்த்திருப்பதியில்) தில்லைக்கோவிந்தராஜர் கோயில் ஒன்றிருப்பது பிரஸித்தியல்லவா? வேங்கடாசலபதிஸ்தானத்தில், தில்லைக்கோவிந்தராஜர் வரவேண்டிய காரணமென்னை?

ஜநதனென்பவன் காலத்தில் அவனுடைய துன்மார்க்கங்களுக்குப்பயந்து ஒவ்வொரு ஆலயங்களிலும் விக்கிரகமூர்த்திகளை வேற்றிடங்களிற் கொண்டுபோய் மறைத்துவைத்திருந்து அவனுடையகலகம் நிவிர்த்தியானபின்னர் மீண்டுங்கொண்டுவந்து நம்மவர் பிரதிட்டித்தனரென்பது ஸர்வப்பிரஸித்தம. அந்தஸமயத்தில் ஒரு ஆலயமூர்த்திமற்றோராலயத்தின்மாறிப்போயிருத்தலுமுண்மை. இதுதான் ஸமயமென்று இதரசமயிகளும நமமாலயங்களிற குடிபுகமுயன்றது முண்மை. எஙஙனமெனின், காஞ்சியில் ஸ்ரீ வரதராஜஸ்வாமி மண்டபடியாகிற மஹாமண்டபததை அக்காலத்தில் துலுககர்கள கைப்பற்றிக்கொண்டனர். அப்படியே ஸ்ரீமத் ஏகாம்பரநாதஸ்வாமியினுடைய மண்டபததையும் அபகரிததுக கொண்டனர். அவைகளைப் பிற்காலத்தில் அமமண்டபங்களுக்குரிய விருதிறத்தவருமத்துலுககர்களுககிதரு சொல்லிக் கேட்கையில அவர்களோருடன படிக்கை கேட்டனர். என்னெனின், உஙகளஸ்வாமிகளை யிம்மண்டபங்களில் மண்டபடிசெய்யநாங்களவிட்டுவிடுகிறோம். உங்கள் ஸ்வாமிகளிவ்விடங்களின் மண்டபடியாகுஙகாலங்கடோறும் நிவேதிக்கும் முதல் நிவேதித்தையெஙகளுக்குக் கொடுத்து விடவேண்டியது என்று விருமபியதேயாம். அதற்கு ஸ்ரீ வரதராஜஸ்வாமி கோயிலார ஒப்புக்கொண்டு தங்கள்மண்டபத்தை ஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொண்டு அவர்களோடு அப்போது தாஙகள் செய்திருந்தவுடன்பாட்டின்படி நாளதுவரையில் நடத்திவருகின்றனர். ஸ்ரீமத் ஏகாம்பரநாதஸ்வாமிஸந்நிதியார் அவ்வுடன்படிக்கைக்கிசையாது மண்டபம் வேண்டாமென்றுமறுத்துவிட்டனர். அதுவே துலுக்கர்கோரியாக விப்போது காணப்படுவதாம். அம்மண்டபம் தங்கள் வசத்திலிருந்தபோது ஏராளமாய் பிணங்களை யவர்கள் அ

ப்பிடைசசநியை நம்மவர் தொட்டுககொள்ளாமல் விட்டுவிட்டதே பெருநலமென்க. இந்தவிருத்தாந்த வுண்மைப்படியே பூபிநாச்சியாரொன்னும் துலுக்க மங்கையைச்சேர்த்துக்கொண்டபடியோ, மற்றெந்தப்படியோ லிவர்களுடன் ஸம்பந்தங்கலந்திருக்கும்பபாஞ்சராத்திரிகள் ஸ்ரீசிதம்பராலயத்தில்வந்து நுழைந்துகொண்டனர். எப்படியெனில், ஸ்ரீஸுப்பிரம்ஹண்யஸ்வாமியாலயநகாயியாயிருந்தஸமயத்தில் அத்திலலேயெலலேயினோர்மூலையிலொதுக்கமாயிருந்த பெருமாள் கோயின்மூலவிக்கிரகததை அந்தவிடத்தில் அதிகாரிபலங்கொளுசமிருந்தது கொண்டுபிரதிஷ்டிததுவிடடனா. அதனபின்னர்க் கொஞசங்காலமானபோது, சிவபத்தியிற சிறந்துள்ளவோர் தேவதாஸியானவள ஸ்ரீநடராஜா ஆலயததினுள்ளும்வேதபாஹ்யமாகியபாஞ்சராததிரநகுடிபுகுநது விடடதேயென்னுங கவலேயால், அவ்வமயததிலஙகதிகாரஞ் செய்த்தியிருந்த தனது தலேவனேக் கொண்டு கோயிலுக்குள்ளிருந்த பெருமாளே வெளிபபடுத்தி வீதிமத்தியிற் கிடப்பிததனள். அதைத்தடுக்க வலியற்றும், அதைப் பாாக்க மனமற்று மிருந்த சிலவைஷ்ணவாகள்கூடி அப பெருமாளே யெடுபபிததுககொண்டுபோயத(தங்கள்கீழ த்திருப்பதியில)புதியகோயிலொன்றுகடடுவித்து அதில் பிரதிஷ்டைசெயதனா. அதன்மேல,தககாலத்தை யெதிர்பார்ததுக்கொண்டிருந்தவன்றோ மற்றொருகாலத்தில் ஓரதிகாரி வலிவைக்கொண்டு மறுபடியும் ஸ்ரீநடராஜர் ஸந்நிதியில் அந்தப்பெருமாளிருந்து காலியாய்ப் போன விடத்திலேதானே சிலாவிக்கிரகமமைக்க வவகாசமின்றிச் சுதைப்பெருமாளேச் சுருக்கப்போதிலே தானே தாபித்துக்கொண்டனர். அவர்தானிப்போதிருக்கின்றவர். எவ்வளவிகஷ்டபபட்டு நுழைந்துஞ் சூரியனுக்குமுன் மின்மினியாமெனக கேட்பாரின்றி யேங்கித் தூங்கிக்கிடக்கும் வைபவத்தைக் கண்ணாரக்கண்டும்

அவரே அந்த ஸ்ரீசிதம்பரத்துக்குச் சொந்தக்காரரென்று சொல்ல எப்படி அம்மாலடியார்க்கு நாவெழுகின்றதோ வறியேம். கோபுரதேவடி வாசற்படியில தூங்கிக்கொண்டே காவல்காக்குங் காவலாளியொருவனையே அந்தத் தேவடிக்குச் சொந்தக்காரனென்பதுபோலவேயன்றோ விதனையுங்கொள்ளவிடந்தருகின்றது? இந்த விருத்தாந்த விசேஷத்தால் ஸ்ரீசிதம்பரக்ஷேத்திரம் விஷ்ணுவுக்கே யுரித்து என்று தொடுக்கவந்த பொய்வழக்குந் தோல்விபெற்றதெனக. ஆயின், ஆழ்வார்கள் பாடிய தில்லை மூவாயிரவர்பணியும் பெருமான் என்றதென்னை யெனின், அந்தத்தில்லையிலே பொன்மாலகோயிலிருந்தால் யார்தான் வணங்காமலிருப்பார்கள்? தீக்ஷிதர்களென்னை, விஷ்ணுத்வேஷிகளா? அவர்கள் வணங்கியிருந்தது கொண்டு அந்தப் பெருமான் ஸ்ரீநடராஜஸந்நிதிக்குள்ளாகவேயிருந்தாரென்பதுபொருந்தாதென்க. உள்ளிருந்த பெருமானையே ஆழ்வார்கள் சொன்னபடியென்று சாதிக்கப் புகினும் பாதகமின்றாம். எங்ஙனமெனின், ஸ்ரீமத் ஏகாம்பரநாதர் ஸந்நிதிக்குள் பரிவாரதெய்வங்களிலொன்றாக வோர் மூலையினின்று கொண்டிருக்கும் நிலாத்துண்டப் பெருமானையே இவர்களாழ்வார்கள்பாடினார்களின், அப்படியே ஸ்ரீஸபாபதியினுடைய ஸந்நிதியிலோர்பாகத்திலிருந்த விஷ்ணுவையே ஆழ்வார்கள்பாடியிருக்கலாமெனவும், அந்தப்பெருமானைப்பரிவாரதேவதாபூஜாஸமயங்களில் அவசியம் தீக்ஷிதர்கள் பூஜிக்கவேண்டிய க்ரமப்படிப் பூஜித்திருப்பார்களெனவும் யாமொப்புக்கொள்வதிலென்ன ஆக்ஷேபமிருக்கின்றது? ஸ்ரீசிதம்பரஸபாநடேசமாஹாத்மியங்களை யுபநிஷத்துக்களும், ஸ்மிருதிபுராணங்களுஞ் சொல்லியிருப்பதன்றியில், பிரத்தியேகமாக அந்தச்சிதம்பர ஸ்தலத்தைப் பிரதிபாதிக்கும் பஞ்சமாஹாத்மியங்களு முண்டாகையாலிவற்றுளொன்றாலும் ஸித்திக்கப்பெறாத கோவிந்த

ராஜர் மான்மியம் அவாந்தர கல்பிதமென்று சொல்வதே ஆன்றோர்ஸம்மதம். ஸ்ரீநடராஜவள்ளல் ஆநந்த நிர்த்தனம் பண்ணுகையில மந்தளஸேவைசெயதிருந்தவராக விஷ்ணுவை யநந்த நூல்கள சொல்வதாலவர்க்கு ஸேவகத்வமே யாண்டுவெளிதநிக்குமன்றி ஸேவ்யத்வங்கூறுவது பொருந்தாதெனச. இவர்மததளஸேவைக்கு நியோகிக்கப் பட்டகாலேயில் அந்தவித்தை சரிவரக்கைவராமையால ஸ்ரீ காஞ்சியிற்சென்று சிவாாசசனையாலதுவெளிதநிக்கப்பெறறனர். அவவுணமை ஸ்ரீ காஞ்சியில் (மந்தளமாதவேஶ்வரம) என்றுவிளங்கும் ஆலயவாயிலாலுங் கண்டுணாக. இவ்வளவு விருத்தாநதஙகளையு நோககாமல மந்தளககாரவிஷ்ணுவையே ஸ்ரீ சிதம்பரபதியென்று கூறுவபோல, தாளககாரனுகிய பிரமஹாவையே அந்தக்ஷேத்திரபதியென்று ஏன கூறக்கூடாது? இப்போது முலநிலபிரம்ஹதாளமனன றுவழஙகப்படடுவருதலுஞசான்றெனவறிக.நந்தியையுமமததளஸேவை செயதவராகக்கூறுவதென்னையெனின், அந்தஸேவையிலாற்றல் போதாமையால விஷ்ணுவை யுக்தியோகத்திலிருநது தள்ளிவிடடபோது அவா ஸ்ரீ சாஞ்சியில் வித்தைகற்றுக்கொண்டு வரப்போனஸமயததில அவ்வுத்தியோகத்துககு நநதிபகவான் நியோகிககப் பட்டபடியாம். இவ்விஷயஙகளைபபற்றி நீகூறிதரவாகள்முன்னரோபோா கிரந்தஞ் செய்திருப்பதாலிங்கேயாமிவ்வளவில் விடுத்தாம். எவவளவுபெருஞ சண்டைதொடுத்து இழவுகொண்டாடினும் ஸ்ரீ சிதம்பரம் என்று வாயாற் சொல்லவுமிசையாராகிய வாருடன் யாம் வார்த்தை சொல்லவேண்டிய அவசியமேயின்றும். அவர்களே ஸ்ரீ சிதம்பரம் தம்மதல்லவென்பது தோன்றவெறுத்திருக்கின்றாராகையால்.

இங்ஙனமிற்க, கோவிந்தராஜர் ஸபாபதியாக அவண்சயனித்திருக்கையால் அவர்காணும்படிச் சிவன் கூத்

த்தால்புதுக்கிப்பிரதிஷ்டித்துக் கொண்டனர். அவ்வரச னுடையஸகாயத்தால்தங்கள் கோயிலைத்கொளுசம்பலக கப்பார்த்து வருகையில் அன்னோருபத்திரவம் கிரிப்பிர தக்ஷிணஞ்செய்துவரும் சிவனடியார்களுக்கு முட்டாயிரு ந்தது. இப்படியிருக்கையில், வடதேசத்தில் மத்ஸியதே சத்தாசனொருவன் ஸ்ரீமத் அருணாசல மாஹாத்மிய சிர வணஞ்செய்து, அதனால் ஸதபகதியுக்தனுகிசோணகிரிதரிச னார்த்தமாகத் தம்பதி ஸமேதனாய்ப் புறப்பட்டுச் சதுரங் கசேனைகளோடு வந்து சோநதனன். அவனுக்குப்புத்தி ப்பேறு மந்தசிரவண விசேஷத்தாலுண்டானஸந்தோ ஷமிகுதியால் திருமலைக்குத் திருமாலையொன்று ஸமர்ப் பித்துத்தரிசிப்பதாக ஸங்கல்பித்தனன். அதற்காக மூந் நூறு நந்தவனங்கள் வைப்பித்து அவற்றிலுள்ள புஷ் பங்களை யெல்லாங்கொய்து ஒரே மாலையாகத் தொடுத் து சோண கிரிக்குச் சமர்ப்பிக்கையில், அந்தமாலை பாதிக் குமே போதாமையால் அரசன் அதிக வியாகூலத்தை யடைந்தனன். அப்போது அசரீரியாக அரசன் கேட் கும்படி அரசனே! எனக்குசசாத்தும் மாலையிதுவல்ல. என்னுடைய அடியார்கள் கிரிவடிவமாகிய வென்னை வலம் வருதலே யெனக்குச் சாத்தும் மாலையாம். அப் படி வலம் வரும் அடியார்களுக்கு வேதபாஹ்யராகிய பாஞ்சராத்திரிகள் மார்க்கத்திற் கோயிலொன்று கட் டிக்கொண்டு வழிமறித்து இடையூறு செய்கின்றனர். அதை நிவிர்த்திசெய்து குணப்படுத்துவதே நீயெனக் குச் சாத்தும் மாலையென்று ஸ்ரீமத் அருணாசலேச் வரர்அருளிச்செய்தனர். அதை யுறுதியாகக் கொண்ட வரசன் உடனே தண்டெடுத்து அப்பாஞ்சராத்திரிகளை யெதிர்த்தனன். அப்போது அவர்களுக்கு ஸஹாயஞ் செய்திருந்த வரசன் றுணைவலியா லவரு மெதிர்த்துப் போராடினர். அப்படி நிகழ்ந்த சண்டையி லிருதிறத்த வர்ஸைனியங்களுமழியக்கண்டமத்ஸியதேசத்தாசனது

ஷ்திரவில் ஸ்வாமிஸந்நிதியிற் சென்று வணங்கி யிவ்வா று விண்ணப்பஞ்செய்தனன். எம்பெருமானே! ஒருபுத் திரனை நான் விரும்பி யுன்னையடைந்ததற்கு ஊரார் புத்திரர்களை யெல்லாம் பறிகொடுத்து விட்டுப் போக நேரிட்டதேயென்று கண்கலங்கின்றபோது, அரசனே! நீயொன்றுக்கு மஞ்சவேண்டாம், நாளைக்கும் யுத்தத் துக்குப்போனால் வெற்றியுன்பாலே முடியும் என்று முற்படியே அசரீரிவாக்கு எழுந்தது. அவ்வசரீரியாற் றுணிந்து மறுநாள் அரசன் சண்டைக்குப்போகையில் அரசனும, மற்றையாரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் போதே ஷை கிரியிலே நின்று மோர்விருஷபம் ஊங்கா ரத்தோடு குதித்து எதிரிகள் சேனையிற்புகுந்து அனை க்கணத்தில அவர்களரசனுடைய யாவரையும் நாசமாக் கிவிட்டது. அதைப்பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண் டிருந்த மத்ஸியதேசத்தரசன் அதிகஸந்தோஷத்தை யடையும்படி முதலுளிறந்துபோன தனது சேனைகள் யாவு முயிர்த்தெழுந்தன. உடனே அரசன் ஷை பெரு மாள்கோயிலே யடைந்து அதிலுள்ள நிதிகள் முதலிய யாவுங் கைக்கொண்டு பெருமானை மாத்திரம் நாசிமா ரோடு எடுப்பித்துக்கொண்டு வந்து ஸ்ரீமத் அருணாச லேசுவரர ஸந்நிதியிற் சேர்த்துவிட்டு அந்தப்பெருமா ள் கோயிலே யிடித்து இருந்தவிடந்தெரியாமலதையொ ரு தீர்த்தமாக்கிவிட்டனன். அந்தப்பெருமாள் வேணு கோபாலஸ்வாமியென்று இப்போதும் ஸ்வாமியாலய த்திஞேர்பக்கத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்றனர். அந்தப் பெருமாள்கோயி லூழியக்காரர்களில் அபயமென்றுவந் தடுத்தவரையெல்லாம்ஸ்வாமியாலயத்தில் பணிக்கு அரசனமைத்துவிட்டனன். அவர்களில் ஸ்வாமிகோ யில் ஸொக்ததாஸிகளோடு சேராமல் தாங்கள்வேறென் பது தோன்றவே வந்து குடியேறிய வப்பெருமாள்கோ யில் தாஸிக ளிப்போதும் ஸ்வாமியுத்ஸவ காலங்களில்

தனித்துக் கைகோர்த்து வருகின்றனர். அப்படிவந்தேறிய தாஸிகள் முன்னிருப்பவர்களால், தங்களுக்கொரு பரிபவமு முண்டாகாம லிருக்கச்செய்யவேண்டு மென்று கேட்டுக்கொண்டமையால் வந்தேறியவர்க்கு முன்மரியாதையும், முன்னுள்ளவர்க்குப் பின்மரியாதையும் அரசன் ஏற்படுத்தினன். அன்றியு மத்தப்பெருமான் கோயிலிருக்குந் திசையிற் றனது வெற்றிதோன்றும்படி யக்குறியையு மோர் கம்பத்தி லமைத்துவைத்தனன். இவைகளை முடித்துவிட்டுத் தானுந் தன்மனைவியும் கிரிபிரதக்ஷிணஞ் செய்யத்தொடங்கினார். ஓர்பொற்றும் பாளத்தின்மத்தியில கல்லென்னெய் நிரமபப்பெய்த தின்னமொன்றை யமைத்து, அரசபத்னி கையிலேந்திக்கொண்டு எண்ணெய் தளும்பச் சிந்தாதபடி வலம்வரத் தொடங்குகையில், அத்தகிரியைச் சுற்றிவருவதற்கு டமோசஞ்செய்தது. எந்தவிடத்திற் றங்கிய போவார்களோ, அவ்விடங்கடோறும் அவ்வரசமாதினுடைய பாதமுத்திரைகளைக் கல்லாலமைத்து அரசன் பிரதிஷ்டை செய்து வந்தான். இந்தப்படி வலம்வந்து ஸ்வாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு லாவாப்ரதிஷ்டித்த வையதினலனுமிக சிறந்திருந்தாலைவ்வரசன் றனதேயமபோய்ச் சேர்ந்தனன். இவைகளேயன்றி விஷ்ணு ஸம்பந்தமான வேறு பிரதக்ஷிணமொன்று மவ்விடத்திலோர் காலத்துந் தலையெடுத்ததின்றென்றறிக.

(அருணகிரிமாத்மியம்)

“இவ்வயல்யனுக்கோர்க்கிலிங்கமூர்ச்சதேவா
தன்வலிசாருடம்வைத்தரம்பிரசொருவனேனுன்
கணைகழற்கிரவன்றிச்சலக்குஞ்செய்தேவ
முனிவரடைத்துப்போற்றிமுறைமையிற்றுஞ்சுக்கின்குன்.

[illegible]
[illegible]

மன்னவன்சித்திரத்தானுல்வன்றுமைபெற்றிலங்கன்
கன்னல்வின்மதனேயென்னக்காளையொன்றினிதீன்ருன்.

புத்திரப்பேறுபெற்றபுரவலன்புரமெரித்த
வித்தகன்குமாரனென்னவிளைவெழிலருளைமேவி
சித்தனைப்பூசைசெய்வானினைத்தரக்தனமுராறு
வைத்தலரகொய்துயாததுமாலையாததொடுததானன்றே.

இருவருக்குருவரீண்டவெழிறபெருங்கிரியைச்சூழ
மருமலாமாலைபெய்தானமுனனவனையவாரூல
ஆனையளவேடுமுரூசறிக்தனனயருங்காலை
விரைகமழகொணறைவேணிவிடாதனினனருளால்வாணில.

மன்னவிக்கிரியாமென்னைச்சூழ்தலேமாலையாரு
மன்னதற்கிடைபூசுகயவநெறியோமுசுரகியா
பின்னைதன்கேளவறகாங்கோாபெருநதணியியற்றியன்பாக
கினைலசெயகினராகதவிடாறதொலைத்தியென்று.

எழுந்தரோாவாககுகசேளாவிலறயவனிலகுதிங்கட
கொழுகதணிமுடியானனபாககுறறவிககுறைமுடியபான
எழுகதனனபோாககனனேருமெதிர்கதமாபுரிகதகாலை
சழிசதனாலைசயபோரிலாயினடையுயிாவிட்டம்மா.

கிண்டிறையவனுமுன்னங்கலகமாலைவனாயிறகோயில
கொண்டருள்பரனையுள்ளேகுறித்தறிகாதருளைமுனவி
பொண்டொடிபாகவோவென்றுனாமனக்கடூருதவீசன
புண்டரிகக்கள்போற்றியபுலம்பினனிலத்தில்வீழாதே.

அற்றைநாட்கங்குற்போதிலதற்துலயததிறசென்று.
கற்றைபஞ்சடையாய்போற்றி கருணையங்கடலேபோற்றி
புற்றிங்கரியாய்சொல்லென்றுரைத்தெதிர்பணிகதுநின்ருன்
பற்றலர்புரம்பொடித்தபரமனுமருண்மீக்கொண்டு.

மன்னவேளுஞ்சேப்போரியர்றலைப்பொருவவென்றி
மின்னவேபோருமென்றுசிகழ்த்தினையுமலர்ச்சேவ
முன்னவெழுந்தான்போர்க்குமுதிர்மழவிடையோன்றன்
தன்னைத்தருத்தன்றுனைநகையுயிர்செருத்தநன்றே.

கண்டனன்மகிழ்ந்துவேந்தன்கரியவன்பாதிப்புக்கும்
பண்டெனத்தியமெல்லாமபரித்தெழுந்தெம்மையாளு
மண்டர்தம்பெருமாற்சாக்கியராவினாமேலிருந்து
வொண்டொடிபாகன்கோயிலொருபுடையிருப்பச்செய்தான்."

என்றுவருமவற்றுனுங் கண்டு தெளிக.

இங்ஙனமிருக்க, திருப்பதியென வழங்குந் திருவேங்கடக்ஷேத்திரம்விஷ்ணுபதியெனவவர்கொண்டாடிவரும் ஆபாஸத்தையு மெடுத்துக்காட்டுவாம். ஸ்ரீஸ்காந்தபுராணம், ஸம்பவகாண்டத்தில குன்று தோறாடலுவகைத் குமாரக்கடவுள் குறப்பெண்ணைக் களவுகொண்டு குறிஞ்சிநிலமாகக் வேண்ட திருத்தணிகையிற் குடிபுகுந்ததுபோல, ஓர் காலத்தில் றன்னை யின்றருளிய லோகமாதாவாகிய பார்வதியாருடன் பிணங்கிக்கொண்டு திருவேங்கடத்தை மேவி அதனைத் தமது பதியாகக்கொண் டெழுந்தருளி யிருக்கின்றனென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதனுல், குன்றுதோறாடலி லொன்றாகவெண்ணப்பட்ட வகைகௌமாரக்ஷேத்திரம் விஷ்ணுபதியாகக் களவுசெய்யப்பட்டதென்றே தீர்மானிக்கவேண்டியது. இவ்வுண்மை தெரியாமல் பேய்க்கூச்சலிட்டலுமவர்பேதமை சாலப்பெரிது! பெரிது!!

அது கௌமாரக்ஷேத்திரமாயின், பூர்விகர்களாகிய ஆழ்வார்களதைப்பாடிய விதமெப்படியெனின், மேலி

டத்தில் ஸ்ரீ சிதம்பரம் விஷ்ணுபதி யென்று போராடிய தற்குக் காட்டிய“நிலாத்துண்டப் பெருமாள் சாட்சியே யினையும் நிறுத்தும். கடலினின்றுமெழுந்தவிடவேகம் பொறாது கரிந்து போன திருமேனியின் வெம்மையைத் தணித்துக்கொள்ளும்பொருட்டுச் சிவனார் பக்கல் அவரணிந்திருக்குஞ் சந்திரகலையின் சார்பைவிரும்பி அடைந்திருக்குங்காரணங் கருதியே அவ்விஷ்ணு மூர்த்தியை நிலாத்துண்டப் பெருமாள் என்று உண்மை நூல்களுரைக்கும். விஷ்ணுவேயன்றி யெல்லாக்கடவுளரு மாண்டுப்பரிவாரதேவராதல் திருவேங்கடமாஹாத்மியத்தாற்கண்டுணர்க. இத்திருவேங்கட மாஹாத்மியம் ஸ்காந்தமஹாபுராணத்துள், சநற்குமாரசங்கிதையிற்பெறப்பட்டது. சிலாதமுனிவருடைய திருக்குமாரராகிய நந்திபகவான் தன்னைச்சிவபெருமான் வாகன மாக்கிக்கொண்டதுபோல ஆஸனமாகவுங் கொண்டெழுந்தளியிருத்தற்குச்சிந்தித்துத்தவங்கிடந்து ஸ்ரீசைலம்என்னும் மல்லிகார்ஜுனபர்வதமாகத் திருவுருக்கொண்டு ஸ்ரீ சிவபெருமானைத் தனதுமுடிமீது தாங்கும் பேறெய்தினர். அவரைத் திரிபுரதகனகாலத்தி லுபாசித்து அவருருப்பெற்றுச் சிவபெருமானைத்தாங்கினோ மாகையால் அவருக்கும் நமக்கும் ஸம்பந்தமுடைமை காரணமாக வவர் பருப்பதமாய் நின்று சிவபெருமானைத்தாங்குவதுபோல நாமுமவரைப்பருப்பதவடிவாய் நின்று தாங்கவேண்டுமென்று விஷ்ணுவானவர் சிந்தித்துத் தவஞ் செய்கையில, சிவகுமாரராகிய குமாரக்கடவுள். தோன்றி, அவருக்கு வேங்கடமென்னும் மலையுருவந்தந்து அம்மலையி னுச்சியிற்றுமெழுந்தருளித் தம்மைத்தாங்கும்படியான பெரும்பாக்கியத்தை அவருக்குப் பிரஸாதித்தனர் என்று அத்திருவேங்கடமாஹாத்மியத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இக்கப்பிரமாணம் பற்றியன்றோ அருணகிரிநாதர் “கார்காசலவேலவ” எனவும், “வேங்கடமாமலைமேவியபெருமாளே” எனவும் அரு

லைகிரியார் பாடியருளினரென்க. பாஷண்டமதேந்த்ரா ரகளுகிய இராமாநுஜ னென்பவன் ஓர் காலத்திற்றனக் கிருந்தவாசவலியால் அந்தக்கௌமாரக்ஷேத்திரத்தைக் கவாடினனென்பது பிரஸித்தி யாகையா லதையாமி ங்கே விஸ்தரிக்கவேண்டுவதின்றாம். இப்படியே பழமு திர்சோலையென்னுங் கௌமாரக்ஷேத்திரத்தையுமோர் காலத்திற் பாஞ்சராத்திரக்கள்வர் அபகரித்துக்கொண் டு கள்ளழகப் பெருமான்கோயிலென்றுவாடிக்கொண்டு வருஞ் சூழ்ச்சியுங்கண்டு தெளிக. இன்னுந் திருப்பரங் குன்றம் என்னுங் கௌமார க்ஷேத்திரத்தில் மகம்மதி யர் குடியேறி அந்தத்திருமலையைச் சிக்கந்தர் மலையென் று ஓர் துலுக்கன் பேரால வழங்கிக்கொண்டுவருஞ் சா ன்றுமிதை நிறுத்தும். ஸ்கந்தா மலையே யன்றோ சிக் கந்தர்மலையென வழங்கப்பட்டு வருகின்றது? இதுவரை யில் துலுக்கராசாட்சி யிருந்திருக்குமாயின், ஸ்கந்தா சிக்கந்தரேயாய்விட்டிருப்பா ரல்லவா? துலுக்கர் முழு துங் குடிகொண்டு அறவே சைவப்பிரகாசத்தை மறை த்துவிட்டிருப்பாரென்பதி லென்ன வாட்சேப முண்டு? இப்படிப்பட்ட பல வேதுக்களால் அபபாஞ்சராத்திரி கள்செய்திருக்குமோசவித்தையைவிவேகிகளுணராமற் போகார்.

அன்றிப் பிரஸ்தாபத்துக்கு வந்த வத்திருமலையில் எங்குமாரக்கடவுளே யிப்போது ஸுப்பராயசுவாமியாகவே எழுந்தருளியிருக்கின்று மென்பதற் கடையாளமாக ஸ் வாமிக்கு வெள்ளைமண்போலி புண்டரமாகிய அவை திக ஸுத்திரதாரண மில்லாமையும், ஷஷ்டிமஹோத் ஸவ ஸுத்திய சைவபரிபாலன முண்டாயினமையுமே யுண்மையை நிறுத்தும். மலையுருக்கொண்ட வின்று மின் செக்கலில் நமது திருப்பாதங்கள் பொருந்தும்படி ஸுதிமலைருபுருக்கொண்ட குமாரக்கடவுள் பழக்கிர

யேவிஷ்ணுவின் படிவமாகப் பிறிதியல்லவரைப் பாவனை யாகக்கொண்டாரன்றி அவ்வாதியுருவத்தைமாற்றி வேறுருவமாக விஷ்ணுவுக்கெனவோருருவஞ் சமைத்துப் பிரதிட்டித்ததில்லையாகையால் எமதுகுமாரகடவுளே யின்றுமாண்டெழுந்தருளி யிருக்கின்றாரென்னு மெமது வாசகம் பிழைபடாதென்க. வேங்கடநாராயணன், வேங்கடராமன் என்பனவாதிநாமங்களுக்கு வேங்கடத்தையுடைய நாராயணன் எனவும், வேங்கடத்தின்மேவிய இராமனென்வும் அவ்வாபொருள்கூறுவதோடு மவற்றிற் குரியனவாக வேங்கடவடிவமாகிய நாராயணன் எனவும், வேங்கடவுருப்பெற்ற இராமனெனவும் பொருளுரைப்பதேசிறக்குமென்க. வேங்கடத்தின்மேவிய சுப்பராயன் என்பதையேயன்றோ வேங்கடசுப்பு என்றதேத்யாதிநாமங்கள் காட்டுகின்றன? வேங்கடத்தி லெப்போதுஞ் சுப்பிரராய ரெழுந்தருளியிருக்குமுண்மை பாராட்டியேயன்றோ ஸ்வாமி நாமமாக வேங்கடசுப்பு எனவும், வேங்கடசுப்பராயன் எனவுஞ் சிவனடியாராயுள்ளோர் தம்புதல்வர்க்குப் பேரிட்டு மகிழ்கின்றனர்? அதை வைஷ்ணவமாகப் பாடிய வாழ்வாருமுண்மை வெளிப்படவேயன்றோ "தாழ்சடையு நீண்முடியு மொண்மழுவுஞ்சக்கரமுஞ், சூழரவும்பொன்னாணுந் தோன்றுமால், சூழ்ந் - திரண்டருவிபாயுந் திருமலைமேலெந்தைக், கிரண்டுருவுமொன்றாயிசைந்து" என்னும் வாக்கியத்தில் சைவத்தைமுதலிற்பிரதானமாகக்காட்டினார்?

இன்னும், "ஏற்றூர்ப்புள்ளூர்ந்தா. னெயிலெரித்தான்மார்பிடந்தான், நீர்முடிமன்மணிவண்ணத்தான், கூற்றொருபால் - மங்கையான்பூமகளான்வார்சடையானீண்முடியான், கங்கையானீள்கழலான்காப்பு" எனவும், "அரன்நாரணனாம மான்விடைபுள்ளூர்தி, யுரைநூன்மறையுறையுங்கோயில், வரைநீர் - கருமமழிப்பளிப்புக்கையதுவேல்நேமி, யுருவமெரிகார்மேனியொன்று" என

வும் பாடினாராகலி னவர்க்குந் திருவேங்கடஞ் சிவஸ்தலமுடைய தென்பதில் விரோதமின்மை வெளிப்பட்டது. ஒவ்வொருபாடலுள்ளுஞ் சிவஸ்தலத்தையே முதலிற்காட்டினமையா லண்டமைந்த சைவாதிக்யமு னிதுபோதரும்.

இவ்வுண்மைகளைப் பெரியோர்பாற் கேட்டறியாத கீர்மூடனொருவன் றான்செய்த மாலைப்பிரபந்தமொன்றில் பாரத்வாசி நச்சினார்க்கினியார் தொல்காப்பிய சிறப்புப்பாயிரத்தில் "வடவேங்கடம்" என்பதற்கு "நிலங் கடந்த நெடுமுடியண்ணலை நோக்கி யுலகந் தவஞ்செய்து வீடுபெறு மலையாதலான் வேங்கடம் எல்லையாகக் கூறப்பட்டது" என்று கூறினமையாலும், காளமேகர், சிவப்பிரகாசர், கம்பர், வில்லிபுத்தூரர் முதலினோர் வேங்கடத்தலைவராக விஷ்ணுவையே பாடியுள்ளாராகலானும் வடவேங்கடம் விஷ்ணுபதியென்று சாதிக்கப் புகுந்தனன். இதை மறுத்துரைக்குங்கால், மேலுண்மையையுணர்ந்த நச்சினார்க்கினியார் (ஸ்ரீகுமாரக்கடவுளுக்குத் தானமாயிருக்கும் பொருட்டியதவஞ்செய்து கொண்டிருக்கப்பால் நிலங்கடந்தநெடுமுடியண்ணலாகிய மலையை நோக்கி, அப்பேற்றையடைந்து கொண்டருளியவச்சண்முகக்கடவுளை நோக்கி யுலகந்தவஞ்செய்து வீடுபெற்றனர் என்றபொருள்படக்கூறினர் என்பதேயமையும்.) "நெடியோன்குன்றம்" எனச் சிலப்பதிகாரத்திற் கூறியது இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகையாகப் பொருள் படக் கிடக்கும். நெடுமுடியண்ணலை நோக்கி முருகக்கடவுளருளைப்பெறவேண்டி யுலகம்பெற்ற தன்மையா லக் கடவுளைத் தாங்கும் மலையுருவெய்திய விட்டுணுவையே சான்றோனைக்கண்டு) உலகந்தவஞ்செய்து வீடுபெற்றமையாலு கந்தவர்கள் தன்னையடைந்து தன்னிடமாகக்கொண்டிருக்குங் குமாரக்கடவுளைக்குறித்துத் தவங்கிடந்துவீடு பெற்ற மான்மியத்தால் விளங்குந் திருமலை) என்று பிறிதோர் தனிப்பொருளாதல்காண்க. அன்றியும், நெடி

யோருகிய குன்றமென முன்னர்க்கூறியபடியும் நெடுமால் வேங்கட கிரியாகத் திருவுருக்கொண்டிருப்பது வெளிப்பட்டமையால், அதுகாரணமாகக் காளமேகர் முதலினோர் கூறிய பாடல்களுக்கு அவரே பாட்டுத்தலைவராயிருப்பது கொண்டு மதத்திருமலை முருகக்கடவுள் வரைபாதலின் விழுக்காதென்க.

இன்னும், ஸ்காந்தத்தில், "కృతే సేనాపతిః స్కంద స్త్రేతాయాం తు కుమారకః। సుబ్రహ్మణ్యో ద్వాపరే తు కలౌ వేంకటనాయకః" எனப் போந்த வுண்மையை விசாரிக்கில், ஸ்கந்தரானவர் கிருதயுகத்திலே ஸேநாபதியும், திரேதயுகத்திலே குமாரக்கடவுளும், த்வாபர யுகத்திலே சுபபிரமணியக் கடவுளும், கலியுகத்திலே வேங்கடநாயகரும் (ஆயினர்) என்று வெளிப்பட்டது. அன்றியும், மார்க்கண்டேயபுராணத்தில், "శేషశైల శిరోరత్నం సమస్తసురసేవితం। ఆవిర్భూతం శివస్థానే కోటికందర్పసుందరం। సుబ్రహ్మణ్యం సమస్తస్య కలిదోషనికృంతనం। సర్వాగ్రనాయకం స్తుత్యం వేంకటేశం సమర్చయ" என்னும்வசனத்தால், திருவேங்கடமலைக்குச் சிரோரத்நமாயுள்ளவரும், சகல தேவர்களாலுஞ் சேவிக்கப்பட்டவரும், சிவஸ்தானத்திலே வெளிப்பட்டவரும், கோடிமன்மதர்களுடைய வழகைக்கொண்டவரும், ஸுப்ரம்ஹண்யரும், எல்லாப்புகழையு முடையவரும், கலிகாலதோஷத்தை நீக்குபவரும், கல்வாழ்வைக்கொடுப்பவரும், வியாபகருமாகிய வேங்கடேசரைப் பூசித்திருக்கவென்று பெறப்பட்டது. ஸ்ரீ சிவஞானயோகிகள் அருளிச்செய்த (தொல்காப்பியப் பாயிரவிருத்தியில்) "தமிழ்நாட்டிற்கு வடக்கின்கட் பிறவெல்லையு முளவாக வேங்கடத்தை எல்லையாகக் கூறினார். அகத்தியனார்க்குத் தமிழைச்செவியறிவுறுத்த செந்தமிழ்ப்பரமாசாரிய ராகிய முருகக்கடவுள் வரைப்பென்னும் இயைபுபற்றி யென்பது" எனப் போந்தமையுஞ் சான்றாம். இங்கேபெறப்பட்ட

பிரம்ஹாண்டங்களில், மார்க்கண்டேயபுராணவசனத்தில் துஷ்ண (விஷ்ணு) என்னும் பதத்திற்கு வியபகர் எனப் பொருள்கொள்ளாது விஷ்ணுமூர்த்தியென்றே கொண்டாலேயாவெனின், (வேதாந்தத்தில் வெளிப்பட்டவரும்)என்பதோடு முரணியபுழிவுபெறும். இவ்வுண்மை வியாயத்தால் (ஸுப்ரம்ஹண்ய) என்னும பதத்திற்குச் சுப்ரமணியக்கடவுளெனக்கொள்ளாது வேதாடசகராகிய விஷ்ணுவெனப் பொருள் கூறுவதுவு சேரா தொழியும். ஸ்காந்தத்திலே சுப்பிரமணியககடவுளே வெங்கட நாயகராயினரெனக் கூறப்பட்டிருத்தலானும், மூலபுராணங்களொன்றோடொன்று மாறுபடாவாகலானுந் திருவேங்கடம் சுப்பிரமணியககடவுள பதியென்பதே யினிது காட்டப்பட்டது. எடுத்துககொண்ட பிரமேயத்தைச்சாதித்தற்குப பிரமாணங்களின்னுமுளவற்றை விரிவஞ்சி வரையாதுவிடுத்தாம்.

இதனிற்க, சிவநிர்மாலியபோஜனவிஷயத்தில் பிரஸித்தங்களான வாககியஙகளுக்கு அபபாருசாரத்திரக் கழுதை அர்த்தஞ்செய்திருக்கிறதை வித்வான்களுக்குத் தெரிவிக்கின்றோம். “[illegible]” என்ற சுருதிவாக்கியத்தில் பிரஹாந்தமனஸன்னவர்களான பிராம்ஹணர்கள் நிர்மாலியத்தையே புசிக்கின்றார்களென்று அர்த்தம் ஸ்பஷ்டமாயிருக்க, அதைத்தள்ளிப் பிராம்ஹணர்களெல்லோரும் சாக்ஷாத் மஹாபாவதனுடைய தனிகைப் பிரஸாதத்தையே ஸ்வீகரிக்கின்றார்களென்று பொருள் விரித்தான். இந்தச்சுருதியின் முதலில் “[illegible]” என்றத்தொடக்கத் தன்மையால் ஸ்ரீ ருத்ரப்பிரஸாதஸ்வீகாரம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இப்பகுதி சிவநிர்மாலியத்தை ஸ்வீகரிக்கின்றவர்கள் பிரஸாந்தமனஸன்ன பிராம்ஹணர்களென்று மேற்கோட்

டியபடியேயமையும். இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் பாகவத னுடைய தளிகைப் பிரஸாதத்துக்கிடங்கிடைத்ததெங் கே? ருத்ரப்பிரஸாதத்துக்கு அதிகாரிகளாகிய பிராம் ஹணர்களுக்கே சாந்தமனஸுடைமை யாண்டுப்பெறப் பட்டதைத் தள்ளி ஸாந்த சித்தனுடைய பிரஸாதத்தை யே பிராம்ஹணர்கள புஜிக்கின்றார்களென்று அக்கபோ திராயின் தொண்டபடிய பொருளகூறினு மச்சாந்தசில ா பூர்வஸ்ருதி ஸம்பந்தத்தால் சிவனடியா ராவரோ யனறிப் பாகவதரென்று கொள்ள விடமில்லை. பாகவத ப்பிரஸாதமென்பதொன்று தனியேயுண்டோ? விஷ்ணு வாராதனஞ் செய்தல்லது உண்மையான பாகவதர்க ளொருவரு கிரகியாராகையால் விஷ்ணுப் பிரஸாத மென்றே யாவுங்கொள்ளவேண்டும். விஷ்ணுப் பிரஸா தமென்பதற்கு அந்தஸ்ருதியிலவகாசங் கிடையாமை யால் அறவேநிரஸ்தம். விஷ்ணுப் பிரஸாதத்தையே ருத்ரன் கிரகிப்பதால அந்தஸ்ருதியி லெமக்கிட முண் டெனின், விஷ்ணுப்பிரஸாத ஸ்வீகாரததா லுருத்திரர் பாகவதராய்விடுதலா லவரைவிட்டு வேறேபாகவதரை யவ்விடத்திறறேடுவது என்னபேதமை? அன்றியும், வி ஷ்ணுப்பிரஸாதத்தையே சிவன்கிரகித்தா னென்பதற்கு வைதிகமானபிரமாணமெங்கே? இன்னும் விஷ்ணுவுக்கு நிவேதிதமாயும், பின்சிவனுக்கு நிவேதிதமாயும், பின் பாஞ்சராத்திரிளான பாகவதாகள் புஜிக்கின்றனரெனவு மன்றோ அவன் தப்பர்த்த மபிப்பிராயப் படுத்துகின்ற ன்? இதனால், பாஞ்சராத்திரிகள பிரஸாதத்தைப் பிராம் ஹணர்களும், ருத்ரப்பிரஸாதத்தைப் பாஞ்சராத்திரிக ளும் கிரகிக்கின்றார்களென்று வெளியாகின்றது. ருத்ரப் பிரஸாதம் தலைகீழாகத் தவஞ்செய்தாலும் பாஞ்சராத் திரிகளுக்குக் கிட்டுமோ? வேண்டிவேண்டிக் கும்பிட்டுக் கொடுத்தாலும் பாஞ்சராத்திரிகள்பிரஸாதத்தைப் பிரா ம்ஹணர்கள்சட்டைசெய்வார்களா? இப்படிக்கெல்லாம்

பொருள்பட வவன் தப்பர்த்த மிடஞ்செய்வதை யூகியாது, விஷ்ணுவுக்கு விரோதமாயும், பின்பாகவதர்களால்புஜிக்கப்பட்ட சேஷமாயுமுள்ளதையே பின்புசிவனுடன் பிராம்ஹணர்கள் புஜிக்கின்றார்களென்பதே அவன்கொண்டுரைத்த வியாக்யானமாகக்காணப்படுகின்றது. இப்படியபிப்ராயமுண்டா? பாஞ்சராத்ரிகள் ஜீவிப்பது சோற்றையுண்டாலன்றோ வைதிகர் பாஞ்சராத்ரியன்னத்தையுண்ணக்கூடும்? வைதிகரான பிராம்ஹணர்கள் அவனன்னத்தைக்கொள்ளாவிடினுமினியுள்ளவர்களாவது ஷ்டிக்கலாமேயெனின், இரண்டு மூன்று மாஸங்களாகத் திருப்பாற்குடலையிற் கட்டிவைத்து, அவைகளிருமிகள் ஸஞ்சரிக்கின்ற வவனுடையபுழுத்தசோற்றை நாய்களுங்கூடத் தீண்டாவெனி னப்புராதனத்தை யாவர் தான விரும்புவார்கள்? மேல்கருதியில் "[illegible]" எனப் போக்தமையால், அவர்க்குவேறாக வவ்விடத்தி லவன் கண்டுபிடித்த பாகவதர் அப்பிராம்ஹணரென்பதுசொல்லாமேயமையும். இதனால், அவனையுமவனைப்போந்த பாஞ்சராத்ரிகளையும் பஞ்சமரென்று பலவிடங்களில் யாம்படித்துக்காட்டியதும் ஸமர்த்திக்கப்பட்டது.

பின்னும், சிவசிவேதித போஜனப் பிரமாணங்களான சில வசனங்களுக்கு வெருதப்பர்த்தங்களைச் செய்திருக்கிற வவன் கொடுமைக்களவேயில்லை. "[illegible]" என்னும்வசனத்தில் (குஷ்டாத்யை:) என்று மூன்றாவது வேற்றுமையாலுஞ்சப்தபேதமிருந்தபோதினும், க்ஷயம்முதலான ரோகங்களும், ஸம்ஸாரபக்தன் முமற்றவனுமிருவென்னு மர்த்தத்தையே கெடுக்கச் சொன்னந் தக்கதாயிருக்கச் சிவன் ஸகிவெரன்று துன்மார்க்கஞ் செய்திருக்கிற வப்பாஞ்சராத்ரியின் போக்கையிதனாலேயேயெண்ணத்தக்கவனிக்கிட்டபடியா

லேயைய வாக்கியங்களுக்கு அவன்கூறும்பேரிழவர்த்தத்தையாமிங்கே விசாரிப்பது யுக்தமன்றென விடுத்தாம். அந்த ஸ்வபசாதமன் சுருதிஸ்மிருதிபுராணங்களி னுண்டிழமைய ஸத்துக்கள் வாயிலாக வோா காலத்தும் பார்த்துங்கேட்டுமிராதவனாயிருபபினு மவற்றிலுள்ள வசனங்களுக்குத் தப்பர்ததஞசெய்கிற விதத்தையின்மாத்திரம் மிகவும் பண்டிதனா யிருக்கிறான். இந்தக்கழுதை யிது வரையில வயிறெரிந்துபுழுங்கியதுபோகவினனுங்கொதித்துசசாகும்படிககும, ஸாதுககளகண்டு ஸந்தோஷிக்குமபடிக்கும் இந்நூலின முதறபாகத்தில் காட்டிய வசனங்களையன்றி பின்னுஞ் சிலசுருதிகளை யீண்டு வரைந்துவிடுவாம். பஸ்மஜாபாலோபநிஷத்தில, “మహా
పాతకోపపాతకేభ్యః ... ప్రసూత్రైర్దీక్షితస్య దేవస్య స్నపనం స
ర్వశ్రీః ... సర్వపాపేభ్యో ముచ్యతే న శోకమాప్నోతి ముచ్యతే సంసార
బంధనాత్ తదభ్యర్చ్య నాన్యదేవం యజేత్ ఫల పత్ర పుష్పాద్యన్యద్రవ్యాణ్యర్ద్రే
న్నోచ్ఛిష్టే” எனனுமவசனங்களால பிரதிதினமும் விசுவேசுவர லிஙகத்தைபபூஜிதது, அந்தலிஙகத்தில ஸ்ரீ ருத்ரஸூகதஙகளாலபிஷேகஞசெயது, அந்த அபிஷேகஜலத்தை மூன்றுதரம பானஞ்செயதவன மஹாபாதகங்களி னின்றும விடுபடுகிறான். அவன சோகத்தை யடையமாட்டான். அன்றியும், ஸமஸாரபந்தத்தினின்றுவிடுபடுகிறான். யாரும் அந்தலிஙகத்தைபபூஜியாமல் புஜிக்ககூடாது. பழத்தையாவது, அன்னத்தையாவது, வேறே யெதையாவது புஜிககககூடாது. சிவனிவேதிதமன்றியி லவைகளை யொருவன் புஜிபபானாகில், அவன் ரேதஸ்ஸையே புஜிததவனாவான் எனறுவெளிப்படுகின்றது. இப்படி யநேகம் பிரபலப்பிரமாணங்களிருப்பதால், ஸ்ரீஸுந்தரசிவாசாரிய ஸ்வாமிகள் தமது முதற்பாகத்தி லுதகரித்துக் காட்டிய வசனங்களெல்லாம் வித்தாந்தவசனங்களேயாயின. அவைகளை யெக்

தப்பாஞ்சாத்திர மூர்க்கனும் வாய்க்குவந்தபடித் திட்டி, அதனல் ஸந்தோஷத்தை யடையலாமே யன்றியில் பண்டிதஸபையேறி வித்வான்கள் மெச்சும்படிப் பூர்வபக்ஷஞ் செயவது முடியாது! முடியாது!! இன்னவிஷயங்களை யெமது பூர்வீகர்கள் வெகுவாயெடுத்து ஸித்தாந்தஞ்செய்துள்ளாராகையால் யாமில்வளவிலுபாதி யடைந்தோம். இந்நூலில் சிவாதித்யரத்நங்களநேகமாய்ச சோபித்தலால (சிவாதித்யரத்நாவளி) என்னும் பெயா முன்னுள்ளதோடு (சிவாதனமகுடம்) என்னும பெயரையும் யாமிதற்கிட்டு வெளிப்படுத்தினோம். இது ஸாதுககள க்ஷேமார்த்தமுலகில் நீடூழிவாழக.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஸம்பந்தகுருசரணாரவிந்தார்ப்பணமஸ்து.

சிவாதித்யரத்நாவளி

இரண்டாவதுபாகம்

மேல (சஎ, ககஎ) வது. பக்கங்களில், முறையே(௲௦, கசு)வது வரிகளில (முன்னையது) எனவும், (கடுட) வதுபக்கத்தில (ரு)வது வரியில் (பின்னையது) எனவும் அமைத்துக்கொள்க.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ பார்வதீஸ்தந்யபாயிநேநம:.

திரிசிரபுரம், மஹாவித்வான்

ம-ள-ள-ஸ்ரீ,

மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையவர்கள்

திரட்டிய

சிவாதிக்யம்.

——:o:——

"உலகமெலாமுணர்ந்தோதற்கரியபிரானுமைகேள்வ
னிலவுமறையகத்தொளிருநீடுபரமெனத்தெளியார்
கலகமறவைதிகத்தின்காட்டாலெம்பரனுண்மை
யிலகவெடுத்திசைப்பேமாலெம்பிறவிநசைபோமால்." (௧)

அரியகடவுளராயவரிபிரமாதியர்க்கெல்லாம்
பெரியபிரான்சங்கரனேயென்றறிஞர்பேசிடுவார்
தெரியமுரசறைந்ததெனச்செகமுழுதுமவாய்க்கேட்க
வுரியமறைமாதேவனெனுந்திருப்பேரோதுதலால். (௨)

சங்கரனெவ்வுயிர்க்குந்தாவில்சுகங்கொடுத்தலினாற்
பங்கவிய சனந்தவிர்க்கும்பண்பினாலுருத்திரனே
யங்கணருள்பொழியம்பைசமேதனுமமர்தலினாற்
றங்கமிகுசாம்பனெனச்சொல்லுவாரறிவுடையோர். (௩)

பிரணவத்தினுரியபொருள்பிறவொன்றுபேசிடுவார்
முரணவித்தற்காகமங்கண்முதலாயவேண்டுபவோ
கரணவிகற்பங்கடப்பாய்த்தூவதமெண்ணிலகமழூர்
திரன்மிகுத்தசெழுங்கொன்றைமாலிகைசேர்தரக்கண்டும். (௪)

வேதகாயத்திரியின்பொருளாகும்வித்தகரார்
போதகாயகனுனபொங்கொளிச்சம்புவையன்றி
யேதவோதமரும்யாவரையும்புகன்றிடலா
மோதவாம்பர்க்கனெனுமொருமொழிகள்ளமையாதேல். (௫)

மும்மறையுணுமறையின்முனிவிலெழுகாண்டத்திற்
செம்மைதருநடுக்காண்டருசேர்ந்தவெழுசங்கிதையி
லம்மநடுச்சங்கிதையினடுவிரெழுத்தநகடுப்
பெம்மனுறமாமனுவினபொருளாவானெனவறைந்த. (௬)

திருக்தமிருமறைமுடிவாயதங்கழதருகாலாக்கினிசா
ருருத்திரபயேரு டதமுதலாயவுரைபப்லெலாம்
வருததமறவுலகனைதடியினைபொழிதநமாதேவனை
பொருத்தமுறமெய்பூசபுணணிபந்ரேபிறிதோ. (௭)

பிரியமிகவினைத்திறுகருமபிரமாணமாயமறை
தெரியவெடுத்திநிதுஙாதலசிவலிஙகாசசனையொன்றே
புரியவெனபிறாஙஙவழுமாறததுமறறுணடுகொலோ
வரியதவதிருமைநவைறவதெயனிதன்மெனும. (௮)

ஆதலினம்பு யரிதி யாபல்லோர
காதலிறபூசனைபுரிநதுகருதிட யதினரினறு
மேதமறயானைமுதலெறுமபீருதியபலவுட்
போதமுறபூசிதநபபொலிநதவைகளோரளவுண்டோ. (௯)

இனறுமுயாபரசிவனையிரு னையிலுயிரனைத்து
மனறுமழி றறியயக வைக்கதி நதியா
மினறுடல பிரா
னன்றும்மாருயவாப்பூசையுஞறறியதுமுண்டுகொலோ. (௧௦)

விச்சுவமெனறெநதவியமபளிவங்குவானெருமுனுத்தன்
விச்சுவதந்திறக்கிகனைவிளங்குவான்பரமசிவ
னெச்சமெனயாவாகளுமியம்புவார்மாயவனை
யெச்சவதிபதிசிவனேயெனப்புகலுமெம்மறையும். (௧௧)

பரசிவனேபிரமமெனப்பன்மறையுமெடுத்தோது
மூரணிலாரையும்பரமென்றேதிடுவதென்னையெனின்
விரவுமுபசாரமேயன்றியுமேவுயிர்ப்பரப்பின்
றாமுணர்ந்தும்போலுமெனச்சாற்றுவார்சான்றோரே. (கஉ)

படைத்தலொடுகாத்தலுநம்பரமசிவன்புரிதொழிலே
படைத்தலயன்றொழிலென்னிற்பாறியவோர்தலையின்னும்
படைத்தறனக்கியறுகிலானமால்காப்பனெனப்பகரிற்
படைத்தமகாறூறப்பழிவுமுடம்பழிவுபார்த்திருந்தான. (கங)

எம்பெருமானித்தியமுமேனையோரனித்தியமு
நம்பமையமறையாதியெடுத்ததுநவின்றிடவேண்டா
கம்பமுறவருகற்பகாலங்கடொறுங்கவர்ந்த
வம்பதுமன்முதலியர்தந்தலைத்தொடையேயறிவிக்கும். (கச)

ஆயமலரவனுதியமாரெலாம்பசுக்களே
மேயபசுபதிசிவனேவிளம்புவதெனின்னுங்கே
ணையமிருமாதேவனின்மலன்வானபரவைவயிடை
மாயவனுதியரொருங்கி வலைடாமெனறுணருதியால. (கரு)

அந்தமாதேவனேயகிலகாரணன்காண்டி
பந்தமுமற்றஃதொழியப்பற்றுமொருபெருவீடு
நந்தவவனருளன்றிநண்ணார்நண்ணுவர்நெடுவா
னுந்தவமைபசுந்தோலிற்சுருட்டும்வலியுளராவார். (கசு)

கூற்றுவன்செய்கொடுந்தண்டங்குதித்துய்யக்குறித்தவர்க
ளேற்றுமிசைவருபெருமானடியன்றியெண்ணுவரோ
போற்றுமறையாகமபுராணமெலாம்புகல்பவர்தோங்
காற்றுவலியமைகாலகாலனெனத்துதித்தலினால். (கஎ)

எண்ணியபூங்கணைமதவேளிரவுபகலாவியற்றுவ
கண்ணியவெந்துயரனைத்துங்கடந்துய்யவுளங்குறித்த
புண்ணியர்களவனையன்றிப்பிறரையும்பூசிப்பர்கொலோ
தண்ணியநூலெலாங்காமதகனனெனமுறையிடலால், (கஅ)

மேயபலவுயிரமெலாம்விரைந்தெழுவான்றோற்றுவித்
தாயபிறப்பொழித்திடுவானமையவுளத்திடைக்குறித்த
தாயமுஇயினர்சிவனையல்லாதுஅறிப்பர்சொலோ
பாயமறைபிறப்பிலியென்றெடுத்துரைக்கும்பான்மையினால். (௧௯)

மறைகளவன்வாய்மொழியேமறைகளவன்வக்திரமே
மறைகளவன்பாதுகையேமறைகளவன்காற்சிலம்பே
மறைகளவனூர்பரியேகாணுதுமயங்குதலு
மறைகளெனிற்சிவபெருமான்மான்மியகரனென்னுரைக்கேன். ()

எங்குமவன்றிருமுடியேயெங்குமவன்றிருமுகமே
யெங்குமவனுலோசனமேயெங்குமவன்குழைச்செவியே
யெங்குமவன்செவ்வாயேயெங்குங்கையேபதமு
மெங்குமெனிற்சிவபெருமானேற்றானென்னுரைக்கேன். (௨௧)

புனைபுருவெட்டொன்பதும்புணர்ந்துமோருருவுமிலன்
வினையொருகாற்கொன்றியறறிமேவினுமோர்வினையுமிலன
புனையிழையோர்பான்மருவப்பொருந்தினும்விகாரமில
னினையபிரானுண்மைநிலையாரியம்பவல்லாரே. (௨௨)

மண்ணிடையைந்தாயமர்ந்தானீரிடைநான்காய்வதிந்தான்
கண்ணிடைதீயிடைமூன்றாய்க்காலிடைமற்றீரண்டாய்
விண்ணிடையொன்றாயமைந்தானுறும்விளம்பியவை
யெண்ணிடைவதல்லாமலின்னனெனவுணர்வனவோ. (௨௩)

வேறு.

எவனருள்வலியாற்பந்தமெனைத்துமெவ்வுயிர்க்குமெய்து
மெவனருள்வலியாற்பந்தமெனைத்துமெவ்வுயிர்க்குமாயு
மெவனருள்வலியாலோவாவின்பமெவ்வுயிர்க்குமேவு
மவனொருசிவனேயன்றியாருளாரறவேற்றன்னால். (௨௪)

எவனுடையாணையாலேமகிதிரியங்காகிற்கும்
கவனவிர்த்திரைநீர்வேலைகரைகடவாதுமேவும்
புவனங்களனைத்தும்வைத்தநிலைமையிற்பொருந்தாநிற்கு
மவனொருசிவனேயன்றியாருளார்பிறர்மூக்கண்ணாய். (௨௫)

அதிசயம்பயக்குநாராயணனுபநிடதம்யாணை
மதியினிற்குறித்தியாவர்வணங்கினுமவ்வணக்கந்
நதிசெழுநீனவேயென்றுசொலுமுனைக்குறித்திநாயேன்
விதியிற்செய்வணக்கம்வேறுமேவுமோவிமலவாழ்வே. (௨௬)

சாதலும்பிறப்புமில்லாய்தணத்தலும்புணர்வுமற்றாய்
காதலும்வெறுப்புந்தீர்ந்தாய்நினைத்தலுமறப்புங்காணாய்
நோதலுங்களிப்புங்கூடாய்நுண்மையாயதிதூலத்தா
யாதன்முன்னொருபினசாராயடியினிற்புகழாநின்றேன். (௨௭)

விரிதருபடைப்புக்காப்புவிளைத்திடுதேவர்நாளுந்
திரிபில்சட்டுவமேபோன்றுசெயற்படச்செயற்படுத்தி
யுரிமையிற்காலநோக்கியொழித்துமீட்டுறத்தல்செய்தும்
புரிதருவிகாரஞ்சாறும்புணராய்நிறபுணாவானவேட்டேன். (௨௮)

அரிதனைத்தனையலாளையளிவினைமுதலாச்செயலுறு [து
தெரியொராபாறபடைத்திரண்டாம்வேற்றுமைப்பொருளாச்செய்
மெரிகளைசெய்துமூன்றும்வேற்றுமைபபொருணீயென்றும்
புரியடையருள்நானகாம்வேற்றுமைப்பொருள்புணாத்தும். (௨௯)

செறியினைப்பொழியலைந்தாம்வேற்றுமைப்பொருளுஞ்செய்து
நெறிகொளத்தழுவியாறும்வேற்றுமைப்பொருணிறைத்தும் [டு
குறிகொண்மாபமர்நதேயேழாம்வேற்றுமைப்பொருளாக்கொண்
மறிபெயர்ப்பொருளேநின்னையடைதரமுயலாநின்றேன். (௩௦)

மாயவன்வந்துவேண்டமலரிணைப்பொருட்டுமேய
தூயனைமகவாத்தந்துஞ்சுந்தரமுகங்களைன்கு
மேயவப்பிரமன்வேண்டவிஞ்டுவைமகவாத்தந்தும்
பூயகாரணமாய்நின்றபரமநிற்பழிச்சாநின்றேன். (௩௧)

திருமேனியோரொட்டுள்ளுஞ்சிலீமுகமொருமூன்றாக
விருமேனியுருவையாகவியக்கவெயொன்றாகமற்று
மொருமேனியிரதமாகவொன்றுதானவர்கள்சோரப் [டேன்.
பொருமேனிலாஞ்சோமூன்றும்பொடித்தாய்நிறபுணர்தல்வேட்

சீயந்தன்மறைத்துணைக்குந்தானமுஞ்சடைமுடிப்பூண
லப்[illegible]ல்லைக்கும்பேழைபுக்குதாண்மேனா
வம்[illegible]பெற்கழலிற்பூண்டுமெருவதும்பிலமாச்செய்து
சயங்குலவடிவேணினைச்சார்தரமுயன்றுநின்றேன். (கக)

பரிசைலையுணவுக்குமட்டிநும்பகைபோய்ப்பாற
விவேகிலைவிட்டுணைக்குமாவமும்விரும்பிஞ்சே
வபெரிப்பிணிதவிர்க்குமருமருந்தன்னசெப்புந்
தொரெபயக்கடலாக்கொண்டநயகிற்றெழுதல்வேட்டேன். (கச)

(தேவாரம்-வாழ்த்து.)

"வாழ்கவந்தணர்வானவரானினம்
வீழ்கதண்புனல்வேந்தனுமோங்குக
ஆழ்கதீயதெல்லாமரனாமமே
சூழ்கவையகமுந்துயர்தீர்கவே." (கரு)

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஸாம்பாயபரப்பிரம்ஹார்ப்பணமஸ்து.

இப்புத்தகம் வேண்டியவர்கள் ரூபா (௧௦) கொடுத்து இந்து [illegible] திருவல்லிக்கேணி வீரராகவமுதலியார் [illegible] (௩0) நெ நம்பர் வீட்டில், ஸ்ரீ-சுப்பிரமணியமுதலியார் [illegible] வாங்கிக்கொள்ளலாம்.